

NOUL TESTAMENT

NOUL TESTAMENT

Noul Testament se compune din 27 de cărți sau scrieri, care numără aproape 300 de pagini culese cu litere mici, sau 600 de pagini cu litere mijlocii. Noul Testament cuprinde patru Evanghelii (după Matei, Marcu, Luca și Ioan), Faptele Apostolilor, 21 Epistole și Apocalipsa lui Ioan. Cuvântul "Evanghelie" provine din limba greacă și se traduce prin "Veste Bună".

Cele patru Evanghelii, inspirate fiind de Duhul Sfânt, reflectă o doctrină unică, deși sînt scrise de autori diferiți. Toate aceste cărți tratează în principal istoria vieții și învățaturii Mîntuitorului lumii Isus Cristos. Ca volum cele patru Evanghelii reprezintă aproape jumătate din textul Noului Testament.

Cartea "Faptele Apostolilor" relatează evenimente ce au avut loc după învierea lui Isus Cristos. Împreună cu "Evanghelia după Luca", această lucrare este rodul muncii medicului Luca.

Toate Epistolele (scrisorile) sînt opera ucenicilor și adepților lui Isus. Iacov și Iuda au compus cîte una, Petru două, Ioan trei, în timp ce Pavel este autorul a treisprezece epistole. Nimeni nu poate afirma cu certitudine cine este autorul "Epistolei către Evrei", deși unii îi atribuie lui Pavel paternitatea acestei scrisori. Epistolele conțin reguli de conduită pentru viața de toate zilele a creștinilor, explică învățătura evanghelică și consemnează unele evenimente din viața primilor creștini.

"Apocalipsa lui Ioan" este scrisă de apostolul Pavel, discipolul lui Isus Cristos și autorul "Evangheliei după Ioan". Cartea aceasta este o revelație, un mesaj profetic adresat de către Domnul «robului Său Ioan» despre evenimentele «care trebuie să aibă loc în curînd».

NOUL

TESTAMENT

ZAHARIA ȘI ÎNGERUL GAVRIIL ÎN TEMPLU

Cu aproape două mii de ani în urmă, la originea evenimentelor descrise în Noul Testament, poporul evreu se afla într-un greu impas. Căzuți sub dominația cuceritorilor asirieni, babiloneni, greci și la urmă romani, evreii au fost lipsiți secole la rînd de propriii lor împărați. Dumnezeu încetase să le mai vorbească, precum odinioară, prin intermediul prorocilor. Maleahi, ultimul dintre ei, și-a desfășurat activitatea în secolul al cincilea înainte de nașterea lui Isus Cristos. Poporul trecea astfel prin încercări grele, în așteptarea lui Mesia Cel promis, care să-l elibereze de jugul străin și să întoarcă inimile oamenilor către Dumnezeu. Dar înainte de a veni pe lume Mesia, Dumnezeu a pregătit popoarele în vederea acestui eveniment prin tînărul Ioan.

Ioan s-a născut în condiții neobișnuite. Tatăl lui, preotul Zaharia, locuia în munții Iudeii, împreună cu soția sa Elisabeta. Erau oameni evlavioși și respectau poruncile lui Dumnezeu. Amîndoi erau înaintați în vîrstă, dar nu aveau copii. O dată, pe cînd Zaharia oficia serviciul divin în templul din Ierusalim și o mulțime mare de oameni se rugau afară, în fața lui apără îngerul Domnului Gavriil. La vederea lui Zaharia se înspăimîntă, dar îngerul îi vorbește astfel: «Nu te teme, Zaharia, căci rugăciunea ți-a fost ascultată. Soția ta Elisabeta îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan. El îți va aduce fericire și mîngîiere și mulți se vor bucura de nașterea lui, căci el va fi mare în ochii Domnului. Nu va bea vin și nici altă băutură amețitoare și va fi umplut cu Duhul Sfînt chiar înainte de a se fi născut. Și pe mulți dintre fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeuul lor». Dar Zaharia îi spuse cu îndoială: «Cum aș putea crede una ca asta? Căci sînt bătrîn și nici soția mea nu mai e la prima tinerețe». Dar îngerul Gavriil îi răspunse: «Fiindcă nu m-ai crezut, îți iau darul vorbirii și vei rămîne mut pînă în ziua cînd se va naște copilul. Căci cuvintele mele se vor împlini negreșit la timpul lor».

În vremea asta mulțimea care-l aștepta pe Zaharia să iasă din templu se întreba nedumerită de ce întîrzie atîta vreme? Iar cînd se ivi în cele din urmă, nu putu rosti un cuvînt, și cei de față înțelesesă din gesturile sale că avusese în templu o viziune.

Luca 1, 5-25

NAȘTEREA LUI IOAN BOTEZĂTORUL

Nu trecu nici un an de zile și profeția îngerului Gavriil se împlini întocmai: Elisabeta aduse pe lume un fiu. Părinții erau fericiți și toate rudele le împărtășeau din plin bucuria. Pe acele îndepărtate timpuri familiile erau mult mai numeroase decât în zilele noastre. Lipsa copiilor era o adevărată nenorocire pentru toți ai casei. Copiilor li se dădeau de obicei numele părinților sau rudelor.

«Cînd pruncul împlini opt zile, rudele veniră la ritualul circumciziunii pruncului, numindu-l de pe acum Zaharia, ca pe tatăl său. Dar mama pruncului le zise: “Nu așa! Băiatul se va numi Ioan”. “Cum? se minunară oaspeții. Nimeni în toată seminția ta nu poartă un asemenea nume!” Și se adresară tatălui, întrebîndu-l ce nume ar fi dorit el să-i pună pruncului. Zaharia ceru prin semne să i se aducă o tăbliță, pe care scrisese spre mirarea celor de față: “Ioan este numele lui”. Și în aceeași clipă își recăpătă graiul și prinse să-l binecuvînteze pe Dumnezeu. Surprinzătoarea veste se lăți în tot ținutul muntos al Iudeii și pretutindeni nu se mai vorbea decât despre această întîmplare. Cu inima plină de speranțe și așteptări, toată lumea se întreba: “Oare ce va deveni băiatul acesta?” Și mîna Domnului era mereu cu el. Iar Zaharia, tatăl lui, umplut fiind de Duh Sfînt, a prorocit astfel: “Binecuvîntat fie Domnul Dumnezeu lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său. El a ridicat un izbăvitor măreț din casa robului Său David, precum vestise odinioară prin sfinții Săi profeți... Și tu, copile, vei deveni prorocul Celui Preaînalt... căci vei fi crainicul și vei pregăti calea pentru venirea Fiului lui Dumnezeu. Și vei da poporului Său cunoștința mîntuirii prin iertarea păcatelor lor, din mărinoasă îndurare, care ne-a adus Soarele din înălțimi ca să lumineze pe cei ce zac în întuneric și-n umbra morții și să ne călăuzească pașii pe calea păcii».

Despre tinerețea lui Ioan s-a scris extrem de puțin. În Evanghelia după Luca citim doar atît: «Iar pruncul creștea și se întărea în duh. Și a sălășluit în pustiuri pînă în ziua arătării sale înaintea lui Israel».

Luca 1, 57-80

NAȘTEREA LUI IOAN BOTEZĂTORUL

Nu trecu nici un an de zile și profeția îngerului Gavriil se împlini întocmai: Elisabeta aduse pe lume un fiu. Părinții erau fericiți și toate rudele le împărtășeau din plin bucuria. Pe acele îndepărtate timpuri familiile erau mult mai numeroase decât în zilele noastre. Lipsa copiilor era o adevărată nenorocire pentru toți ai casei. Copiilor li se dădeau de obicei numele părinților sau rudelor.

«Cînd pruncul împlini opt zile, rudele veniră la ritualul circumciziunii pruncului, numindu-l de pe acum Zaharia, ca pe tatăl său. Dar mama pruncului le zise: “Nu așa! Băiatul se va numi Ioan”. “Cum? se minunară oaspeții. Nimeni în toată seminția ta nu poartă un asemenea nume!” Și se adresară tatălui, întrebîndu-l ce nume ar fi dorit el să-i pună pruncului. Zaharia ceru prin semne să i se aducă o tăbliță, pe care scrise spre mirarea celor de față: “Ioan este numele lui”. Și în aceeași clipă își recăpătă graiul și prinse să-l binecuvînteze pe Dumnezeu. Surprinzătoarea veste se lăți în tot ținutul muntos al Iudeii și pretutindeni nu se mai vorbea decât despre această întîmplare. Cu inima plină de speranțe și așteptări, toată lumea se întreba: “Oare ce va deveni băiatul acesta?” Și mîna Domnului era mereu cu el. Iar Zaharia, tatăl lui, umplut fiind de Duh Sfînt, a prorocit astfel: “Binecuvîntat fie Domnul Dumnezeu lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său. El a ridicat un izbăvitor măreț din casa robului Său David, precum vestise odinioară prin sfinții Săi profeți... Și tu, copile, vei deveni prorocul Celui Preaînalt... căci vei fi crainicul și vei pregăti calea pentru venirea Fiului lui Dumnezeu. Și vei da poporului Său cunoștința mîntuirii prin iertarea păcatelor lor, din mărinimoasa Sa îndurare, care ne-a adus Soarele din înălțimi ca să lumineze pe cei ce zac în întuneric și-n umbra morții și să ne călăuzească pași pe calea păcii».

Despre tinerețea lui Ioan s-a scris extrem de puțin. În Evanghelia după Luca citim doar atât: «Iar pruncul creștea și se întărea în duh. Și a sălășluit în pustiuri pînă în ziua arătării sale înaintea lui Israel».

Luca 1, 57-80

VESTEA BUNĂ: NAȘTEREA LUI ISUS

Dumnezeu a trimis pe pământul acesta pe unicul Său Fiu Isus Cristos, pentru a salva omenirea de păcat și veșnică pierzare. Venirea Lui pe pământ a deschis o nouă eră în istoria omenirii. Sistemul nostru cronologic începe odată cu nașterea lui Isus Cristos. Istoria venirii Lui pe lume este pe drept cuvânt miraculoasă. Gândiți-vă numai! Isus, Fiul Creatorului lumii și a întregului univers, s-a născut într-o iesle sărăcicioasă. Temându-se ca nu cumva Isus să-i ia locul atunci când va crește mare, regele Irod hotărî să-L găsească și să-L omoare.

Dar să o luăm de la început. În orașelul Nazaret din nordul Israelului trăia o tânără numită Maria, o fecioară cu inima curată și iubitoare de Dumnezeu. Într-o bună zi i se arătă îngerul Gavriil, trimisul Domnului, și-i vorbi astfel: «Bucură-te, Fecioară Marie, cea plină de har! Domnul este cu tine. Binecuvîntată ești între femei!» Tulburată de cuvintele îngerului, Maria nu știa ce să creadă, dar Gavriil o liniști, spunîndu-i: «Nu-ți fie teamă, Marie, căci ai aflat har de la Dumnezeu... Și vei naște un fiu pe care-l vei numi Isus. El va fi mare și se va numi Fiul Celui Preaînalt și Domnul Dumnezeu îi va da tronul tatălui Său David. El va domni peste țara lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfîrșit».

Pe atunci Maria era logodită cu un bărbat evlavios, pe nume Iosif. Tânăra fată îl întrebă pe îngerul Gavriil: «Dar cum e cu puțință, când eu sînt fecioară?» Și trimisul Domnului îi răspunse: «Duhul Sfînt va pogorî asupra ta și Puterea Celui Preaînalt te va învălui. Deaceea Sfîntul prunc ce se va naște din tine se va numi Fiul lui Dumnezeu». «Sînt roaba Domnului, zise Maria. Împlinească-se deci tot ce mi-ai spus acum!» Și îngerul plecă de lîngă ea.

Aflînd că Maria așteaptă un copil, Iosif hotărî să se despartă de ea, dar îngerul Domnului i se arătă în vis și-i spuse: «Iosif, fiul lui David, nu te teme să o iei de soție pe Maria, căci pruncul zămislit în ea este de la Duhul Sfînt. Ea va naște un Fiu, pe care îl vei numi Isus, căci El îi va mîntui pe oameni de păcatele lor».

Luca 1, 26-35

NAȘTEREA LUI ISUS

Maria era în așteptarea primului ei copil, când cezarul* roman August emisese un decret, prin care toți supușii din împărăția sa trebuiau să se întoarcă la locurile lor de baștină, în vederea unui recensământ. Fiind din familia lui David, care domnise în Israel cu o mie de ani înaintea nașterii lui Isus, Iosif trebui să plece împreună cu Maria la Betleem, vatra strămoșească a împăratului.

Și astfel Iosif și Maria purceseră din Nazaret într-o lungă și istovitoare călătorie. Până la Betleem aveau de străbătut mai bine de două sute de kilometri. Pe atunci nu existau trenuri, nici automobile, și o asemenea călătorie dura câteva zile. Nazaretul este o localitate din nordul Israelului, în Galileea, în timp ce Betleemul se află la sud, în Iudeea. Drumul din Galileea în Iudeea trecea prin Samaria. Dar atât Samaria, cât și Iudeea, erau regiuni muntoase și foarte greu de străbătut.

În cele din urmă Iosif și Maria ajunseră noaptea târziu la Betleem. În hanul plin de lume sosită pentru recensământ nu se găsi loc pentru ei. Cei doi bătură pe la ușile oamenilor, dar toate casele erau ocupate. În cele din urmă fură nevoiți să-și găsească adăpost într-un staul de vite. Tocmai atunci îi veni și Mariei timpul să nască. «...Și aduse pe lume un fiu, Primul ei născut, și-l înfășară în scutece și-l culcară într-o iesle», citim în Evanghelie. După o veche legendă staulul se afla într-o peșteră. Până astăzi păstorii din acele ținuturi folosesc asemenea peșteri drept adăpost pentru turmele lor.

Luca 2, 1-7

*Cezar – titlu dat împăraților romani.

VESTEA BUNĂ PENTRU PĂSTORI

Me timpuri în preajma Betleemului se aflau pășuni întinse. În noaptea în care S-a născut Isus, câțiva păstori stăteau de veghe lângă turma lor de oi. «Deodată apărură un înger și slava Domnului străluci împrejurul lor, înfricoșându-i de moarte. Dar îngerul îi liniști, spunându-le: “Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună spre bucuria tuturor. În noaptea asta în orașul lui David S-a născut Mântuitorul, care este Cristos Domnul! Mergeți după semnul meu și veți găsi un Prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle”. Și deodată o mulțime de oaste cerească se alătură îngerului, lăudându-L pe Domnul: “Slavă lui Dumnezeu din ceruri, pace pe pământ și între oameni bună învoire!”»

Precum vedeți, Dumnezeu a ales drept loc de naștere pentru Isus o modestă peșteră, și nu un palat, și a trimis vestea nașterii lui Isus Cristos unor simpli păstori, care și-au lăsat îndată turma și au venit cei dintâi să se închine Salvatorului omenirii.

Luca 2, 9–14

PĂSTORII DIN BETLEEM

Ne putem ușor închipui cum s-au speriat păstorii la vederea îngerilor și cum s-au minunat, aflînd de nașterea Mîntuitorului Isus Cristos! Cînd îngerii s-au înălțat la ceruri, păstorii au zis unii către alții: «Să mergem la Betleem, să vedem cu ochii noștri minunea despre care ne-a vestit Domnul». Și au plecat în grabă, căutînd din staul în staul, pînă au găsit pe Maria și Iosif cu Pruncul culcat în iesle. Iar cum L-au văzut, au povestit tot ce le-a spus îngerul despre Pruncul Sfînt. Și cei de față s-au minunat, iar Maria a păstrat toate acele cuvinte, adunîndu-le în inima ei.

Păstorii s-au întors la turmele lor, slăvindu-L și lăudîndu-L pe Domnul pentru toate cîte le-au auzit și le-au văzut întocmai așa precum i-a vestit îngerul".

Luca 2, 15-20

BĂTRÎNUL SIMEON ȘI PRUNCUL DIVIN

Deste opt zile, după îndeplinirea ritualului de circumcizie, Pruncului divin i s-a dat numele de Isus. Acest nume, pe care îngerul îl vestise încă înainte ca pruncul să fi fost zămislit, înseamnă «Domnul este mîntuirea».

În Legea Domnului stă scris: "Orice prim născut de parte bărbătească în familie va fi închinat Domnului". Deaceia cînd Isus a împlinit șase săptămîni a fost adus în minunatul templu din Ierusalim, spre a fi prezentat Domnului și a aduce după ritual jertfa de purificare – o pereche de turturele sau doi pui de porumbei.

La Ierusalim locuia pe atunci un bătrîn pe nume Simeon. Era un om drept și evlavios, plin de Duhul Sfînt, care aștepta venirea lui Mesia* pe pămînt, pentru a-i mîntui pe oameni de păcate. Căci Duhul Sfînt îi destăinuise că nu va muri, pînă nu-L va vedea pe Mesia, adică pe Mîntuitorul. Îndrumat de Duhul Sfînt, el a intrat în templu chiar în clipa în care părinții au adus Pruncul. Simeon L-a luat pe Isus în brațe, L-a binecuvîntat pe Dumnezeu și a rostit: «Acum slobozește în pace pe robul Tău, Stăpîne, căci am văzut cu ochii mei mîntuirea pe care ai dăruit-o tuturor popoarelor spre a fi lumina călăuzitoare a neamurilor și slava poporului Tău Israel!»

Iar Iosif și Mama Pruncului se minunau, ascultînd cele ce se spuneau despre Isus.

Apoi Simeon îi binecuvîntă pe amîndoi și-i zise Mariei: «Iar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, deoarece Copilul acesta va stîrni împotrivirea multora din Israel spre pierzarea lor, va ridica pe mulți alții și gîndurile multor inimi vor fi date pe față».

Luca 2, 21–35

**Semnificația cuvintelor "Mesia" în limba ebraică și "Cristos" în limba greacă este identică – "Unsul lui Dumnezeu".*

MAGII I SE ÎNCHINĂ LUI ISUS

In Iudeea domnea pe atunci regele Irod. Auzind că la Betleem S-a născut Isus, câțiva înțelepți din Răsărit au venit la Ierusalim și au întrebat: «Unde este împăratul de curînd născut al iudeilor? Căci I-am văzut steaua și am venit să ne închinăm Lui».

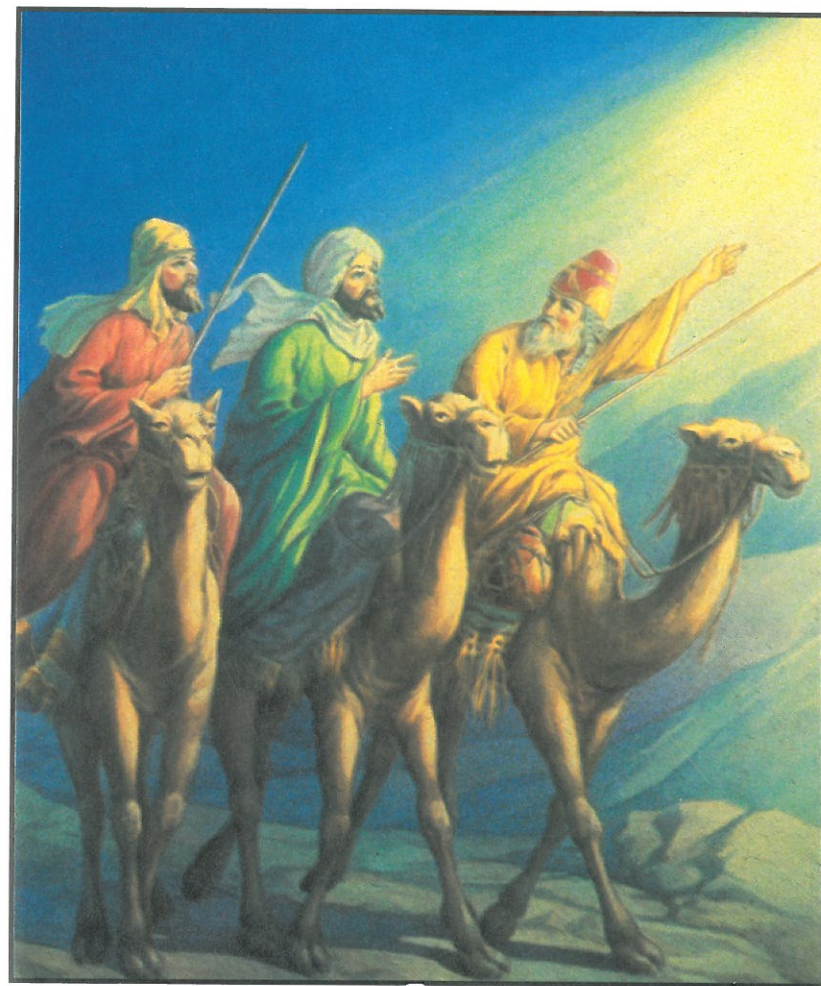
Adînc tulburat de vestea că S-a născut un Fiu de împărat, regele Irod adună la curte pe toți marii preoți și cărturari ai țării și-i întreabă: «Unde trebuia să se nască Isus Cristos?» «În Betleemul din Iudeea, i-au răspuns ei, căci iată ce a profețit prorocul: “Și tu, Betleem din pămîntul lui Iuda, nu ești cu nimic mai prejos decît alte cetăți de frunte ale Iudeii. Căci din tine se va ridica un Domnitor care va păstori poporul Meu...”

Atunci Irod chemă în taină magii și, întrebîndu-i cînd li se arătase steaua, îi trimise la Betleem, spunîndu-le: “Mergeți și căutați Pruncul peste tot. Iar cînd îl veți găsi, veniți și-mi spuneți, ca să mă închin și eu Lui».

În sinea lui însă regele hotărîse de pe acum să omoare Pruncul, de teamă ca nu cumva să-i ocupe tronul atunci cînd va crește mare.

Magii îl ascultară și porniră la drum, călăuziți de aceeași stea care mergea înaintea lor, luminîndu-le drumul. În cele din urmă ea se opri chiar deasupra locului unde Se afla Pruncul, spre nemărginită bucurie a magilor.

Matei 2, 1-10

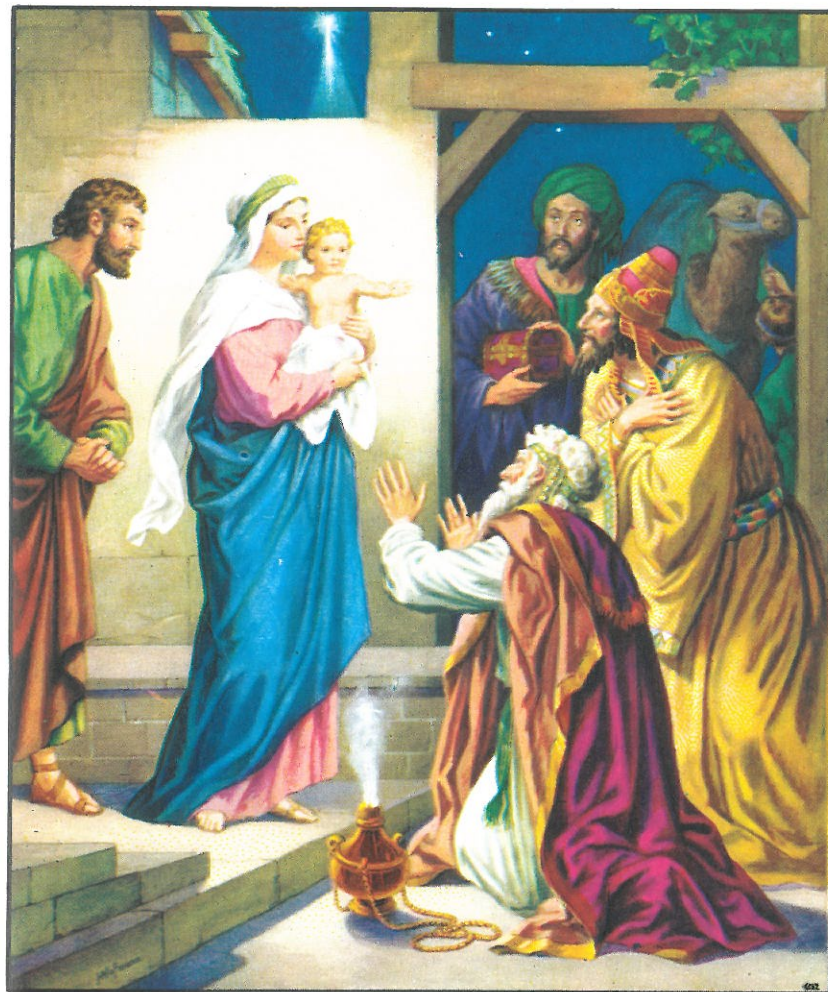
DARURILE MAGILOR

Ajunși la Betleem, magii intrară în casa deasupra căreia se oprise steaua. Iar când o văzură pe Maria cu Pruncul, căzură cu toții în genunchi și I se închinară, desfăcându-și scumpeturile și aducându-I daruri: aur, smirnă și tămâie.

Noaptea Dumnezeu li se arătă în vis și-i preveni să nu mai treacă pe la Irod. Și magii porniră spre casă pe un alt drum.

Înțelegînd că fusese înșelat și turbînd de furie, Irod trimise soldați să-i omoare pe toți băieții de pînă la doi ani din Betleem și din hotarele lui, după timpul pe care-l aflase de la magi, numai ca să-L piardă și pe Isus. Soldații omorîră o mulțime de copii nevinovați. Astfel se împliniră cuvintele prorocului Ieremia: «Un glas se aude în Rama cu vaiete și jale mare. Rahela își plînge nemîngîiată feciorii care nu mai sînt pe lume!»

Matei 2: 1-12, 16-18; Ieremia 31, 15

FUGA ÎN EGIPT

Irod spera că printre copilașii sortiți pieirii va cădea sub tăișul săbiei și Acel pe Care preoții și cărturarii Îl proclamaseră drept viitor împărat al Israelului. Dar el nu și-a ajuns țelul. După plecarea magilor îngerul Domnului i s-a arătat lui Iosif în vis și i-a spus: «Scoală-te și fugi în Egipt cu Pruncul și cu mama Lui. Veți rămîne acolo pînă vă dau eu de veste. Căci Irod caută Pruncul ca să-L omoare. Iosif se sculă și părăsi în toiul nopții Betleemul împreună cu Pruncul și cu mama Lui, îndreptîndu-se în grabă către Egipt. Acolo a rămas pînă la moartea lui Irod, ca să se îplinească ce fusese spus de Domnul prin prorocul care zice: "Am chemat pe Fiul Meu din Egipt"».

Călătoria lor nu a fost deloc ușoară, pentru că aveau de străbătut un drum anevoios și lung de mai multe sute de kilometri.

Matei 2, 13-15

716

MICUL ISUS ÎN NAZARET

Astfel Iosif, Maria și micul Isus s-au refugiat în Egipt, unde au rămas pînă la moartea regelui Irod. Cînd acesta încetă din viață, îngerul Domnului i se arătă pentru a doua oară lui Iosif, zicîndu-i: «Scoală-te și întoarce-te în pămîntul Israelului împreună cu Pruncul și cu mama Lui, căci au murit acei ce căutau să ia viața Copilului».

La povața îngerului Iosif porni cu ai săi în țara lui Israel. Auzind însă că în Iudeea domnește Arhelau, fiul lui Irod, el se temu să se întoarcă în acele ținuturi. Atunci Dumnezeu i se arătă în vis și-i spuse să plece cu Pruncul la Nazaret, orașelul unde locuiseră pe timpuri Fecioara Maria și Iosif.

Despre viața lui Isus în Nazaret cunoaștem puține lucruri. Iosif era tîmplar și Isus îl ajuta în munca lui, învățînd de mic meseria tatălui său pămîntesc. Evanghelia nu ne spune aproape nimic despre copilăria Lui. Dar pînă și acele cîteva amănunte pe care le găsim în pagini sînt pline de semnificații: «Copilul creștea și se întărea, fiind plin de înțelepciune. Și harul lui Dumnezeu se revărsa asupra Lui». Și în continuare: «Isus înainta în vîrstă și înțelepciune, fiind deopotrivă iubit de Dumnezeu și de oameni».

Toți copiii sînt datori să asculte de părinții lor. Aceasta este dorința lui Dumnezeu. Una din cele zece porunci sună astfel: «Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să ai o viață lungă în țara pe care ți-o hărăzește Domnul Dumnezeul tău».

Matei 2, 10-23; Luca 2: 40, 50-52; Exodul 20, 12

ISUS ÎN TEMPLU

Isus împlinise doisprezece ani când părinții lui pămîntești îl luară la Ierusalim cu ocazia sărbătorii Paștelui. Sărbătoarea luă sfîrșit și toată lumea se întoarse acasă. Numai Isus mai rămase în oraș, dar Maria și Iosif nu-i observară lipsa, închipuindu-și că plecase înaintea lor cu prieteni de vîrsta Lui. Seara însă, oprindu-se în popas și văzînd că nu se afla nicăieri printre rubedeniile și cunoscuții lor, se întoarseră în grabă la Ierusalim. Abia peste trei zile îl găsiră în templu. Stătea în mijlocul învățătorilor, ascultîndu-i cu atenție, punîndu-le întrebări și răspunzîndu-le la rîndul Lui. Toți cei de față se arătau uimiți de înțelepciunea răspunsurilor Sale.

Mama lui Isus nu mai știa ce să creadă, văzînd că Fiul ei cel atît de ascultător rămăsese în templu fără să-i prevină. «De ce te-ai purtat așa cu noi, copile? Tatăl tău și cu mine te-am căutat îngrijo-rați peste tot, îl întrebă ea. “De ce M-ați căutat?” îi răspunse El. “Nu știți oare că se cuvine să Mă aflu în casa Tatălui Meu?”»

Cuvintele acestea voiau să spună că Tatăl Lui Cereșc îi încre-dințase pe pămînt o măreață misiune. Și chiar dacă Maria nu înțe-lese întru totul cuvintele Lui, ea le păstră cu dragoste în inima ei.

Cristos se întoarse acasă cu părinții Lui, rămînînd în continuare același băiat supus și ascultător.

Luca 2, 40-51

IOAN BOTEZĂTORUL

Ioan sălășluia de tînăr în pustiu, ducînd ani de zile o viață sihastră. Dumnezeu îl pregătea pentru o deosebită misiune: să vestească lumii sosirea apropiată pe pămînt a lui Mesia și să îndemne poporul la pocăință. Cu multe secole în urmă profeții scriau că Ioan avea să pregătească oamenii pentru venirea Lui Isus Cristos. «...Eu trimit înaintea Ta pe îngerul Meu, care Îți va pregăti calea». «Iată glasul celui ce strigă în pustie: “Pregătiți calea pentru venirea Domnului, neteziți-I cărările».

Ioan purta haine țesute din păr de cămilă, peste care se încingea cu o curea de piele. Singura lui hrană erau lăcustele și mierea sălbatică. La vîrsta de treizeci de ani Ioan primi chemarea Domnului și începu să predice pe întreaga vale a Iordanului, spunînd oamenilor că Izbăvitorul prorocit cu atîta timp în urmă era aproape. El le cerea tuturor să se pocăiască și să se boteze în apa Iordanului, pentru ca păcatele să le fie iertate. Și oamenii veneau la el în pustiu din toate colțurile Iudeii și din Ierusalim, veneau să-l asculte și să-și mărturisească păcatele, iar el îi boteza în apa Iordanului.

«În așteptarea lui Cristos mulți îl întrebau: “Ce trebuie să facem?” “Cine are două haine, le răspundea el, să dea una celui ce nu are. Iar cine are merinde de prisos, să facă la fel”. Dar iată că i se înfățișară și niște vameși, veniți să se boteze, și-l întrebă: “Și noi ce să facem, învățătorule?” “Să nu cereți nimic peste ceea ce v-a fost poruncit”. La rîndul lor îl întrebă și niște ostași: “Dar noi ce trebuie să facem?” Și Ioan le răspunse: “Să nu oropsiți și să nu învinuiți pe nimeni pe nedrept, ci să vă mulțumiți cu plata voastră”».

Marcu 1, 1-8; Luca 3, 2-18

BOTEZUL DOMNULUI ISUS

Așteptînd sosirea lui Mesia, mulți se întrebau: “Nu cumva Ioan este Mîntuitorul, Mesia Cel făgăduit?” Dar Ioan le răspundea: «Eu vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce va veni după mine este cu mult mai puternic. Eu nu sînt vrednic nici să-i duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfînt și cu foc». Cuvintele acestea se refereau la Isus Cristos.

Și iată că Isus veni El însuși la Ioan și-i ceru să-l boteze în apele Iordanului. Știind prea bine că Isus Cel fără de păcat nu avea nevoie să Se boteze, Ioan încercă să-L oprească, zicîndu-I: «Tu vii la mine, cînd eu sînt cel pe care trebuie să-l botezi!» Dar Isus îi răspunse: «Lasă acum, pentru că astfel se cuvine să împlinim toată dreptatea». Ioan se supuse, iar cînd Isus primi botezul și ieși din apă, cerurile se deschiseră și Duhul lui Dumnezeu pogorî asupra Lui în chip de porumbel. Și o voce se auzi rostind din înalturi: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am pus toată dragostea».

Matei 3, 11-17

ISPITIREA LUI ISUS

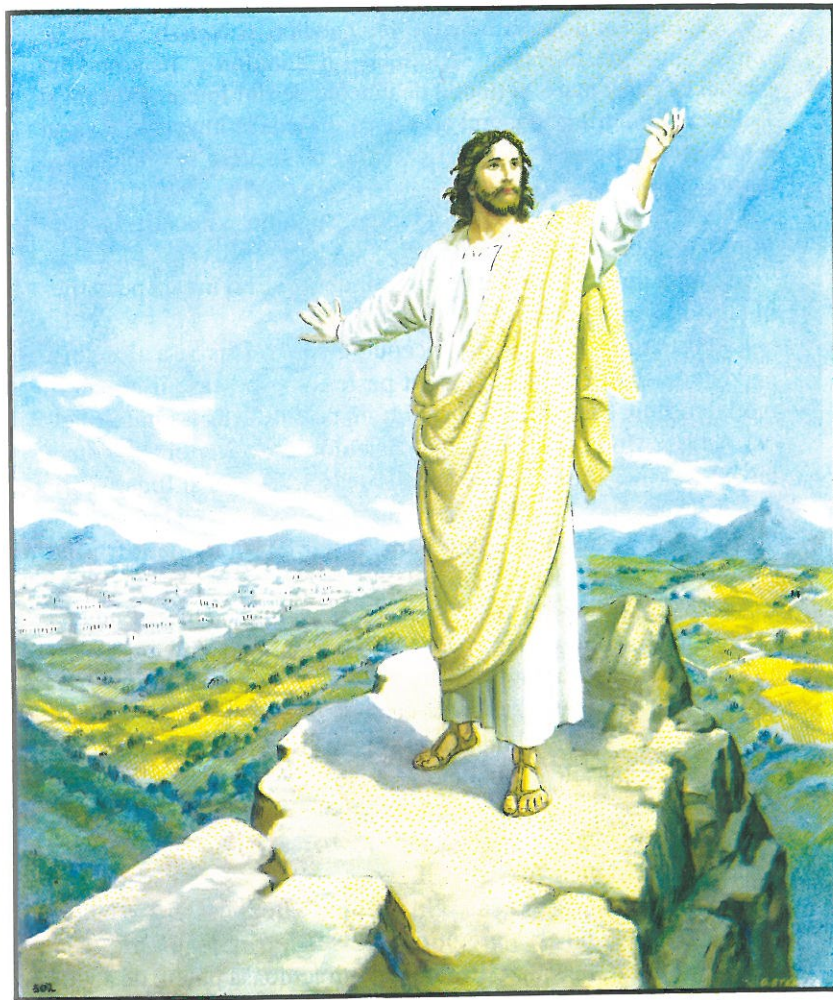
După botez Duhul Îl duse pe Isus în pustiu spre a-L supune ispitei diavolului. Acolo Isus ținu post timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Când foamea începu să se facă simțită, ispitorul se apropie de El și-I spuse: «Dacă ești Fiul Domnului, poruncește ca aceste pietre să se prefacă în pîini». Isus îi răspunse: «Scriș este că nu numai cu pîine trăiește omul, dar cu fiecă cuvînt al lui Dumnezeu».

Atunci diavolul încercă să-L ispitească, aducînd la rîndul lui un citat din Scriptură. Urcîndu-L pe acoperișul Templului din orașul sfînt, el Îi spuse: «Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, căci scriș este: “Dumnezeu va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta, și ei Te vor purta pe mîini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră”. La care Isus îi răspunse: “Scriș este să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău».

Atunci diavolul hotărî să-L mai încerce odată pe Isus. El Îl duse pe un munte înalt, de unde Îi arată toate împărățiile lumii și strălucirea lor, zicîndu-I: «Toate acestea vor fi ale tale, dacă vei cădea în genunchi și mi Te vei închina mie. Isus îi răspunse: “Pleacă, Satan! Căci scriș este: “Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești”». Și diavolul se îndepărtă învins, în timp ce îngerii veniră să-I slujească lui Isus.

Tot astfel și noi vom putea învinge ispita diavolului prin rugăciune și ascultînd cuvîntul Domnului.

Matei 4, 1-11

ISUS ÎȘI ALEGE UCENICII

Inainte de a începe să-Și răspîndească învățătura printre oameni, Isus părăsi Nazaretul și se mută în orașul Capernaum, situat lângă Marea Galileei, în hotarele lui Zabulon și Neftali. Astfel se împlini profeția lui Isaia: «Pămîntul lui Zabulon și pămîntul lui Neftali de lângă mare, și ținutul de dincolo de râul Iordan, precum și Galileea neamurilor: poporul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină care a răsărit și peste cei ce se aflau în împărăția și umbra morții».

De atunci Isus a început să predice, spunînd: «Pocăiți-vă, căci Împărăția Cerurilor este aproape!»

Și multă lume L-a urmat de pretutindeni și El îi învăța pe oameni și-i vindeca de boli.

La puțin timp după ce Și-a început lucrarea, Isus Și-a ales doisprezece ucenici care L-au însoțit peste tot și pe care îi învăța în mod deosebit. Iată numele lor: Simon, pe care Isus l-a numit Petru, Andrei, Ioan, Iacov, Filip, Bartolomeu*, Matei**, Toma, Iacov, fiul lui Alfeu, Tadeu***, Simon Canaanitul și Iuda Iscariotul, cel care apoi L-a vîndut pe Isus. Toți ucenicii Lui erau oameni simpli, dar Dumnezeu le-a hărăzit înalta fericire de a fi prietenii și ucenicii lui Isus Cristos.

Andrei și Simon-Petru erau pescari în Marea Galileei. Isus i-a văzut aruncînd năvodul în apă, s-a apropiat de ei și le-a spus: «Veniți după Mine și Eu vă voi face pescari de oameni». Cu alte cuvinte, avea să-i învețe să izbăvească oamenii de păcate și să-i aducă pe calea adevărului. Andrei și Petru Îl urmară fără să pregete, lăsîndu-și plasele și uneltele de pescari. Apoi Isus îi întîlni pe Iacov și Ioan care reparau plasele lângă luntrea tatălui lor Zebedei. Isus îi chemă la Dînsul și ei își părăsiră barca, își luară rămas bun de la tatăl lor și merseară după El.

În felul acesta Isus adună și alți ucenici, care Îl urmară îndată și prinseră să-L însoțească pretutindeni. Isus îi trimitea în mijlocul oamenilor să predice, înzestrîndu-i cu miraculoasa putere de a vindeca bolnavi și a izgoni din oameni duhurile necurate.

Matei 4, 12-22; Marcu 3, 13-19

*Numiți și: *Natanael, **Levi, ***Iuda, fiul lui Iacov.

PRIMA MINUNE A MÎNTUITORULUI

Odată Isus a fost invitat împreună cu ucenicii Săi la o nuntă în orașelul Cana din Galileea. În toiul petrecerii, mama lui Isus, care se afla printre oaspeți, Îi spuse lui Isus că vinul adus la masă se isprăvisese. El însă, înțelegînd că mama Îi cere să săvîrșească o minune, Îi răspunse că nu sosise încă ceasul Lui. Atunci Maria se adresează slugilor, arătînd spre Isus: «Să faceți întocmai precum vă spune El».

Văzînd în preajmă șase vase mari de piatră, Isus le spuse slugilor să le umple cu apă. Slugile le umplură pînă la gură. «Acum luați din ele și duceți-i nunului mare să guste».

Iar cînd nunul mare gustă din apa transformată în vin, îl chemă pe mire și-i zise: «Tot omul pune întîi vinul cel mai bun la nuntă și numai după ce mesenii se amețesc, scoate și din cel prost. Pe cînd tu l-ai păstrat pe cel bun la urmă».

Aceasta a fost cea dintîi minune pe care a înfăptuit-o Mîntuitorul, binecuvîntînd astfel sfînta taină a nunții. Și ucenicii I-au văzut cereasca putere și slavă și s-au convins că El este cu adevărat Mesia.

Ioan 2, 1-11

IZGONIREA VÎNZĂTORILOR DIN TEMPLU

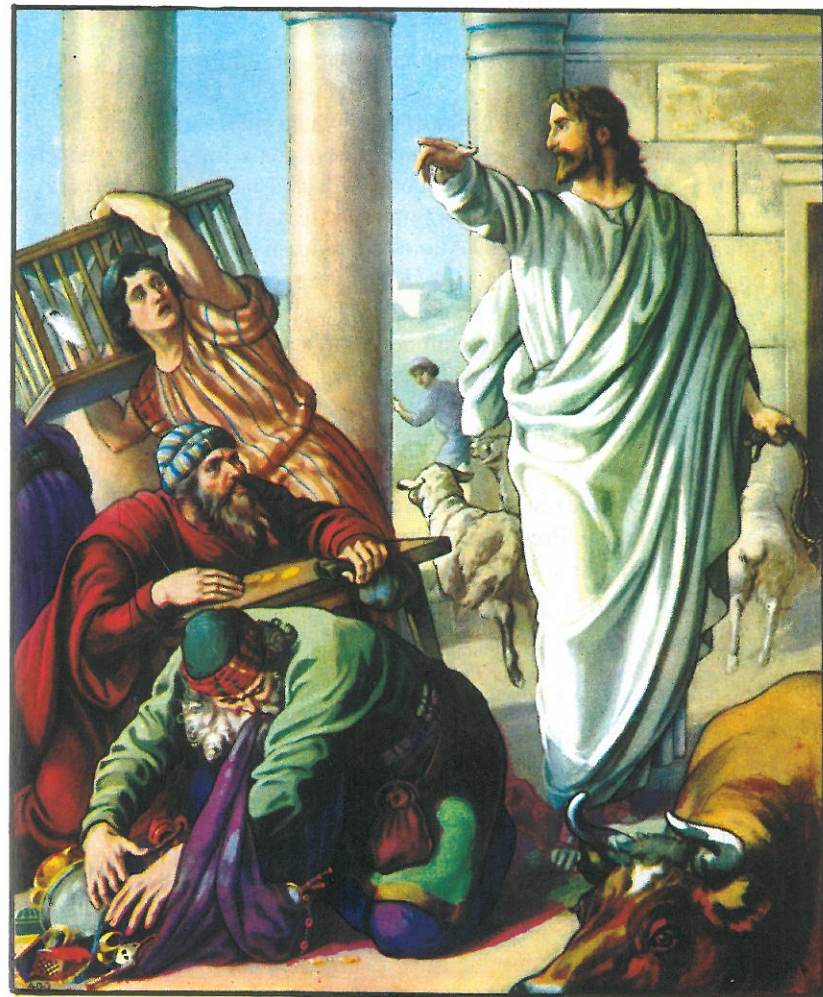
Isus plecă la Ierusalim cu ocazia Paștelui* iudeilor. Dar cînd ajunse acolo, găsi templul plin de negustori care vindeau tot felul de vite, oi și porumbei. O mulțime de cămătari stăteau pe jos în fața tarabelor lor. Isus puse mîna pe un bici gros și-i izgoni din templu pe toți negustorii cu oile și vitele lor și răsturnă tarabele cămătarilor, împrăștiind toți banii pe jos. Apoi îi muștră pe cei ce vindeau porumbei, zicîndu-le: «Luați tot ce-ați adus încoace și nu faceți tîrg din Casa Tatălui Meu».

Cuvintele Lui le amintiră ucenicilor de profeția din Scripturi: «Dragostea pentru casa Ta, Doamne, Mă mistuie pe Mine».

Iar iudeii veniră la El și-L întrebă: «Ce semne Te îndreptățesc să Te porți astfel?» Și Isus le răspunse: «Dărîmați acest templu și în trei zile Eu îl voi ridica la loc». «Cum ai să-l ridici în trei zile, cînd zidirea lui a durat patruzeci și șase de ani!» Ei nu înțelegeau că Isus le vorbise de templul trupului Său. După învierea Sa, ucenicii își amintiră și se convinsă odată în plus de adevărul Scripturii și a cuvintelor rostite de Mîntuitor. Multă lume a văzut minunile săvîrșite de Isus la Ierusalim cu ocazia sărbătorilor de Paște și s-a convins că într-adevăr El este Mesia.

Ioan 2, 13-23

**Paște (în ebraică Pesach) – înseamnă a trece pe alături, a ocoli. Astfel se numește sărbătoarea consacrată exodului israeliților din Egipt.*

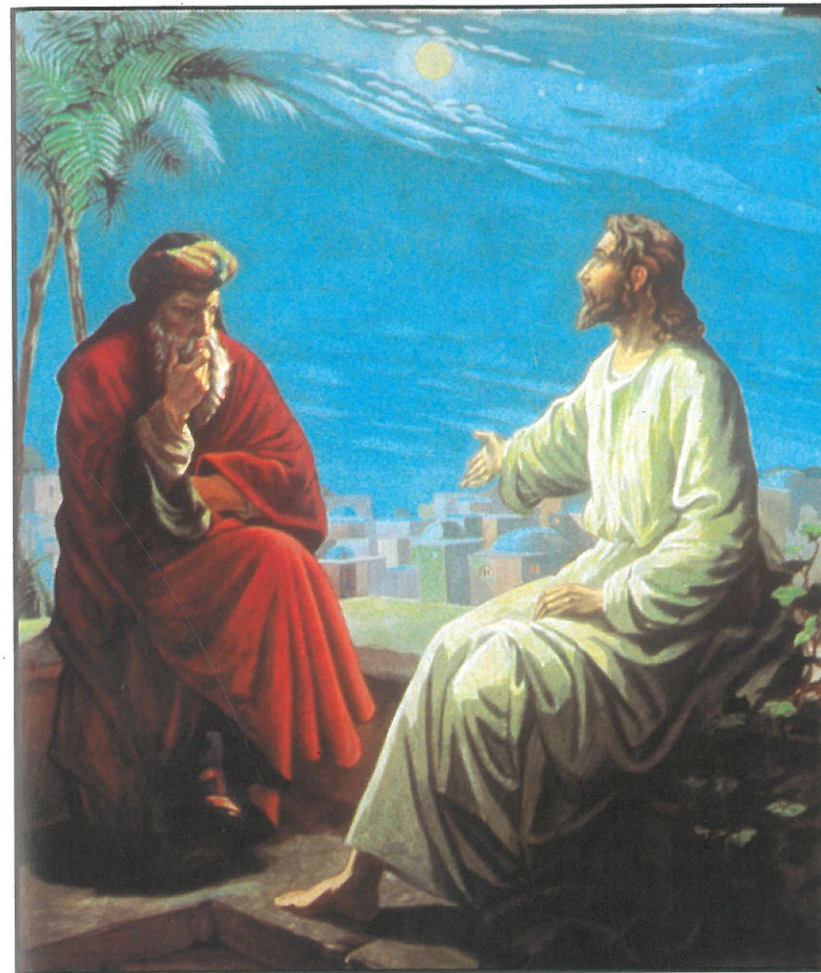

CONVORBIREA LUI ISUS CU NICODIM

Nrintre farisei era un demnitar iudeu, pe nume Nicodim, care căuta un prilej să stea de vorbă cu Isus. El veni pe întuneric, la o oră târzie de noapte, și-i vorbi astfel: «Învățătorule, știm cu toții că ai fost trimis de Dumnezeu. Căci nimeni nu poate înfăptui asemenea minuni, dacă Dumnezeu nu este cu el». Isus îi răspunse: «Adevărat, adevărat îți spun că dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu». Atunci Nicodim îi spuse: «Dar cum se poate naște din nou un om bătrîn?...» La care Isus îi răspunse: «Adevărat, adevărat îți spun că cine nu se naște din apă și Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu. Cine se naște din carne, este carne, iar cine se naște din Duh, este Duh. Așa că nu te mira când îți spun că trebuie să te naști din nou».

Nicodim însă îl întrebă tot încă nedumerit: «Cum e cu puțință una ca asta?» Atunci Isus îi explică taina venirii Sale pe pământ și planul lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor căzuți în păcat. Și încheie astfel: «...Precum a înălțat Moise șarpele în pustiu, tot astfel trebuie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să aibă viață veșnică. **FIINDCĂ ATÎT DE MULT A IUBIT DUMNEZEU LUMEA, CĂ A DAT PE SINGURUL LUI FIU, PENTRU CA ORICINE CREDE ÎN EL SĂ NU PIARĂ, CI SĂ AIBĂ VIAȚĂ VEȘNICĂ.** Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său să judece lumea, ci pentru ca lumea să fie mântuită prin El. Cine crede în El, nu este judecat. Dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că nu a crezut în Numele Unicului Fiu al lui Dumnezeu. Și judecata aceasta înseamnă că Lumina a venit pe lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât Lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci acel ce face răul, urăște Lumina și se ferește de Ea, ca să nu-i vadăască faptele. Iar cel ce lucrează după adevăr, iese în Lumină ca să i se vadă faptele întru Dumnezeu săvârșite».

Ioan 3, 1-21; 7, 50-51

ISUS ȘI SAMARITEANCA

O dată Isus părăsi Iudeea, îndreptându-se spre Galileea. Drumul Lui trecea prin Samaria, locuitorii căreia credeau ca și evreii în Dumnezeu Cel Unic, Creatorul cerurilor și al pământului. Aveau însă alte obiceiuri și alți preoți. Într-o vreme își construiseră pînă și un templu, pe care evreii l-au distrus mai târziu. Evreii nu întrețineau nici un fel de relații cu samaritenii.

Pe la prînz Isus ajunsese cu ucenicii Săi lîngă orașelul Sihar din Samaria și se opri la o fîntînă să Se odihnească după arșița drumului. Ucenicii Lui plecară să cumpere ceva de-ale gurii. În vremea asta o femeie samariteancă veni să scoată apă din fîntînă. «Dă-Mi să beau», o rugă Isus. Femeia Îl întrebă mirată: «Tu, un iudeu, îmi ceri de băut mie, unei samaritence?...» Isus îi răspunse: «Dacă ai cunoaște darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți cere de băut, I-ai fi cerut chiar tu să bei și El ți-ar fi dat apă vie». «Doamne, Îi zise femeia, văd că nu ai găleată și fîntîna este adîncă. De unde ieși atunci acea apă vie?..» Dar Isus îi răspunse: «Cine bea din această apă, îi va fi iarăși sete. Dar cine bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu-i va fi sete în veac. Căci apa se va prefăce în el într-un izvor ce va țîșni în viața veșnică». Apoi Isus îi mărturisi despre Dumnezeu: «Dumnezeu este Duh și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și adevăr». «Știu că va veni Mesia, Cel căruia i se spune Cristos, zise femeia. Și cînd va veni, ne va spune tot adevărul». Atunci Isus îi zise: «Eu, Cel ce vorbesc cu tine, sînt Mesia...»

La aceste cuvinte femeia își lăsă ulciorul cu apă lîngă fîntînă și se întoarse în orașel să le spună tuturor despre omul cu care stătuse de vorbă mai adineauri: «Nu cumva El este Cristos?» Auzind spusele femeii, samaritenii crezură în Isus și veniră să-L roage să rămînă cu ei. Isus rămase acolo două zile, timp în care un număr și mai mare dintre ei Îl ascultară și crezură în Cuvîntul Lui.

Astfel mărturia unei samaritence nevoiașe i-a făcut pe mulți să creadă în Dumnezeu. Pilda aceasta ne demonstrează odată în plus că pentru Dumnezeu toate popoarele sînt egale, pentru că noi oamenii sîntem cu toții creația Sa.

Ioan 4, 1-42

PESCUITUL MIRACULOS

Isus obișnuia să vorbească poporului, poposind pe malul lacului Ghenezaret. Pe atunci lacul se mai numea și Marea Galileii sau Marea Tiberiadei. Uneori El predica mulțimii, urcat într-o barcă de lângă țărm.

Într-o zi în jurul Lui se adunase atîta lume și înghesuiala era atît de mare, încît era aproape cu neputință să se facă auzit. Lîngă mal erau două bărci goale. Isus Se urcă în barca lui Simon Petru și începu să predice de acolo mulțimii ce-L asculta de pe mal.

La sfîrșitul predicii El i se adresă lui Simon, spunîndu-i: «Acum ieșiți în larg, aruncați plasele și prindeți pește». «Doamne, îi răspunse Simon. Noi am muncit o noapte întreagă și n-am prins nimic! Dar odată ce spui Tu, le mai aruncăm odată». Și din prima încercare, prinseră o mulțime de pește, sub greutatea căroră plasa trosni, gata să plesnească. Atunci Simon îi chemă în ajutor pe Iacov și Ioan, prietenii lui, și cele două bărci se umplură cu atîta pește, că erau cît pe ce să se scufunde. Văzînd așa, Simon se aruncă la picioarele Mîntuitorului și-I spuse: «Doamne, pleacă de la mine, căci sînt un om păcătos!» El vorbise astfel, recunoscîndu-și păcătoșenia și simțîndu-se nedemn să stea alături de Marele Domn Isus. Dar Mîntuitorul îi zise lui Simon: «Nu te teme! De acum încolo vei fi pescar de oameni».

Și după o vreme Simon începu să predice oamenilor învățătura lui Isus, călăuzindu-i astfel pe calea mîntuirii.

Luca 5, 1-10

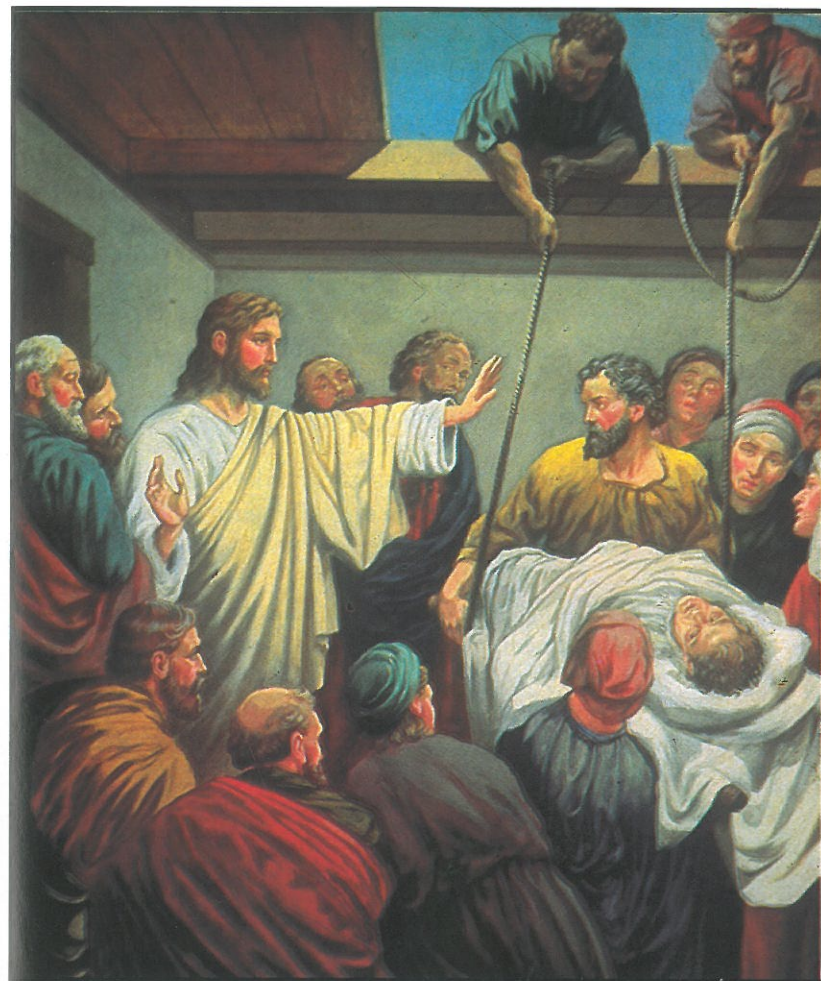
VINDECAREA PARALITICULUI

De cînd Isus Se afla în orașul Capernaum, o mulțime de oameni, veniți de pretutindeni, se strînseseră în jurul Lui să-L vadă și să-L asculte. Isus le împărtășea învățătura divină și vindeca bolnavii, cu El fiind puterea tămăduitoare a Domnului. Dar iată că niște oameni ce purtau un bolnav ținut la pat de paralizie încercară să intre în casa unde Se opriese Isus. Neputînd răzbate pe ușă din cauza mulțimii, ei se urcară pe casă, desfăcură într-un loc acoperișul și coborîră bolnavul cu pat cu tot drept în mijlocul celor adunați în fața lui Isus. Mișcat de credința lor, Isus i se adresă bolnavului, spunînd: «Omule, iertate îți sînt păcatele».

La auzul acestor cuvinte, cărturarii și fariseii*, care se aflau și ei de față și nu credeau în Isus, începură să cîrtească, zicînd între dînsii: «Cine este hulitorul acesta? Cine afară de Dumnezeu poate ierta păcatele?» Isus le cunoscuse gîndurile și-i întrebă: «Ce cugetați în inimile voastre? Este mai ușor a zice: "Păcatele îți sînt iertate", sau: "Scoală-te și umblă!" Dar ca să știți că Fiul omului are putere pe pămînt să ierte păcatele, iată că-i poruncesc bolnavului: "Scoală-te, ia-ți patul și du-te acasă!" Și paralticul se ridică numaidecît, își luă patul pe care zăcuse și plecă acasă, lăudîndu-L pe Domnul pentru miraculoasa Lui vindecare. Uimită de cele văzute lumea îl slăvi la rîndul ei pe Dumnezeu, exclamînd: «Minunate lucruri ne-a fost dat să vedem astăzi».

Luca 5, 17-26

**Farisei – reprezentanți ai celui mai numeros și mai influent curent politic-religios din timpul lui Isus, care se ocupau cu interpretarea și propovăduirea legilor biblice, punînd accentul pe formele exterioare ale cultului. Isus le-a demască ipocrizia, ascunsă sub sfințenia lor aparentă.*

PREDICA DE PE MUNTE

1. FERICIRILE

Tnt-o zi Mântuitorul Isus Cristos se urcă pe un munte. Iar când împrejurul Lui se adunară ucenicii și o mare mulțime de lume, El Se așeză jos și începu să le predice legile fericirii. Această lecție, numită "Predica de pe munte" și inclusă în capitolele 5, 6 și 7 din Evanghelia după Matei, este nucleul învățaturii lui Cristos. Alături de "Cele zece porunci" pe care Dumnezeu le dăduse oamenilor în perioada biblică a Vechiului Testament, Predica de pe munte este la rândul ei un important și nelipsit principiu călăuzitor al vieții noastre. Deaceia o cităm aproape integral din Evanghelia după Matei:

«Fericite de cei săraci cu duhul, căci a lor este Împărăția Cerurilor.

Fericite de cei ce plîng, căci ei se vor mîngîia.

Fericite de cei blînzi, căci ei vor moșteni pămîntul.

Fericite de cei flămînzi și însetați de dreptate, căci ei se vor sătura.

Fericite de cei milostivi, căci ei vor fi miluiți.

Fericite de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu.

Fericite de cei împăciuitori, căci ei se vor numi fiii lui Dumnezeu.

Fericite de cei prigonîți pentru dreptate, căci a lor este Împărăția Cerurilor.

Fericite de acei dintre voi cînd, din pricina Mea, veți fi defăimați, prigonîți și huliți pe nedrept pentru Mine. Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri. Căci tot astfel au fost prigonîți și prorocii ce-au viețuit înaintea voastră.

Voi sînteți sarea pămîntului. Dacă sarea își pierde gustul, cum să o faci iarăși sărată? Ea nu mai este bună decît să o arunci să o calce oamenii în picioare.

Voi sînteți lumina lumii. O cetate ridicată pe un munte nu poate rămîne ascunsă. Și omul nu aprinde lumina spre a o pune sub obo-roc, ci în sfeșnic, să lumineze tuturor. Tot astfel să strălucească și lumina voastră, ca oamenii să vă vadă faptele bune și să-L slăvească pe Tatăl vostru Ceresc».

Matei 5, 3-16
continuare

PREDICA DE PE MUNTE
2. DESPRE LEGE, PORUNCA A ȘASEA,
NUNTĂ ȘI JURĂMÎNT

Gă nu credeți că am venit să desființez legea sau prorocii. N-am venit să desființez, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun: cît va dăinui cerul și pămîntul, nu va trece nici o iotă, nici o frîntură de literă nu va trece din lege, pînă nu se vor împlini toate. Astfel, oricine calcă cea mai mică din aceste porunci și învață pe alții să facă la fel, va fi cel mai mic în Împărăția Cerurilor. Iar cine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi mare în Împărăția Cerurilor. Căci vă spun: dacă neprihănirea voastră nu o va întrece pe cea a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra cu nici un chip în Împărăția Cerurilor.

Ați auzit ce li s-a spus celor de demult: “Să nu ucizi! Cine ucide, este judecat». Eu însă vă spun că cine se mînie pe fratele său, este judecat. Cine spune fratelui său “prostule”, va fi supus pedepsei sinedriului*. Iar cine-i spune “nebunule”, va arde în focul gheenei. Astfel, dacă-ți aduci darul la altar și acolo își amintești că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul înaintea altarului, du-te și împacă-te mai întîi cu fratele tău și abia atunci vino și adu-ți darul...

Ați auzit că s-a zis celor din vechime: “Să nu comiți adulter”. Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și comis adulter cu ea în inima lui... S-a zis iarăși: “Oricine își va lăsa soția, să-i dea o scrisoare de despărțire”. Dar Eu vă spun că oricine își va lăsa soția, afară numai pentru cauză de desfrînare, o face să comită adulter; și cine se căsătorește cu cea divorțată, comite adulter.

Ați auzit ce li s-a spus celor de demult: “Să nu juri strîmb, ci să-ți îplinești jurămintele făcute Domnului”. Eu însă vă spun: “Să nu jurați deloc, nici pe cer, fiindcă este tronul Domnului, nici pe pămînt, fiindcă este așternutul picioarelor Lui, nici pe Ierusalim, fiindcă este cetatea marelui împărat. Nici pe capul vostru să nu jurați, fiindcă nu puteți face alb sau negru nici un singur fir de păr. Cuvîntul vostru să fie: da, da; nu, nu. Iar ce întrece aceste cuvinte vine de la cel rău».

Matei 5, 17-37

continuare

*Sinedriu – cea mai înaltă instituție judecătorească la evrei pe timpul lui Isus Cristos.

PREDICA DE PE MUNTE
3. DESPRE IUBIRE, MILOSTENIE ȘI RUGĂCIUNE

«Ați auzit că s-a zis: "Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte". Eu însă vă spun să nu vă împotriviți celui rău. Celui ce te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Celui ce vrea să se judece cu tine ca să-ți ia haina, dă-i și cămașa. Iar dacă cineva te silește să mergi cu el o milă, mergi cu el două. Celui ce-ți cere, dă-i și nu-i întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine.

Ați auzit că s-a zis: "Iubește pe aproapele tău și urăște pe vrăjmașul tău". Eu însă vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvînați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă nedreptățesc și vă prigonesc. Așa veți fi voi fiii Tatălui vostru Care este în ceruri. Căci El face să răsară soarele Său peste cei dreapți și peste cei nedrepți. Căci dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată așteptați? Nu fac tot așa și vameșii? Și dacă salutați numai pe frații voștri, ce lucru deosebit faceți? Oare păgînii nu fac la fel? Fiți dar desăvîrșiți, precum desăvîrșit este Tatăl vostru ceresc!

Feriți-vă să faceți milostenie astfel, ca să fiți văzuți de oameni. Altfel nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru din ceruri. Așadar, cînd faci milostenie, nu trîmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii în sinagogi și pe străzi, ca să-i laude oamenii. Adevărat vă spun că ei își vor lua răsplata. Tu însă, cînd faci milostenie, să nu știe stînga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia s-o înfăptuiești în ascuns. Și tatăl tău, Care vede cele ascunse, te va răsplăti.

Iar cînd te rogi, nu fii ca fățarnicii, căroră le place să se roage prin sinagogi și pe la colțurile străzilor, ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun că aceștia își vor lua răsplata. Ci tu, cînd te rogi, intră în cămăruța ta, încuie ușa și roagă-te Tatălui tău în ascuns. Și Tatăl tău, Care vede tot ce este ascuns, te va răsplăti în fața tuturor. Iar cînd vă rugați, să nu înșirați vorbe multe, ca păgînii, care-și închipuie că vorbăria lor va fi mai bine auzită. Să nu faceți ca dînșii, căci Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie înainte de a-I cere voi». Rugați-vă deci astfel:

Matei 5, 38-48; 6, 1-8
continuare

TATĂL NOSTRU

Tatăl Nostru care ești în ceruri!
Sfințească-se numele Tău.
vie Împărăția Ta.
facă-se voia Ta
precum în cer și pe pămînt.
Piinea noastră cea de toate zilele
dă-ne-o nouă astăzi
și ne iartă nouă greșelile noastre,
precum și noi iertăm greșiților noștri.
Și nu ne duce în ispită,
ci ne izbăvește de cel viclean.
Căci a Ta este Împărăția
și puterea și mărirea în veci.

AMEN

PREDICA DE PE MUNTE
4. DESPRE POST ȘI SPERANȚA ÎN TATĂL
CERESC

«Cînd postești, să nu vă luați o înfățișare tristă, ca fățarnicii care se mohorăsc la față, ca să arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun că aceștia își vor lua răsplata. Tu însă cînd postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să arăți că postești nu oamenilor, ci numai Tatălui tău Cel nevăzut. Și El, Care vede cele ascunse, te va răsplăti în fața tuturor.

Nu adunați comori pe pămînt, unde molia și rugina le strică și unde hoții le sapă și le fură. Adunați comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde hoții nu le sapă și nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.

Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este curat, tot trupul tău va fi luminat. Dar dacă ochiul tău va fi rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Astfel, dacă lumina din tine este întuneric, cît de mari trebuie să fie întunecimile!

Nimeni nu poate fi slugă la doi stăpîni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține la unul și nu se va îngriji de celălalt. Nu puteți sluji deopotrivă lui Dumnezeu și lui Mamona*.

...Oare nu este viața mai însemnată decît hrana și trupul decît haina? Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu adună în grîinare. Căci Tatăl vostru Cereșc le hrănește. Oare nu sînteți voi mai presus de ele? Și cine dintre voi, oricît s-ar îngriji, poate adăuga măcar un cot la statura sa?

Și de haină de ce să vă îngrijiți? Uitați-vă la crinii cîmpului: ei nu se ostenesc și nici nu torc, dar să știți că nici Solomon în toată mărișoara lui nu s-a îmbrăcat așa ca oricare dintre ei. Și dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba cîmpului, care astăzi este, iar mîine va fi aruncată în cuptor, oare nu vă va îmbrăca El mai bine pe voi, puțin credincioșilor? Deci nu vă îngrijiți, zicînd: ce vom mânca, ce vom bea, sau cu ce ne vom îmbrăca? Fiindcă numai păgînii rîvnesc la aceste lucruri. Iar Tatăl vostru Cereșc știe că aveți nevoie de ele. Căutați înțîi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu vă îngrijiți deci pentru ziua de mîine, căci ea se va îngriji de ea însăși: ajunge fiecărei zile necazurile ei».

Matei 6, 16-34
continuare

*Mamona – bogăție, avere

PREDICA DE PE MUNTE
5. DESPRE JUDECATĂ, STĂRUINȚĂ ÎN RUGĂCIUNE,
REGULA DE AUR, CELE DOUĂ CĂI

«Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci judecați veți fi așa precum și vouă. De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, iar bîrna din ochiul tău nu o simți? Sau cum vei zice fratelui tău: "Lasă-mă să-ți scot paiul din ochi", cînd tu ai în ochi o bîrnă? Fățarnice! Scoate întîi bîrna din ochiul tău și numai atunci vei vedea cum să scoți paiul din ochiul fratelui tău. Nu dați cele sfinte cîinilor și nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă apoi să vă sfișie.

Cereți și vi se va da. Căutați și veți găsi. Bateți și vi se va deschide. Căci cine cere, primește. Cine caută, găsește. Cine bate, i se deschide. Este cineva între voi, care dacă îi cere fiul său o pîine, îi întinde o piatră? Sau dacă-i cere un pește, îi dă un șarpe? Și astfel, dacă voi, răi fiind, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cît mai mult Tatăl vostru din ceruri va da lucruri bune celor care I le cer?

Deci tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel. Căci aceasta este Legea și Prorocii.

Intrați pe poarta cea strîmtă.

Căci largă este poarta și lată calea
ce duce la pieire,

Și mulți sînt cei care intră pe ea.

Căci strîmtă este poarta și îngustă calea
care duce la viață,
și puțini sînt cei care o află».

Matei 7, 1-14
continuare

REGULA DE AUR

**«Tot ce voiți să
vă facă vouă
oamenii,
faceți-le și voi
la fel».**

EVANGHELIA DUPĂ MATEI 7. 12

PREDICA DE PE MUNTE
6. DESPRE PROFETII MINCINOȘI, ÎNDEPLINIREA
VOINȚEI DOMNULUI, DOUĂ TEMELII

«**M**ăziți-vă de prorocii mincinoși, care vin la voi îmbrăcați în piei de oi, dar pe dinăuntru sînt lupi prădalnici. Îi veți cunoaște după roadele lor. Oare culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măracini? Astfel că tot pomul bun face roade bune, în timp ce pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău roade bune. Tot pomul, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc. Așa că îi veți cunoaște după roadele lor.

Nu oricine-Mi zice "Doamne, Doamne!" va intra în Împărăția Cerurilor, ci numai acel ce face voia Tatălui Meu Care este în ceruri.

Mulți îmi vor zice în ziua aceea: "Doamne, Doamne! N-am pro-rocit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? Și n-am făcut noi atîtea minuni în Numele Tău?" Și Eu le voi răspunde de-a dreptul: "Niciodată nu v-am cunoscut, plecați de lîngă Mine voi toți care săvîrșiți fapte nelegiuite".

De aceea cel ce aude aceste cuvinte ale Mele și le urmează, se aseamănă cu un om cu judecată care și-a zidit casa pe stîncă. A căzut ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vînturile și au izbit în casa aceea. Dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia pe stîncă. Dar cine aude cuvintele Mele și nu le urmează, se aseamănă cu un om fără minte care și-a zidit casa pe nisip. A căzut ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vînturile și au izbit în casa aceea. Și ea s-a prăbușit și s-a ruinat pînă-n temelii.

Cînd Isus Și-a sîrșit predica, mulțimile au rămas impresionate de învățătura Lui. Căci El îi învăța ca Unul ce avea puterea, și nu precum îi învățau cărturarii și fariseii».

Predica de pe munte conține esența învățăturii lui Isus. Fiecare creștin se cuvine să o învețe pe dinafară și să trăiască după învăță-turile Sale.

Matei 7, 15-29

ÎNVIEREA FIULUI VĂDUVEI

Intro zi Isus sosi împreună cu ucenicii Săi în orașul Nain, însoțit ca de obicei de o mulțime de lume. La porțile cetății întâlni un cortegiu funerar care petrecea la groapă pe singurul fiu al unei văduve. Domnului I Se făcu milă de ea și-i zise: «Nu plînge!» Apoi se apropie de cei ce duceau racla cu trupul neînsuflețit al tînărului și ei se opriră locului. Isus zise: «Tinere, ție îți zic, scoală-te!» Și mortul se ridică în capul oaselor și începu să vorbească. Astfel Isus îl întoarse mamei lui. Tulburați de cele văzute, toți începură să-L preamărească pe Domnul, zicînd: «Un mare proroc S-a ridicat în mijlocul nostru și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său».

Nimic nu este cu neputință pentru Isus Cristos, pentru că El e Fiul lui Dumnezeu Cel Viu și Atotputernic. Învățătura Lui este plină de dragoste și putere dumnezeiască, iar faptele Lui sînt pătrunse de milă față de oameni. Cu multe secole pînă la nașterea lui Cristos profetul Isaia scria despre El: «Trestia frîntă n-o va zdrobi și mukul ce mai fumegă încă nu va stingea». Cuvintele lui se referă la atitudinea lui Isus față de oameni.

Isus a înfăptuit pe pămînt miracole pe care nu le poate face nimeni altul decît Dumnezeu din dragoste pentru noi oamenii. Dar chiar și acum, cînd Isus Se află în slăvile Tatălui Ceresc, nevăzut de ochii noștri pămîntești, El Se roagă lui Dumnezeu-Tatăl pentru cei ce L-au primit în inimă ca pe mîntuitorul lor.

Luca 7, 11-16

PILDA SEMĂNĂTORULUI

Odată Isus a povestit mulțimii adunate în jurul Lui o pildă cu un semănător care a ieșit să-și semene ogorul. «Cîteva boabe au căzut lîngă drum și păsările au venit și le-au ciugulit pe toate. Alte semințe au căzut pe un loc stîncos, cu puțin pămînt, și au răsărit îndată. Dar cînd s-a ivit soarele, arșița le-a pălit și semințele s-au uscat, pentru că nu aveau rădăcini. Altele au căzut printre spini. Spinii însă au crescut și le-au înăbușit. Iar cele ce-au căzut pe pămînt bun, au crescut și au adus rod: una o sută, alta șaizeci și alta treizeci. Cine are urechi de auzit, să audă».

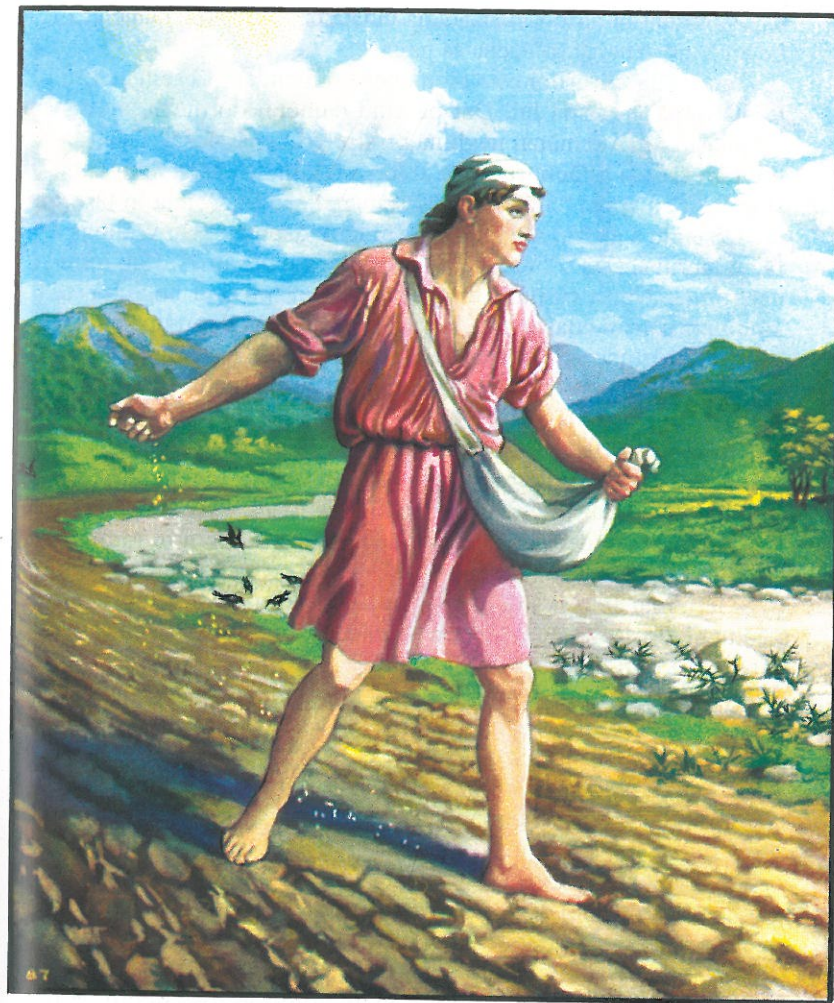
Apoi Isus le explică ucenicilor Săi semnificația acestei parabole: «Cînd un om aude Cuvîntul despre Împărăția Cerurilor și nu-l înțelege, vine cel viclean și răpește ce-a fost semănat în inima lui. Omul acesta este sămînța căzută lîngă drum.

Sămînța căzută pe un loc stîncos este omul ce aude Cuvîntul și-l primește îndată cu bucurie. Dar neavînd rădăcină, este nestatornic: cum vine un necaz, sau este prigonit pentru Cuvînt, uită îndată de El.

Sămînța căzută între spini este omul ce aude Cuvîntul, dar griji-le veacului acesta și ispita bogățiilor înăbușă Cuvîntul și ea devine astfel neroditoare.

Iar sămînța căzută în pămînt bun este omul ce aude Cuvîntul, îl înțelege și aduce rod: unul o sută, altul șaizeci și altul treizeci».

Matei 13, 3-9; 18-23

Odată Isus plecă de acasă și se așeză jos pe țărmul mării. Și întrucât în jurul Lui se adună îndată o mulțime de oameni, El se urcă într-o barcă și începu să predice:

«Împărăția Cerurilor este asemenea unui om care a semănat sămânță bună în țarina lui. Dar pe când oamenii dormeau, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină printre grâu și a plecat. Când pauiul a crescut și a făcut rod, s-a arătat și neghina. Atunci au venit slugile și au spus: "Stăpîne, n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde a apărut neghina?" Și el le-a răspuns: "Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta". "Vrei să ne ducem și s-o plivim?", l-au întrebat robii. "Nu, a răspuns el, ca nu cumva, plivind neghina, să zmulgeți și grâul odată cu ea. Lăsați-le să crească împreună pînă la seceriș. Iar atunci le voi spune secerătorilor: "Pliviți întâi neghina și legați-o în snopi ca s-o ardem, iar grâul adunați-l în grînarul meu".

Isus le-a istorisit și o altă pildă: "Împărăția Cerurilor este asemenea unui grăunte de muștar pe care un om l-a semănat în ogrul său. Deși mai mic decît orice altă sămînță, grăuntele acesta crește mai mare decît toate grînele și devine un pom în ramurile căruia păsările cerului își găsesc adăpost și-și fac cuiburi".

Și le-a mai spus o altă pildă: "Împărăția Cerurilor este asemenea unui aluat pe care o femeie l-a ascuns în trei măsuri de făină, pînă s-a dospit toată..."

Împărăția Cerurilor este asemenea unei comori ascunse într-un ogor. Omul care o găsește, o ascunde. Și de bucuria ei vinde tot ce are și cumpără ogorul acela.

Împărăția Cerurilor se aseamănă și cu un negustor care caută mărghăritare frumoase. Iar cînd găsește un mărghăritar de mare preț, vinde tot ce are și-l cumpără.

Împărăția Cerurilor este asemenea unui năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de pești. Cînd se umple, pescarii îl trag la mal și strîng în vase pește bun și-l aruncă pe cel rău. Așa va fi și la sfîrșitul veacului: Îngerii vor ieși și vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drepți și-i vor arunca în cuptorul de foc. Acolo va fi plînsul și scrîșnirea dinților».

Matei 13; 24-50

ISUS POTOLEȘTE FURTUNA

Într-o seară Isus Se urcă împreună cu ucenicii Lui într-o barcă și porni spre celălalt mal al lacului Ghenezaret. Fiind nespus de obosit după o zi de predici, Isus adormi în barcă. Deodată în largul apei se dezlănțui o furtună năprasnică. Valurile loveau cu turbare în barca ce părea gata-gata să se scufunde.

Cuprinși de spaimă, ucenicii Lui Îl treziră din somn, zicându-I: «Doamne, scapă-ne, căci pierim!» Isus atunci le spuse: «Unde este credința voastră? De ce vă temeți, puțin credincioșilor?» Apoi se ridică și porunci vântului și mării să se potolească. Furtuna amuți pe dată, valurile se potoliră și peste toate se așternu o liniște adâncă.

Văzînd minunea, ucenicii se întrebau, plini de bucurie și uimire: «Cine este Acesta, de care ascultă și vînturile și valurile?»

Da, întreg universul se supune Cuvîntului Lui Dumnezeu Cel Viu!

Fie deci ca încrederea noastră în Domnul să fie deplină și statornică, pentru ca El să nu ne întrebe: «Unde este credința voastră?»

Matei 8, 23–27; Luca 8, 22–25

ÎNVIEREA FIICEI LUI IAIR

Odată Isus se afla pe țărmul Mării Galileii, vorbind poporului adunat în număr mare împrejurul Lui. Deodată un înalt demnitar al sinagogii, pe nume Iair, se apropie de Dînsul și I se aruncă la picioare, rugîndu-L fierbinte să-i vindece unica fiică – o fetiță de doisprezece ani – ce zăcea acasă bolnavă de moarte. Isus îl urmă, petrecut de mulțimea ce se îmbulzea împrejurul Lui. Pe drum o femeie își croi cale prin mulțime, încercînd să ajungă la El. De doisprezece ani suferea de o hemoragie și deși își cheltuise toată averea cu doctorii, nimeni nu izbutise să o vindece. Ajungînd lîngă Isus, ea se atinse de haina Lui, fiind încredințată că astfel se va vindeca. Și pe dată izvorul sîngelui secă și femeia se simți cu desăvîrșire tămăduită.

Isus cunoscuse îndată că o putere ieșise din El și, întorcîndu-Se spre mulțime, întrebă: "Cine Mi-a atins veșmîntul?" Ucenicii îi răspunseră: "De ce mai întrebi, cînd atîta lume se îmbulzește în jurul Tău?" Dar Isus Se uita împrejur, căutînd-o pe cea care săvîrșise lucrul acesta. Femeia, care știa ce se petrecuse cu ea, se apropie, tremurînd înfricoșată, se aruncă la picioarele Lui și-i mărturisi tot adevărul. Iar El îi zise: "Fiica mea, credința ta te-a mîntuit. Du-te în pace și fii vindecată de boala ta!"

Între timp le ieșiră în cale niște oameni și-i spuseră fruntașului sinagogii: "Fiica ta a murit; de ce mai superi pe Învățător?" Dar Isus îi zise lui Iair: "Nu te teme, Iair, crede numai". Ajungînd la Iair acasă, Isus văzu lume învîlmășită și le spuse oamenilor ce plîngeau și se tînguiau amarnic: "De ce plîngeți și vă zbuciumați atîta? Copila n-a murit, ci doarme numai". Unii dintre cei de față începură să rîdă de cuvintele Lui. Dar Isus luă cu El pe ucenicii Săi Petru, Ioan și Iacov și împreună cu tatăl și mama fetei intră în camera unde zăcea moartă copila. El veni la căpățul ei, o luă de mînă și-i spuse: "Fetiță, scoală-te!" Copila deschise ochii, se ridică din pat și începu să umble, spre nemărginita uimire a celor de față.

Marcu 5, 21-42

ÎNMULȚIREA PÎINILOR

Când Isus trecu împreună cu ucenicii Săi pe celălalt mal al Mării Galileii, în vecinătatea orașului Tiberiada. Și îndată o mulțime de oameni, dintre cei ce-L văzuseră vindecînd într-un chip atît de miraculos pe bolnavi, se grăbiră să-L urmeze, dornici să-I asculte ore în șir învățătura.

Isus Se urcă pe un munte din preajmă și făcu un popas împreună cu ucenicii Săi. Era în ajunul sărbătorilor Paștelui iudaic. El Își ridică ochii și, văzînd atîta lume, îi spuse lui Filip: "De unde să cumpărăm atîta pîine ca să hrănim toată mulțimea aceasta?" Întreba așa numai ca să-l încerce, pentru că știa prea bine ce avea să facă. Filip îi răspunse: "Chiar de-ar lua fiecare numai o îmbucătură, nu le-ar ajunge pîine nici de două mii de dinari".

Atunci Andrei, un alt ucenic al Său, fratele lui Simon Petru, se apropie de El și zise: "Am văzut aici un băiețel care are cinci pîini de orz și doi pești, dar cum să ajungă pentru atîția oameni?" Isus însă le zise ucenicilor: "Spuneți-le tuturor să se așeze jos". Locul unde se aflau cei aproape cinci mii de oameni era acoperit cu o iarbă mare și deasă.

Isus luă pîinile și peștii și, mulțumindu-I lui Dumnezeu, le frînse și le împărți ucenicilor. La rîndul lor ucenicii le împărțiră tuturor celor ce stăteau pe iarbă, atît cît dorea fiecare. Iar cînd se săturară cu toții, Isus le zise ucenicilor Săi: "Strîngeți toate fărîmăturile, ca să nu se piardă nimic". Iar ei au strîns și au umplut douăsprezece coșuri cu fărîmăturile rămase de la cele cinci pîini de orz.

Atunci oamenii, văzînd minunea înfăptuită de Isus, au spus: "Acesta este cu adevărat Mîntuitorul trimis de Dumnezeu". Isus a zis: "Dați și vi se va da!"

Ioan 6, 3-14

ISUS UMBLĂ PE VALURI

Indată după minunea cu pînile și peștii, Isus le spuse ucenicilor să plece înaintea Lui cu barca, rămînînd ca El să dea drumul mulțimii adunate. Iar după ce oamenii se împrăștiară, Isus Se urcă pe munte și-și petrecu acolo întreaga noapte rugîndu-se în singurătate.

Între timp barca în care se aflau ucenicii Lui se lupta în largul mării cu valurile răscolite de un vînt potrivnic ce se întetea din ce în ce.

Iar cînd prinse să se îngîne ziua cu noaptea, în a patra strajă din noapte* Isus veni spre ei, umblînd pe valuri. La vederea Lui ucenicilor li se făcu frică, închipuindu-și că e o nălucă. Dar Isus îi liniști, spunîndu-le: "Nu vă temeți, Eu sînt!"

"Doamne, îi zise Petru, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe apă". "Vino!" îi răspunse Isus. Petru coborî din barcă și începu să umble pe valuri ca să ajungă la Isus. Dar speriat de vîntul ce sufla cu putere, Petru începu să se scufunde. "Doamne, scapă-mă", strigă el atunci. Isus întinse mîna, îl sprijini și-i zise: "Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?" Ei se urcară în barcă și vîntul se potoli îndată.

Și toți cei ce se aflau în barcă I se închinară, spunîndu-I: "Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu!"

Matei 14, 22-33

* Între orele 3 și 6 dimineața

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

Isus le spusese odată ucenicilor Săi că va veni timpul când El va trebui să moară la Ierusalim. Dar ucenicii Lui, care năzuiau să-L proclame împărat, nu se puteau împăca defel cu gândul acesta. O mîhnire adîncă le cuprinse inimile la vestea că Domnul va trebui să meargă la Ierusalim și va fi supus la mari suplicii de către bătrîni, marii preoți și cărturarii țării, apoi va fi omorît și a treia zi va învia. Perspectiva învierii lui Isus nu-i mîngîia însă pe ucenici, pentru că nu înțelegeau încă prea bine tîlcul cuvintelor Lui.

Peste cîteva zile Cristos îi luă cu El pe ucenicii Săi Petru, Iacov și Ioan și-i duse pe un munte înalt. Sub privirile lor uimite înfățișarea Lui se schimbă deodată: fața îi străluci ca soarele și hainele îi deveniră albe ca lumina. Și iată că, sînd de vorbă cu El, apărură în toată slava lor Moise și Ilie. Atunci Petru luă cuvîntul și spuse: "Doamne, ce bine că sîntem aici! Ce-ar fi să facem trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie". El vorbise așa, pentru că era prea înspăimîntat și nu-și dădea seama ce spune. Dar nu-și sfîrși el bine vorba, că un nor luminos îi acoperi și din el se auzi o voce zicînd: "Acesta este Fiul Meu preaiubit, în Care Mi-am pus toată dragostea Mea: de El să ascultați!"

Înspăimîntați de moarte la auzul acelei voci, ucenicii căzură cu fețele la pămînt. Atunci Isus Se apropie de dînșii, îi atinse cu mîna și le spuse: "Ridicați-vă și nu vă temeți!" Iar cînd ucenicii își înălțară ochii din pămînt, nu-L mai văzură decît pe Isus singur pe vîrful muntelui.

În timp ce coborau muntele, Isus le porunci astfel: "Să nu spuneți nimănui ce ați văzut astăzi, pînă cînd Fiul Omului va învia din morți".

Matei 17, 1-9

DRAGOSTEA ATOTIERTĂTOARE

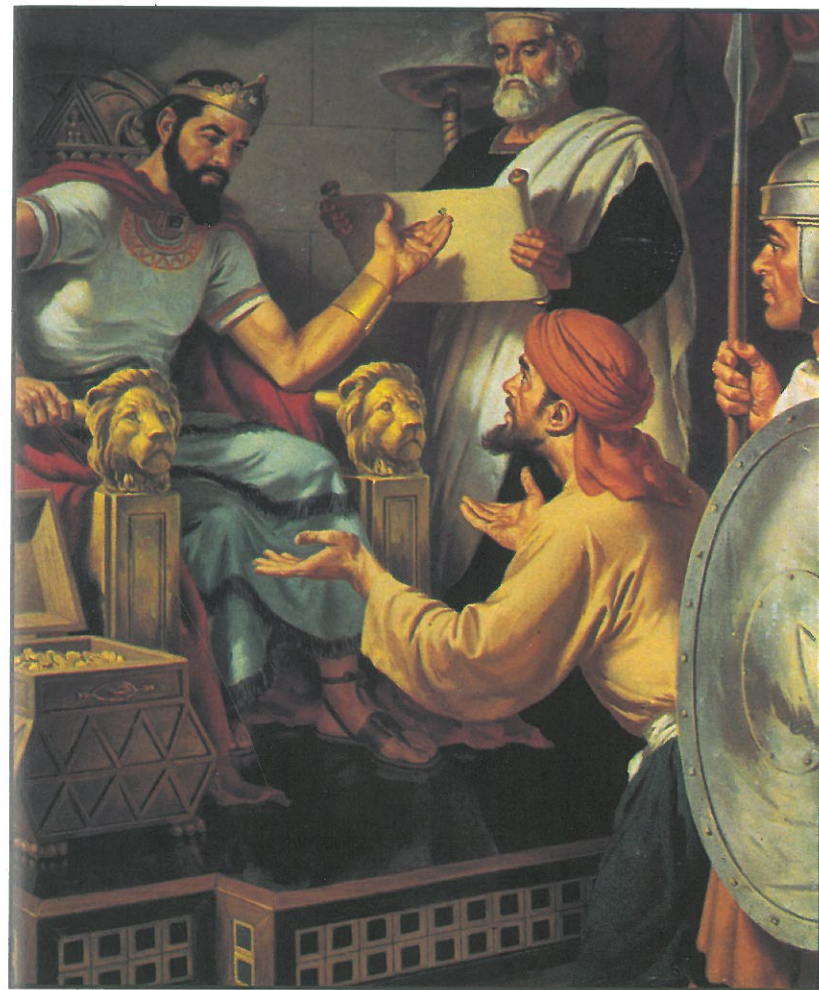
dată Petru se apropie de Isus și-L întrebă: "Doamne, de câte ori se cuvine să iert pe fratele meu ce păcătuiește împotriva mea? De șapte ori?" Isus îi răspunse: "Eu îți spun să ierți nu de șapte ori, ci de șaptezeci de ori câte șapte."

Iată de ce Împărăția Cerurilor se aseamănă cu un împărat care a hotărât să încheie toate socotelile cu supușii din întreaga țară. La porunca lui i se aduse un om care îi datora zece mii de talanți*. Cum însă acesta nu avea cu ce plăti, împăratul porunci să-l vîndă atît pe el, cît și pe soția și copiii lui, împreună cu tot avutul lor și astfel să-și plătească datoria. Omul căzu în genunchi, i se închină pînă la pămînt și-i spuse: "Mai păsuiește-mă, te rog, stăpîne, și-ți voi plăti tot". Făcîndu-i-se milă de supusul său, împăratul îi dădu drumul și-i iertă datoria. Dar cînd ieși afară, omul acela întîlni pe unul din cunoscuții săi care-i datora o sută de dinari. El îl înhăță de gît, cerîndu-i să-i întoarcă pe loc datoria. Atunci tovarășul lui îi căzu la picioare, rugîndu-l: "Mai păsuiește-mă, te rog, și-ți întorc toată datoria". Dar el rămase surd la rugămințile sărmanului om și-l aruncă în închisoare, ca să zacă acolo pînă își va plăti datoria. Prietenii lui, care fuseseră de față la această scenă, se duseră la curte și cu inima întristată îi povestiră împăratului toată întîmplarea. Atunci domnul țării îl chemă la dînsul și-i spuse: "Slugă vicleană! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Nu se cuvenea oare să ai și tu milă de alții, precum am avut eu de tine?" Și, furios, împăratul îl dădu pe mîna călăilor cu poruncă să-l supună la chinuri grele, pînă va plăti întreaga datorie. "Tot astfel va face și Tatăl Meu Ceresc cu fiecare dintre voi, care nu va ierta din toată inima greșelile fratelui său".

În rugăciunea "Tatăl nostru" Isus ne învață să ne rugăm astfel Domnului: "Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelile noastre".

Matei 18, 21-35; 6, 12

*Talanț – monedă de argint din perioada lui Isus, egală cu 60 mine, 6000 drahme (monede vechi grecești), sau dinari (monede vechi romane).

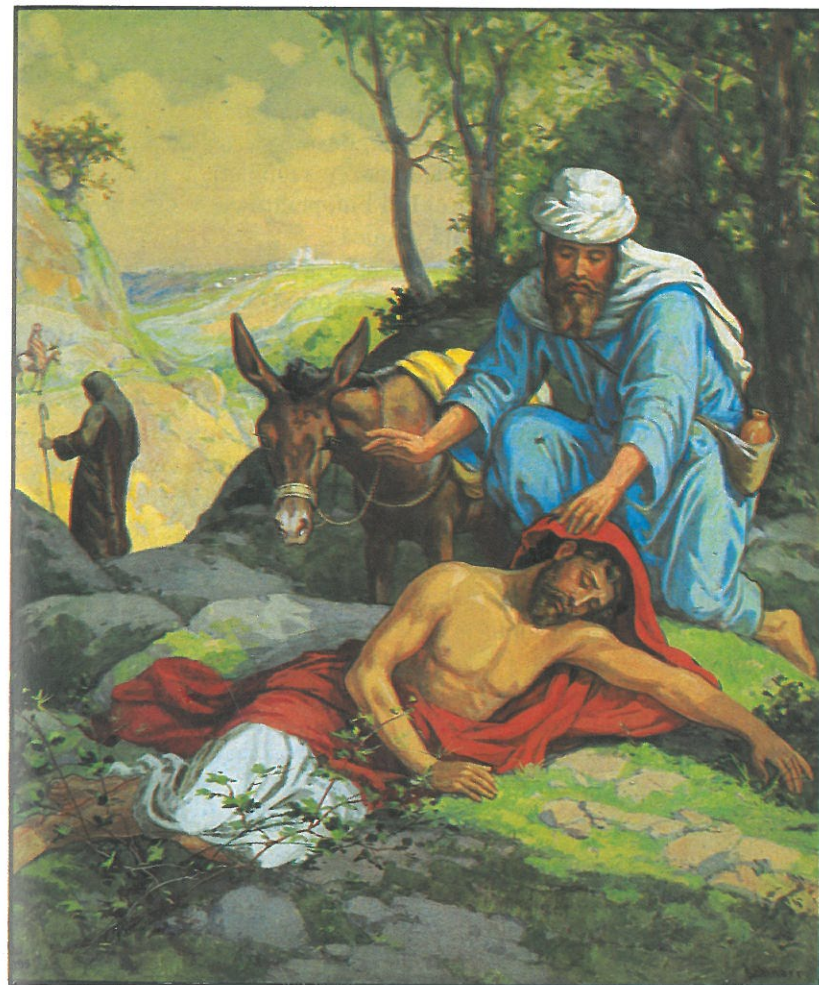
PILDA SAMARITEANULUI MILOSTIV

Odată un învățător de lege îi spuse lui Isus, ispitindu-L: "Învățătorule! Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?" Isus îl întrebă: "Ce spune legea?" Și el răspunse: "Iubește-L pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău, precum și pe aproapele tău ca pe tine însuși". "Ai răspuns bine, îi zise Isus. Fă așa și vei trăi". Dar acesta, dorind să se îndreptățească, îl întrebă: "Dar cine este aproapele meu?" La care Isus îi răspunse cu o pildă:

"Un călător cobora de la Ierusalim spre Ierihon. Pe drum l-au atacat niște tâlhari, l-au jefuit de haine, l-au bătut sălbatic și l-au părăsit în marginea drumului, mai mult mort decât viu. Un preot, care venea din întâmplare pe același drum, a dat peste omul întins pe jos și a trecut pe alături. Un levit, care se nimerise și el pe acolo, s-a apropiat de rănit, i-a aruncat o privire și a trecut la rîndul lui pe alături, văzîndu-și de drum. În schimb un samaritean, care venea călare pe un măgăruș, a dat peste el și, făcîndu-i-se milă de bietul om, s-a apropiat și i-a legat rănilor, turnînd peste ele untdelemn și vin. Apoi l-a urcat pe asinul lui, l-a dus la un han, dîndu-i toate îngrijirile de care avea nevoie. A doua zi la plecare samariteanul a scos doi dinari, i-a dat hangiuului și i-a zis: "Ai grijă de dînsul și tot ce vei cheltui în plus, îți voi înapoia la întoarcere".

Care dintre cei trei crezi că este aproapele celui ce-a căzut pe mîna tâlharilor?" îl întrebă Isus pe învățătorul legii. "Cel căruia i s-a făcut milă de dînsul", i-a răspuns învățătorul. Atunci Isus îi zise: "Du-te și fă și tu la fel".

Luca 10, 25-37

ISUS PĂSTORUL CEL BUN

Dumnezeu L-a trimis în lume pe Fiul Său Isus Cristos pentru a salva omenirea. El le vorbea adesea poporului și ucenicilor Săi despre căderea omului în păcat, despre necesitatea pocăinței și întoarcerea la Dumnezeu. "Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, spunea El, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică".

Despre toate acestea Isus vorbea adesea în pilde, alegorii și imagini. Precum păstorul le poartă de grijă oilor sale, tot astfel și Isus, Mântuitorul lumii, se îngrijește de cei ce-L primesc în inima lor și-I urmează în viață poruncile. Iată cuvintele Domnului Isus: "Adevărat, adevărat vă spun: Eu sînt ușa oilor. Toți cei care au venit înaintea Mea sînt hoți și fîlhari. Dar oile n-au stat să-i asculte. Eu sînt ușa: Cine intră prin Mine, va fi mîntuit, va intra și va ieși și va găsi pășune. Hoțul nu vine decît să fure, să înjunghie și să distrugă. Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug.

Eu sînt Păstorul cel bun, Păstorul care își dă viața pentru oi. Dar năimitul, nefiind păstor și nici stăpînul turmei, lasă oile și fuge cînd vine lupul. Și lupul le răpește și le împrăștie. Iar năimitul fuge, fiindcă este plătit și nu-i pasă de oi.

Eu sînt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile, și ele Mă cunosc pe Mine, așa precum Tatăl Mă cunoaște pe Mine și Eu îl cunosc pe Tatăl. Eu Îmi dau viața pentru oile Mele. Mai am și alte oi ce nu sînt din acest staul și trebuie să le aduc și pe ele. Și toate vor asculta de glasul Meu și va fi o singură turmă și un singur Păstor.

Deaceea Mă iubește Tatăl, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci Mi-o dau Eu Însumi. Am putere s-o dau și am putere s-o iau înapoi. Așa Mi-a poruncit Tatăl Meu".

Ioan 10, 7-18

SURORILE MARTA ȘI MARIA

Moporul se minuna de fiecare dată de înțelepciunea și puterea cuvântului Lui Isus. Dar deși iubea și era iubit de oameni Isus avea și dușmani, în special printre farisei și cărturari. Aceștia îl urau și, cu toate minunile pe care le săvârșea, refuzau să creadă că El este Fiul lui Dumnezeu.

Nu departe de Ierusalim se afla un sat numit Betania. În satul acela locuiau două surori, Marta și Maria, împreună cu fratele lor Lazăr, care-L iubeau pe Isus și îl primeau adesea la ei acasă. Odată Isus le făcu o vizită. Maria se așeză îndată la picioarele Lui, ascultându-L cu luare aminte. Marta pregătea o masă îmbelșugată. Nemulțumită fiind că sora ei nu-i dă o mână de ajutor, se apropie de Isus și-L întrebă: "Doamne! Oare nu-Ți pasă că sora mea m-a lăsat să slujesc singură? Spune-i să mă ajute". Dar Isus îi răspunse: "Marta, Marta! Tu te frământă și te îngrijești de multe, atunci când un singur lucru este de trebuință. Maria și-a ales partea cea mai bună, care nu i se va lua".

Luca 10, 38-42

PILDA BOGATULUI NESĂBUIT

In una din predicile Sale Isus învăța astfel oamenii: "Feriți-vă de orice lăcomie, căci viața omului nu stă în prisosul avuțiilor sale". Apoi le povesti următoarea pildă: "Un om bogat, căruia i-a rodit din belșug țarina, se tot întreba în sinea lui: "Ce să fac cu atîta roadă? Unde să o pun?" Și hotărî astfel: "Iată ce voi face: voi strica grînarele vechi și în locul lor voi ridica altele mai mari, pentru ca să încapă tot grîul și bunurile mele. Și atunci voi zice sufletului meu: "Suflete, ai destule bunătăți strînse pentru mulți ani. Odihnește-te dar, mănîncă, bea și te veselește!" Dumnezeu însă i-a spus: "Nesăbuitule! Chiar în noaptea aceasta ți se va lua înapoi sufletul! Și cui va rămînea tot ce-ai pregătit tu?" Tot astfel se întîmplă și cu acel ce adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.

Isus spuse în continuare: "Nu căutați ce veți mîncă sau ce veți bea și nu vă temeți, căci acestea neamurile lumii le caută. Tatăl vostru știe că aveți nevoie de ele. Căutați mai întîi Împărăția Lui Dumnezeu și toate acestea vi se vor adăuga. Nu te teme, turmă mică, căci Tatăl vostru a binevoit să vă dea Împărăția. Vindeți-vă avuțiile și dați milostenie. Faceți-vă pungi ce nu se învechesc, adunați-vă o comoară nesecată în ceruri, de care hoțul nu se apropie și nici molia nu o strică. Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră".

Luca 12, 15-21; 29-34

PILDA CU BOGATUL ȘI LAZĂR

In această pildă Isus vorbește despre doi oameni, unul dintre care era foarte bogat, dar necredincios, și altul sărac lipit de pământului, în schimb foarte cucernic.

"Era odată un om bogat care se îmbrăca în purpură și în subțire și ducea zilnic o viață plină de veselie și strălucire. La ușa lui zăcea Lazăr, un om nevoiaș cu corpul acoperit de bube, care jinduia să se sature cu fărmăturile ce cădeau de la masa bogatului. Cîinii îi dădeau tîrcoale și-i lingeau plăgile. Iar cînd a murit, îngerii l-au dus pe acel nevoiaș în sînul lui Avraam. A murit și bogatul și a fost înmormîntat. Pe cînd se afla în locașul morții și suferea chinuri cumplite, el și-a ridicat ochii și, văzîndu-l de departe pe Avraam și pe Lazăr la sînul lui, a strigat: "Părinte Avraam, îndură-te de mine și trimite pe Lazăr să-și înmoaie vîrful degetului în apă să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în văpaia aceasta". "Fiule, i-a răspuns Avraam, adu-ți aminte că în viață ți-ai luat din plin cele bune, iar Lazăr și-a luat pe cele rele. În schimb aici el se mîngîie, iar tu te chinuiești. Și încă ne mai desparte și o prăpastie adîncă pe care nu o poate trece nimeni, nici de aici la voi, și nici de acolo înapoi". Bogatul i-a zis: "Atunci rogu-te, părinte, să trimiți pe Lazăr în casa tatălui meu, să le mărturisească și celor cinci frați ai mei despre toate, ca nu cumva să nimerească și ei în acest loc de chin". Avraam îi răspunse: "Ei au pe Moise și pe proroci. Să asculte de dînșii". "Nu, părinte Avraam, îi zise el! Frații mei se vor pocăi numai dacă li se va înfățișa cineva din morți". Atunci Avraam îi răspunse: "Dacă nu ascultă pe Moise și pe proroci, nu vor crede nici chiar dacă va învia cineva din morți".

Interesant este că bogatul din această pildă e fără nume, pe cînd nevoiașul se numește Lazăr. Faptul acesta demonstrează că multe nume, cîndva vestite pe pămînt, sînt date uitării, în schimb credincioșii, necunoscuți în timpul vieții, se acoperă de slavă în ceruri. Pilda aceasta ne învață că moartea care pune capăt vieții pămîntești îi deschide omului calea spre viața veșnică. Iar felul nostru de viață pe pămînt determină viitoarea noastră viață veșnică.

Luca 16, 19-31

PILDA CU OAIA PIERDUTĂ

Isus a iubit atât de mult oamenii, încât a părăsit slava cerească și a venit pe pământ ca să mîntuiască pe oamenii care s-au cufundat în păcate și s-au îndepărtat de Dumnezeu. Ca un Bun Păstor, El caută mereu oaia pierdută.

În una din pildele sale Isus spunea: "Care din voi, avînd o sută de mioare și pierzînd una din ele, nu lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustiu și nu o caută pe cea pierdută, pînă dă de urma ei? Iar cînd o găsește, o pune bucuros pe umerii săi și o aduce acasă. Apoi își cheamă prietenii și vecinii și le zice: "Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia pierdută!" Tot astfel vă spun că și în ceruri va fi mai multă bucurie pentru un singur păcătos ce se pocăiește, decît pentru nouăzeci și nouă de oameni drepecți care nu au nevoie de pocăință".

O mare bucurie va fi în ceruri și astăzi dacă cineva dintre cititorii noștri, care nu L-a primit încă pe Isus în inima lui, I se va adresa cu o sinceră rugăciune de pocăință. Isus va auzi, va înțelege și va ierta, aducîndu-i sufletului liniște și pace.

Luca 15, 3-7

PILDA FIULUI RISIPITOR

Caltă pildă povestită de Isus poporului este cea cu fiul risipitor. "Un tată avea doi fii, începu El. Cel mai tânăr dintre ei i-a zis părintelui său: "Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine". Și tatăl le-a împărțit tot avutul.

N-a trecut mult și fiul mai tânăr și-a luat partea lui și a plecat pe niște meleaguri îndepărtate, unde și-a risipit în petreceri și desfrânare întreaga avere. Iar când a cheltuit tot ce avea, a venit în acea țară o foamete mare. Tânărul o ducea din ce în ce mai greu. În cele din urmă a fost nevoit să se tocmească argat și stăpînul l-a trimis să pască porcii. Mult ar fi dorit el să se sature măcar cu roșcovele pe care le mîncau porcii, dar nimeni nu i le dădea.

Mai venindu-și în fire, tânărul își zise: "Cîți argați de-ai tatălui meu au belșug de pîine, pe cînd eu pier aici de foame! Mai bine mă duc la tatăl meu și-i spun: "Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta, astfel că nu mai sînt vrednic să mă numesc fiul tău. Te rog, primește-mă ca pe unul din argații tăi". Și cu gîndul acesta se întoarse acasă la tatăl său".

Luca 15, 11-19
continuare

ÎNTOARCEREA FIULUI RISIPITOR

Cristos continuă astfel pilda cu fiul risipitor: "Tatăl său l-a zărit de departe și, făcându-i-se milă de el, s-a repezit să-l întâmpine, îmbrățișându-l și sărutându-l cu toată dragostea. Și fiul îi vorbi astfel: "Tată, am greșit înaintea cerului și împotriva ta. Eu nu mai sînt vrednic să mă numesc fiul tău". Tatăl însă zise către slugile sale: "Aduceți haina cea mai bună și îmbrăcați-l! Puneți-i un inel în deget și încălțări în picioare. Aduceți vițelul cel mai gras și tăiați-l, să mîncăm și să ne veselim, căci acesta este fiul meu care a fost mort și a înviat, pierdut a fost și s-a găsit".

Petrecerea era în toi și fiul cel mai mare, care tocmai se întorcea din țarină, auzi din poartă muzică și veselie. El chemă o slugă și o întrebă ce se petrece. Sluga îi răspunse: "În cinstea fratelui tău care s-a întors sănătos și teafăr, tatăl vostru a tăiat vițelul cel mai gras". Auzind așa, fratele mai mare s-a supărat și n-a vrut să intre în casă. Atunci tatăl lui a ieșit în prag și l-a rugat să intre. Dar fiul i-a răspuns: "De atîția ani îți slujesc ca un rob și niciodată nu ți-am ieșit din cuvînt. În schimb tu nu mi-ai dat nici măcar un ied ca să mă înveselesc cu prietenii mei. Iar acum, cînd s-a întors fiul tău care ți-a mîncat averea cu femei desfrîinate, tu ai tăiat pentru dînsul vițelul cel mai gras!"

"Fiule, i-a vorbit atunci tatăl, tu ești întotdeauna cu mine și tot ce am este al tău. Dar se cuvine să ne bucurăm și să ne veselim, pentru că fratele tău a fost mort și a înviat, pierdut a fost și s-a găsit".

Pilda lui Isus este o grăitoare mărturie a bucuriei cu care Tatăl nostru Cerească primește pe orice păcătos ce se întoarce la El cu inima plină de pocăință.

Luca 15, 20-32

ÎNVIEREA LUI LAZĂR

Nu departe de Ierusalim se afla Betania, sătucul unde locuia Lazăr, un bun prieten al lui Isus, împreună cu surorile sale Marta și Maria. Aflându-se odată cu ucenicii departe în pustiu, Isus primi o știre tristă. "Doamne, îl vesteau surorile, bunul tău prieten s-a îmbolnăvit și zace pe moarte". Auzind așa, Isus a zis: "Boala lui nu este spre moarte, ci pentru slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul Lui să Se slăvească prin ea". Și mai zăbovind două zile în locul unde se afla, plecă în Betania, știind că Lazăr nu mai era în viață.

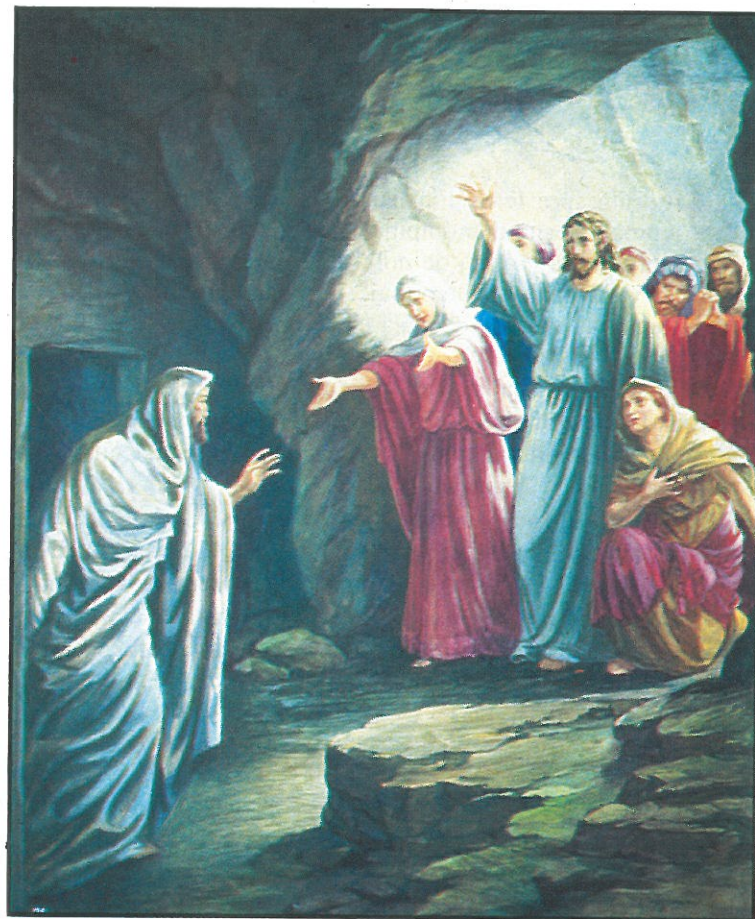
Mulți iudei au venit să consoleze pe Marta și Maria pentru pierderea suferită. Văzîndu-L pe Isus, Marta Îi zise: "Doamne! Fratele meu n-ar fi murit, de-ai fi fost Tu aici! Dar și acum știu că Dumnezeu Îți va da tot ce-i vei cere". Isus îi răspunse: "Fratele tău va învia din morți... Eu sînt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă va fi să moară, se va întoarce la viață, iar cel care trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi în cele ce spun?" "Da, Învățătorule, zise Marta. Cred că ești Cristos, Fiul lui Dumnezeu, care trebuie să vină în lume". Apoi se duse și o chemă pe sora sa Maria.

Văzînd-o pe Maria că plînge împreună cu mulți alți iudei înlăcrimați, Isus S-a întristat adînc în inima Lui și a întrebat: "Unde l-ați înmormîntat?" "Doamne, i-au răspuns ei, vino și vezi!"

Isus Se îndreptă spre peștera unde era înmormîntat Lazăr. (Pe atunci oamenii erau adesea înmormîntați în peșteri, intrarea căroara era astupată cu o piatră grea). "Dați piatra la o parte!" ceru Isus. Marta însă îi spuse că Lazăr zace de patru zile în peșteră. Isus îi răspunse: "Nu ți-am spus că dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?" Oamenii rîstogoliră piatra. Isus Își înălță ochii spre ceruri și zise: "Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat..." Apoi strigă cu tărie: "Lazăr, vino afară!" Și Lazăr ieși cu fișii de pînză albă înfășurate în jurul mîinilor și picioarelor..."

La vederea acestei minuni mulți iudei au crezut în Isus. Dar fariseii și marii preoți au adunat sinedriul spre a pune la cale uciderea Lui.

Ioan 11, 1-50

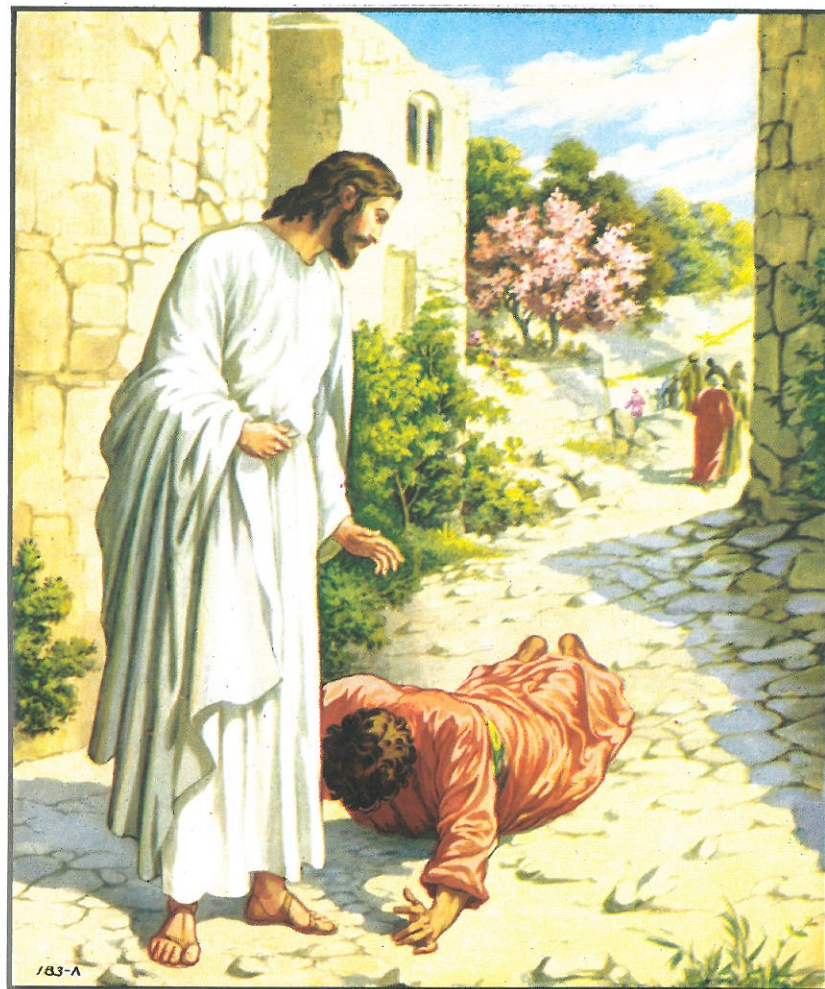
CEI ZECE LEPROȘI

In drum spre Ierusalim Isus poposi într-un sat, unde zece leproși îi ieșiră în întâmpinare, strigându-I de departe: "Isuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi!" El îi privi pe toți și le spuse: "Duceți-vă și arătați-vă preotului". Leproșii Îl ascultară și, în timp ce se depărtau, văzură deodată că se curățiseră de cumplita lor boală.

Din cei zece bărbați vindecați de lepră, numai unul se întoarse la Isus. El căzu la picioarele Lui, mulțumindu-I și slăvindu-L cu glas tare pe Domnul. Omul acela era un samaritean. Ceilalți erau iudei.

"Nu s-au vindecat oare cu toții? zise Isus. Unde sînt ceilalți nouă? Oare nu s-a găsit să se întoarcă și să-L slăvească pe Domnul decît acesta, care este de alt neam?" Isus vorbise de bolnavul tămăduit ca despre un om din alt neam, pentru că samaritenii și evreii erau două popoare diferite și de altă credință (vezi pag. 214). Apoi Isus îi zise: "Scoală-te și du-te! Credința ta te-a mîntuit". Tot astfel nici noi nu trebuie să uităm niciodată să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru toate binefacerile Sale.

Luca 17, 11-19

PILDA CU FARISEUL ȘI VAMEȘUL

Adesea avem cea mai bună impresie despre noi înșine și ne considerăm cinstiți, credincioși și lipsiți de orice păcate. Domnul însă ne învață să nu ne îngîmfăm și să ne smerim întotdeauna în fața Lui. Următoarea pildă cu fariseul și vameșul Isus a adresat-o celor ce se lăudau cu virtutea lor și-i disprețuiau pe toți ceilalți.

"Doi oameni au intrat în templu să se roage: unul era fariseu și altul vameș. Fariseul stătea în picioare și se ruga astfel în sinea lui: "Doamne! Îți mulțumesc că nu sînt ca ceilalți oameni: răpitori, nedrepți, desfrînați, sau chiar ca acest vameș. Postesc de două ori pe săptămînă și dau zeciuială din tot ce cîștig".

Iar vameșul stătea departe și nu cuteza nici ochii să și-i ridice spre cer, ci numai se bătea cu pumnii în piept și zicea: "Doamne, ai milă de mine păcătosul!"

Și vă spun dar că acesta s-a întors acasă mai îndreptățit decît celălalt: căci cîne se înalță pe sine, se va smeri, iar cine se smerește, se va înalța".

În predica de pe munte Isus îi învață astfel pe ucenicii Săi:

"Nu judecați, spre a nu fi judecați. Căci cu ce judecată judecați veți fi și voi judecați".

Luca 18, 10-14; Matei 7, 1-2

ISUS BINECUVÎNTEAZĂ COPIII

Isus Cristos iubește nespūs copiii. Odată i s-au adus câțiva copii ca El să-Și întindă mâinile asupra lor și să se roage pentru dînșii. Dar ucenicii Lui nu-i lăsau să se apropie de El. Atunci Isus le-a zis: "Lăsați copilașii să vină la Mine, căci Împărăția Cerurilor este a celor ca ei". Apoi Și-a pus mâinile pe creștetul lor și i-a binecuvîntat.

Altă dată au venit ucenicii la Isus să-L întrebe cine dintre ei va fi mai mare în Împărăția Cerurilor! Isus chemă un copilaș și-l așeză în mijlocul lor zicînd:

"Adevărat vă spun, dacă nu vă întoarceți la Dumnezeu, devenind asemenea unor copii, nu veți intra cu nici un chip în Împărăția Cerurilor.

De aceea oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în Împărăția Cerurilor.

Și oricine primește un copilaș ca acesta în Numele Meu, pe Mine Mă primește".

Matei 18, 1-5; 19, 13-15; Marcu 9, 36-37

VINDECAREA ORBULUI BARTIMEU

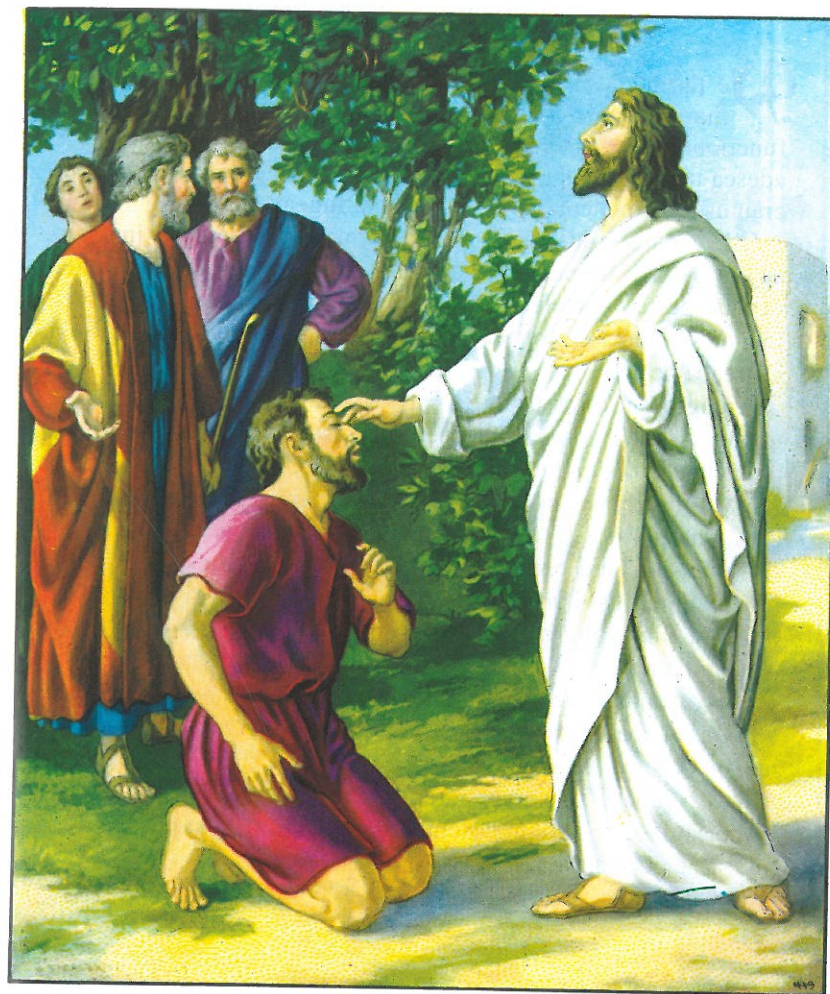
Odată Isus intră în marele oraș Ierihon, însoțit ca de obicei de o mare mulțime de oameni. La ieșirea din oraș un orb stătea cu mâna întinsă la marginea drumului. Aflând că pe acolo va trece Isus, de minunile Căruia auzise nu odată, Bartimeu, căci așa îi spunea orbului, începu să strige: "Isuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine!" Oamenii îi spuneau adesea Fiul lui David, pentru că părinții Săi pămînteni erau descendenți ai împăratului David. Mulțimea îi ceru orbului să tacă. El însă striga și mai tare: "Fiul lui David! Fie-Ți milă de mine!"

Isus Se opri din drum și trimise pe cineva să-l cheme. Omul se apropie de orb și-i spuse: "Nu te teme! Scoală-te, căci El te cheamă!" Bartimeu smulse și aruncă de pe el haina care-l stingherea, dintr-o săritură fu în picioare și se îndreptă prin mulțime spre Isus. "Ce vrei să-ți fac?" îl întreabă Isus. "Învățătorule, Îi răspunse bietul orb, vreau să-mi recapăt vederea".

Isus se îndură de dînsul și-i zise: "Du-te! Credița ta te-a mîntuit!" Și orbul își recăpătă pe loc vederea și-L urmă pe Isus, slăvind-L pe Dumnezeu.

În timpul vieții Sale pămîntești Isus a înfăptuit numeroase minuni. Și acum, aflîndu-se în ceruri, El aude întotdeauna rugăciunile noastre sincere și ajută pe toți acei care-i cer sprijinul.

Marcu 10, 46-52

CONVERTIREA LUI ZACHEU

De țărmul Mării Moarte, în orașul Ierihon, locuia Zacheu, marele vameș, un om foarte bogat. Vameșii erau niște funcționari care strângeau dările și jecmăneau poporul, încasând adesea taxe mult mai mari decât cele prevăzute de lege. Deaceia erau urâți de oameni, care îi ocoleau și fugeau de dînșii.

Odată Zacheu află că Isus trece prin oraș. Vameșul ținea neapărat să-L vadă pe Isus, dar fiind mic de statură, nu-L putea desluși peste capetele mulțimii. El se repezi înainte și se urcă într-un sicomor* ce creștea chiar lângă drum, știind că Isus trebuia să treacă pe acolo.

Ajungînd în dreptul lui, Isus Își ridică privirile și-l chemă pe nume: "Zacheu, coboară iute, pentru că astăzi voi fi oaspetele tău".

Zacheu se dădu grabnic jos și-L primi cu bucurie pe Isus în casa lui. Mulțimea însă începu să murmure, spunînd că Isus a intrat în casa unui păcătos.

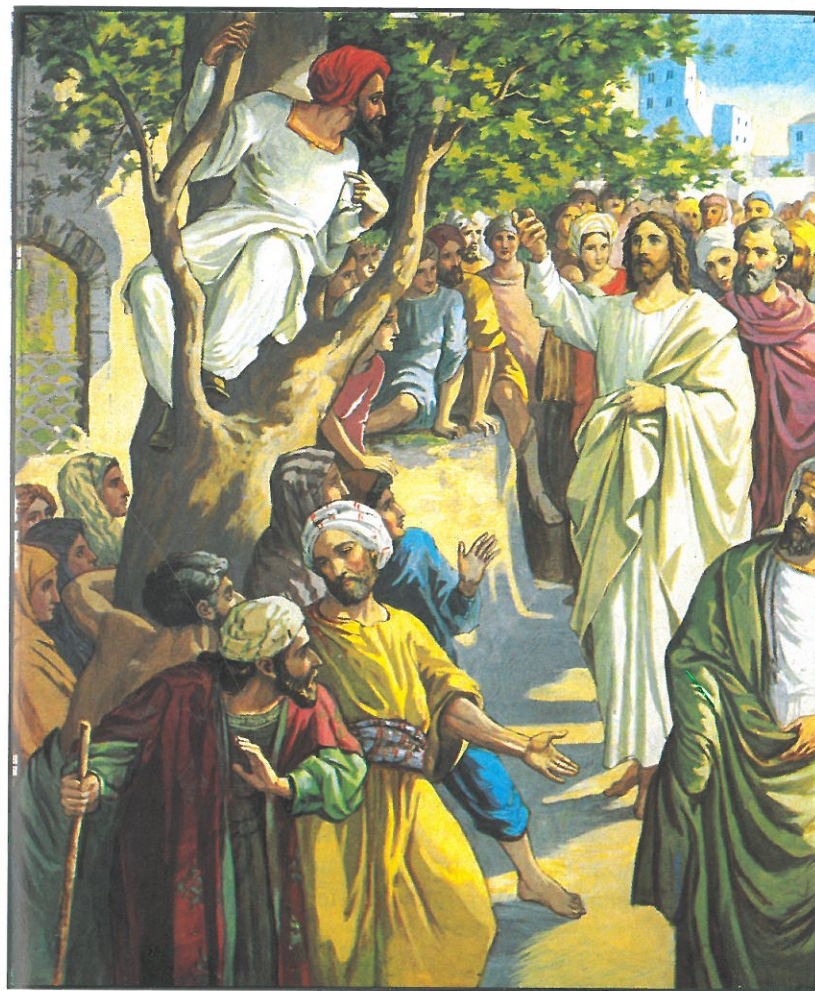
Dar răspunzînd parcă acestor murmure, Zacheu se închină în fața Domnului și-i vorbi astfel: "Doamne, iată eu voi da săracilor jumătate din avutul meu. Iar dacă am nedreptățit pe cineva, îi voi plăti împătrit!"

Isus răspunse: "Astăzi mîntuirea a intrat în casa aceasta. Pentru că și omul acesta este fiul lui Avraam. Iar Fiul Omului a venit în lume să caute și să mîntuiască pe cei pierduți".

Isus îi iubește atît pe cei drepti, cît și pe cei păcătoși. Iubirea Lui făcătoare de minuni deschide inimile și-i face și pe cei păcătoși să se pocăiască.

Luca 19, 1-10

*Sicomor – arbore exotic gigant cu fructe asemănătoare cu smochinele.

CUI I SE IARTĂ MULT, IUBEȘTE MULT

Un fariseu pe nume Simon L-a invitat odată pe Isus la el acasă, rugându-L să ia masa cu dînsul.

"Dar iată că o femeie păcătoasă din acel oraș află unde se găsea Isus și veni la locuința fariseului, aducînd cu ea un vas de faianță cu mir de nard* aromat. Ea îngenunche la picioarele lui Isus și I le udă cu lacrimi, ștergîndu-le cu părul ei, sărutîndu-le și ungîndu-le cu mir.

Văzînd așa, fariseul își zise în sinea lui: "De-ar fi fost El cu adevărat un profet, ar fi știut că femeia asta e o păcătoasă". Dar Isus se întoarse spre el și-i vorbi: "Simon! Am să-ți spun ceva". "Spune, Învățătorule", îi răspunse fariseul. "Un cămătar avea doi datornici. Unul îi datora cinci sute de dinari și altul cincizeci. Dar cum nici unul dintre ei nu avea de unde plăti, el îi iertă pe amîndoi de datorie. Spune-Mi dar, cine dintre ei crezi că l-a iubit mai mult după asta?" Și Simon l-a răspuns: "Cred că acel ce-i datora mai mult". "Ai dreptate" i-a zis Isus.

Și întorcîndu-și privirea spre femeie, rosti astfel: "Vezi femeia aceasta? Am intrat în casa ta și tu nu Mi-ai dat apă să-Mi spăl picioarele, pe cînd ea Mi le-a stropit cu lacrimi și Mi le-a șters cu părul ei. Cînd ți-am trecut pragul, tu nu M-ai sărutat, ea însă, de cînd am intrat, nu mai contenește să-Mi sărute picioarele. Tu nu Mi-ai uns părul cu mir, ea însă Mi-a uns cu mir picioarele. De aceea îți spun că păcatele ei cele multe îi sînt iertate, căci a iubit mult. Iar cui i se iartă puțin iubește puțin".

Iar femeii i-a vorbit astfel: "Iertate îți sînt păcatele!"

Și toți ce stăteau cu El la masă au prins să se întrebe între ei: "Cine este acesta care iartă pînă și păcatele?" Dar Isus mai spuse către ea: "Credința ta te-a mîntuit. Du-te în pace".

Luca 7, 37-50

*Nard – untdelemn aromat și foarte scump, întrebuințat la oficierea unor ritualuri religioase.

INTRAREA DOMNULUI ÎN IERUSALIM

Nu departe de Ierusalim Isus se opri în dreptul satului Betfaghe de pe Muntele Măslinilor. El chemă pe doi dintre ucenicii Săi și le spuse: "Mergeți în satul dinaintea voastră și veți găsi îndată o asină prionită împreună cu mînzul ei. Dezlegați-i și aduceți-i la Mine. Iar dacă vă întreabă cineva, răspundeți-i că Domnul are nevoie de ea. Și negreșit îi va trimite încoace". Ucenicii plecară în sat și făcură întocmai. Văzîndu-i că dezleagă asina și mînzul, stăpînii îi întrebă: "De ce dezlegați măgărușul?" Ucenicii răspunseră: "Domnul are nevoie de el". Și stăpînii îi lăsară să plece.

Ucenicii se întoarseră cu asina și mînzul și-și aruncară hainele pe spinarea lor. Isus se urcă pe măgăruș și-și urmă drumul spre Ierusalim. O mulțime de oameni îi ieșeau în întâmpinare, așternîndu-și pe jos hainele, presărîndu-I calea cu ramuri de palmier și strigînd: "Osana Fiul lui David! Binecuvîntat este cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile prea înalte!"

Astfel s-a împlinit profeția rostită cu sute de ani în urmă de prorocul Zaharia: "Bucură-te, fiica Sionului! Veselește-te, fiica Ierusalimului! Căci iată Împăratul tău vine la tine drept și biruitor, smerit și călare pe mînzul unei asine!"

Iar cînd Isus intră în Ierusalim, tot orașul se puse în mișcare. Fiecare întreba: "Cine este acesta?" "Este Isus, prorocul din Nazaretul Galileei", răspundea mulțimea ce-L însoțea și-L proslăvea pe Domnul. Oamenii care fuseseră cu Isus în Betania povesteau că El l-a înviat pe Lazăr și a înfăptuit multe alte minuni. Atunci fariseii și-au zis între ei: "Vedeți că sînteți neputincioși? Toată lumea se duce după El". Și apropiindu-se de Isus, i-au cerut să le spună ucenicilor să nu-L mai proslăvească. Dar Isus le-a răspuns: "Vă spun că dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga!"

Matei 21, 1-10; Luca 19, 29-40; Ioan 12, 12-19

ISUS DEPLÎNGE IERUSALIMUL

Isus a plîns cu gîndul la Ierusalim, căinînd oraşul, căinînd pe toţi acei care nu L-au primit în inima lor şi unelteau să-L omoare. "Ierusalime, Ierusalime, care omori prorocii şi ucizi cu pietre pe cei trimişi să-ţi vină în ajutor! Cîte ori am căutat să-ţi strîng fiii, precum îşi strînge o cloşcă puii sub aripi şi n-aţi vrut! Iar acum casa voastră va rămîne pustie. Căci vă spun că de acum încolo nu Mă veţi mai vedea, pînă cînd veţi zice: "Binecuvîntat este Cel ce vine în Numele Domnului!"

Iar cînd a ajuns aproape şi a văzut Ierusalimul înaintea ochilor Lui, Isus a rostit cu ochii înecaţi în lacrimi: "O, de-ai fi cunoscut şi tu măcar în ziua aceasta lucrurile care puteau să-ţi dea pace! Acum însă ele sînt ascunse de ochii tăi. Căci vor veni peste tine zile cînd vrăjmaşii tăi vor săpa şanţuri împrejur, te vor împresura şi te vor strîmtora din toate părţile. Şi te vor face una cu pămîntul, pe tine şi pe copiii tăi... Şi nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea cînd ai fost cercetată..."

Iată de ce, dragi cititori, noi trebuie să ne trăim astfel viaţa, ca să nu-L facem pe Isus să plîngă, privind de sus din ceruri către noi!

Luca 13, 34-35; 19, 41-44

PILDA VITICULTORILOR

Isus le-a povestit odată marilor preoți și fariseilor o pildă despre purtarea lor față de El.

Un gospodar a sădit o vie, a împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc și a construit un turn. Apoi a arendat-o unor viticultori și a plecat în altă țară. Când a sosit timpul culesului, el și-a trimis slujitorii să-i aducă partea ce i se cuvenea. Dar viticultorii au pus mîna pe slujitorii lui și pe unul l-au bătut, pe altul l-au înjunghiat, iar pe al treilea l-au ucis cu pietre. Atunci stăpînul a trimis alte slugi, mai multe la număr, care însă au avut aceeași soartă.

În cele din urmă gospodarul și-a trimis fiul, zicîndu-și că de el nu vor cuteza să se atingă. Dar cum l-au văzut, viticultorii și-au zis între dîșii: "Iată moștenitorul! Hai să-l omorîm și să punem stăpînire pe moștenirea lui". Și s-au repezit cu toții asupra lui, l-au scos afară din vie și l-au omorît. Acum, cînd va veni stăpînul viei, ce va face el acelor viticultori? Ei l-au răspuns: "Pe netrebnicii aceia îi va pedepsi cu moarte crîncenă, iar via o va arenda altor viticultori care îi vor da roadele la timpul lor".

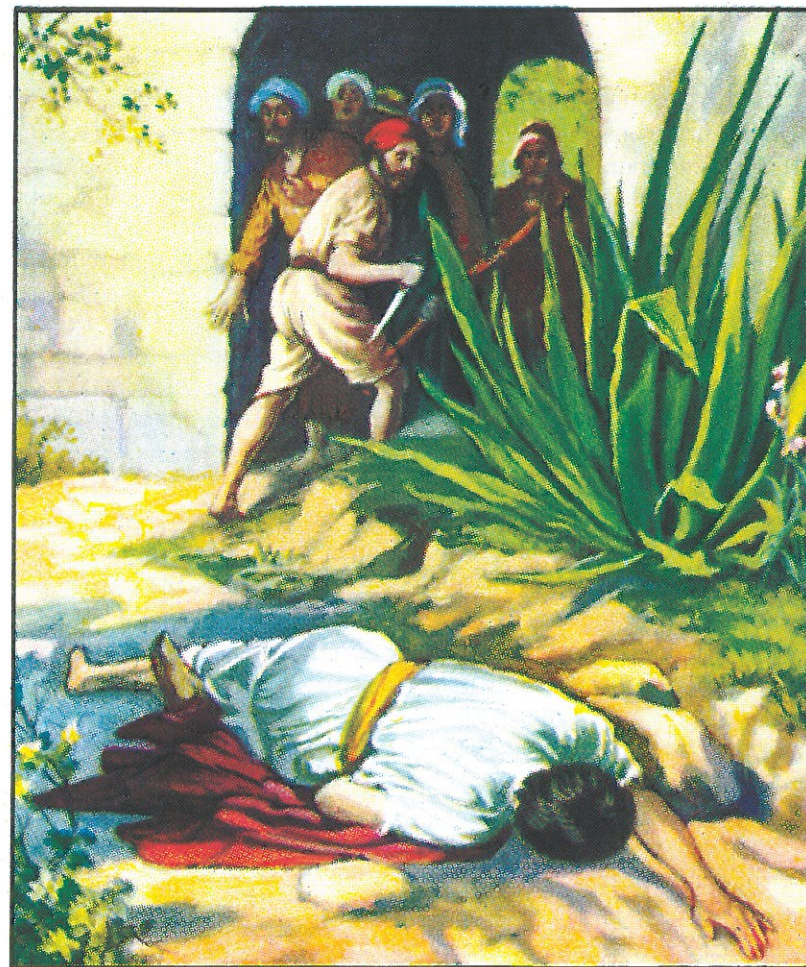
Isus atunci le-a zis: "Oare n-ați citit niciodată în Scripturi: 'Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie în capul unghiului. Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri?'"

Deaceia vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui popor care va aduce roadele cuvenite.

Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit, iar peste care va cădea ea, îl va spulbera".

Auzind pilda Lui, marii preoți și fariseii au înțeles că Isus vorbește despre ei și i-au pus gînd rău. Dar s-au temut să treacă la fapte, din cauza mulțimilor care vedeau în El un profet.

Matei 21, 33-46

"MULȚI CHEMAȚI, PUȚINI ALEȘI"

Siind invitat odată de către un fariseu la el acasă, Isus i-a vorbit astfel gazdei Sale: "Cînd dai un prînz sau o cină, să nu chemi prieteni, frați, rude, nici vecini bogați, ca nu cumva să te invite și ei la rîndul lor pe tine și să fii astfel răsplătit pentru ce-ai făcut. Cheamă în schimb săraci, schilozi, șchiopi și orbi și va fi ferice de tine, pentru că ei nu te pot răsplăti. Căci răsplătit vei fi la învierea celor drepti".

Auzind așa, unul din cei ce stăteau la masă cu El i-a zis: "Ferice de acela care va mânca pîine în Împărăția lui Dumnezeu!" Isus i-a răspuns prin următoarea pildă:

"Un om a dat o masă mare și a chemat o mulțime de oaspeți. Cînd totul era gata, a trimis o slugă să-i anunțe că sînt așteptați. Dar invitații începură să se scuze, de parcă s-ar fi înțeleș cu toții. Cel dintîi zise: "Te rog să mă scuzi, dar am cumpărat un ogor și trebuie să mă duc să-l văd". Un altul zise: "Am cumpărat cinci perechi de boi și vreau să-i încerc. Așa că te rog să mă scuzi și pe mine. Un al treilea îi zise: "M-am căsătorit și deaceea nu pot veni".

Sluga se întoarse și stăpînul, aflînd cum stăteau lucrurile, se înfurie și-i spuse: "Du-te îndată în piețile și străzile orașului și adu încoace săraci, schilozi, șchiopi și orbi". Peste un timp sluga îi zise: "Stăpîne, am făcut cum mi-ai poruncit și tot mai este loc". Atunci stăpînul îl trimise iar: "Ieși la drumuri și garduri și îndeamnă pe oricine să vină, ca să-mi umple casa. Fiindcă nici unul din cei chemați nu va gusta din cina mea. Căci mulți sînt chemați, dar puțini aleși".

Luca 14, 12-24; Matei 22, 14

“DAȚI CEZARULUI CE ESTE AL CEZARULUI
ȘI LUI DUMNEZEU CE ESTE AL LUI
DUMNEZEU!”

Cnfuriați de înțeleptele cuvinte și minunatele fapte ale lui Cristos, fariseii s-au gândit să-I întindă o cursă. Ei trimiseră câțiva dintre ucenicii lor la Isus cu următoarea întrebare: "Învățătorule! Noi știm că ești omul dreptății și cu adevărat ne înveți să urmăm calea Domnului, fără frică și fără părtinire. Spune-ne deci cum socoți? Se cuvine să plătim tribut Cezarului sau nu?" (Cezar era titlul dat împăraților romani care domneau pe atunci și în Palestina).

Întrebarea fariseilor era ticluită cu multă viclenie. Dacă Isus ar fi răspuns că Cezarului trebuie să i se plătească tribut, ar fi fost numit trădător și unealta autorităților romane. Dacă ar fi răspuns că nu, atunci ar fi fost învinuit de rebeliune.

Dar Isus, cunoscând vicleșugul lor, le răspunse: "Pentru ce Mă ispitiți, fățarnicilor? Arătați-Mi banul de dajdie". Și ei i-au adus un dinar. Isus i-a întrebat: "Ale cui sînt chipul și inscripția de pe el?" "Ale Cezarului", i-au răspuns fariseii. Atunci Domnul le-a spus: "Dați cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!" Auzind răspunsul Lui, ei s-au minunat și s-au grăbit să plece.

Apoi Isus le-a vorbit astfel mulțimilor și ucenicilor Săi: "Cărturarii și fariseii s-au așezat în scaunul lui Moise. Păziți dar și faceți tot ce vă vor zice ei, dar după faptele lor să nu vă conduceți. Căci nu fac ce spun: leagă poveri grele și anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște. Și toate faptele le fac spre a fi văzute de oameni..."

Matei 22, 15–22; 23, 1–5

PRIMA ȘI CEA MAI IMPORTANTĂ PORUNCĂ

 dată s-a apropiat de Isus un învățător al legii. În Evanghelii se vorbește de învățători ai legii și cărturari. Așa li se spunea învățaților evrei care își consacrau întreaga viață studiului și explicațiilor Sfintelor Scripturi, în special Legea lui Moise.

Și învățătorul legii l-a întrebat pe Isus: "Învățătorule, care este cea mai însemnată poruncă din Lege?" Isus i-a răspuns:

*"Iubește pe Domnul, Dumnezeuul tău
cu toată inima ta,
cu tot sufletul tău și
cu tot cugetul tău".*

Aceasta este prima și cea mai importantă poruncă. Iar a doua asemenea ei este:

*"Iubește pe aproapele tău
ca pe tine însuși"*

Aceste două porunci cuprind întreaga Lege și Prorocii".

Dragi copii, învățați și păstrați în inima voastră cuvintele Domnului Isus.

Matei 22, 36-40

CEI DOI BĂNUȚI AI VĂDUVEI SĂRACE

Odată Isus îi învăța pe oameni în Templu, zicînd: "Păziți-vă de cărturari, cărora le place să umble în haine lungi și să le facă lumea plecăciuni prin piețe. Ei umblă după scaunele dintîi în sinagogi și după locurile dintîi la ospete; sărăcesc casele văduvelor și fac rugăciuni lungi de ochii lumii. Deaceia ei vor lua o pedeapsă printre cele mai grele".

Apoi Isus s-a așezat jos în fața cutiei pentru daruri și privea cum mulțimea arunca bani în ea. Mulți bogați aruncau mult. A venit și o văduvă nevoiașă care a aruncat în cutia pentru daruri doi bănuți.

Chemîndu-și ucenicii, Isus le-a zis: "Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decît toți cei care au aruncat în cutia pentru daruri. Căci toți au aruncat din prisosul lor, dar ea din sărăcia ei a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască".

Jertfim noi oare pentru lucrarea lui Dumnezeu din toată inima și din dragoste pentru El?

Marcu 12, 38-44

ISUS VORBEȘTE DESPRE VIITOR

In paginile Bibliei întâlnim adesea numeroase referiri la a doua venire pe pământ a lui Isus. El Se va arăta pentru a doua oară în toată slava Lui de Împărat al întregii lumi. Venirea Lui va fi precedată de mari cataclisme, așa precum a mărturisit El Însuși. Iată cum a descris El ucenicilor Săi tabloul celei de-a doua veniri pe pământ:

"Păziți-vă și nu vă lăsați amăgiți de nimeni. Căci mulți vor veni în numele Meu și vor zice: "Eu sînt Cristos!" și pe mulți îi vor amăgi. Veți auzi de războaie și zvonuri de războaie. Să nu vă înspăimîntați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întîmple. Dar încă nu este sfîrșitul. Popoare se vor scula împotriva altor popoare și împărății împotriva altor împărății. Și vor fi peste tot molime, foamete și cutremure de pământ. Dar toate acestea nu vor fi decît începutul pătimirilor. Veți fi supuși la chinuri și omorîți. Și veți fi urîți de toate popoarele pentru Numele Meu. Atunci vor cădea mulți în ispită, se vor vinde și se vor urî unii pe alții. Mulți proroci mincinoși se vor ridica și pe mulți îi vor înșela. Fărădelegile se vor înmulți și dragostea multora se va răci. Iar cine va răbda pînă la sfîrșit, va fi mîntuit. Și Evanghelia aceasta a Împărăției va fi predicată în toată lumea, ca o mărturie pentru toate popoarele. Atunci va veni sfîrșitul... Căci se vor scula cristoși mincinoși și proroci mincinoși și vor arăta mari semne și minuni, ca să ademe-nească, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși... Dar îndată, după acele zile de urgie, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina, stelele vor cădea din înalțuri și țăriile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului, toate semințiile pămîntului vor plînge și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și slavă multă... Cerul și pămîntul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece nicidecum. Despre ziua aceia și ceasul acela nu știe nimeni, nici chiar îngerii din ceruri, ci numai Tatăl Meu...

Vegheați dar, căci nu știți în ce zi va veni Domnul vostru".

Matei 24, 4-42

PILDA CELOR ZECE FECIOARE

Tus a mai povestit și o pildă despre a doua Lui venire pe pământ:

"Împărăția Cerurilor se va asemăna atunci cu zece fecioare ce și-au luat candelarele și au ieșit să întâmpine mirele. Dintre acestea cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Cele nechibzuite n-au luat cu ele și untdelemn pentru candelarele lor. Iar cele înțelepte odată cu candelarele au luat și untdelemn în vasele lor. Fiindcă mirele întârzia, cele zece fecioare au ațipit și au adormit cu toatele.

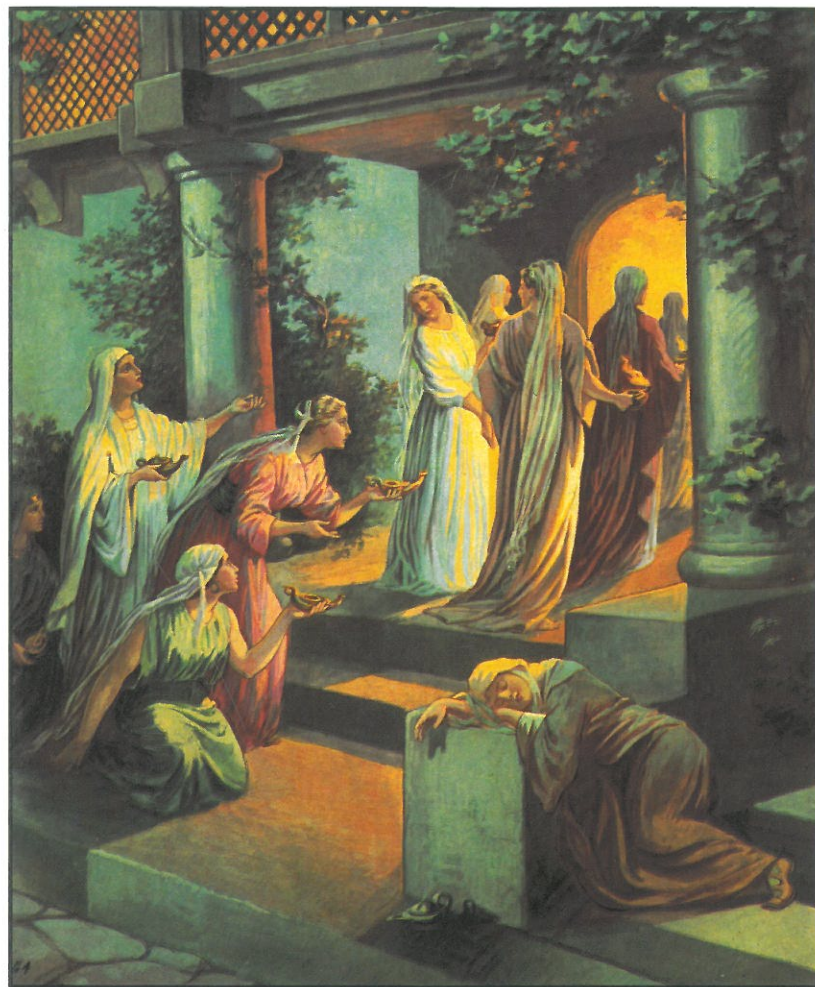
Pe la miezul nopții însă le-a trezit un strigăt: "Iată mirele, ieșiți în întâmpinarea lui! Atunci toate cele zece fecioare s-au sculat și și-au pregătit candelarele. Iar cele nechibzuite au spus celor înțelepte: "Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelarele". Dar cele înțelepte au răspuns: "Pentru ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă, duceți-vă mai bine la cei ce vînd și cumpărați-vă".

Cînd fecioarele nechibzuite au plecat să-și cumpere, a venit mirele. Iar cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa s-a închis.

Mai tîrziu au venit și celelalte fecioare și au zis: "Doamne, Doamne, deschide-ne!" Iar el le-a răspuns: "Adevărat vă spun că nu vă cunosc!"

Vegheați deci, căci nu știți nici ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului".

Matei 25, 1-13

VIȚA ȘI MLĂDIȚELE

Timp de trei ani Isus Și-a răspândit Învățătura printre oameni, vindecînd bolnavi și proclamînd Evanghelia – Vestea cea Bună. El Își pregătea discipolii pentru munca pe ogorul lui Dumnezeu, îndemnîndu-i cu vorba și cu pildele Sale. Iată un exemplu de acest fel:

"Eu sînt adevărata Viță, iar Tatăl Meu este Viticultorul. El taie orice mlădiță care nu aduce roadă în Mine, iar pe cea roditoare o curăță ca să aducă o roadă și mai îmbelșugată. Voi sînteți curați acum prin învățătura Mea. Rămîneți în Mine și Eu voi rămîne în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămîne în viță, tot astfel nici voi, dacă nu rămînteți în Mine.

Eu sînt vița, voi mlădițele. Cel ce rămîne în Mine și Eu în el, aduce roadă multă. Căci fără Mine nu puteți face nimic. Cel care nu rămîne în Mine, este aruncat afară, se usucă și arde, precum o mlădiță aruncată în foc împreună cu alte mlădițe uscate. Dacă rămîneți în Mine și cuvintele Mele rămîn în voi, cereți orice veți dori și vi se va da.

Precum Mă iubește pe Mine Tatăl, așa vă iubesc și Eu pe voi. Rămîneți în dragostea Mea! Dacă ascultați poruncile Mele, veți rămîne în dragostea Mea, precum Eu am ascultat poruncile Tatălui Meu și rămîn în dragostea Lui... Aceasta este porunca Mea: iubiți-vă unii pe alții, așa precum vă iubesc Eu.

Dacă lumea vă urăște, să știți că pe Mine M-a urît înaintea voastră. Dacă ați aparține lumii, ea v-ar iubi. Dar întrucît Eu v-am ales și v-am scos din mijlocul lumii, ea vă urăște, pentru că nu mai sînteți ai ei... De M-au persecutat pe Mine, vă vor persecuta și pe voi. Dacă au ascultat învățăturile Mele, și pe ale voastre le vor asculta. Dar toate acestea vi le vor face din cauza Mea, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis. De n-aș fi venit și nu le-ași fi vorbit, n-ar fi vinovați de păcat. Acum însă n-au nici o scuză pentru păcatul lor. Cine Mă urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu".

Ioan 15, 1-7; 9-10; 17-23

CINA CEA DE TAINĂ

In prima zi de Paște, când se mânca azimă și se înjunghia mielul pascal, Isus trimise înainte pe ucenicii Săi Petru și Ioan, spunându-le: "Duceți-vă și pregătiți Paștele, ca să mâncăm". "Unde dorești să-l pregătim?" L-au întrebat ucenicii. El le-a răspuns: "Iată, când veți intra în oraș, vă va ieși înainte un om, ducând un ulcior cu apă. Mergeți după el și spuneți-i stăpînului casei unde va intra: "Învățătorul te întreabă: "Unde este încăperea, în care să mănînc Paștele împreună cu ucenicii mei?" Și el vă va arăta o încăpere mare de sus, gata așternută. Acolo să pregătiți Paștele". Ei au plecat și, găsind totul întocmai așa precum le spusese Isus, au pregătit masa de Paște. Iar când a sosit ceasul, El S-a așezat la masă împreună cu cei doisprezece ucenici și le-a spus: "Am dorit mult să mănînc Paștele acesta cu voi înainte de pătîmirea Mea. Căci vă spun că de acum încolo nu-l voi mai mânca pînă la împlinirea lui în Împărăția lui Dumnezeu". Și luînd un pahar, a mulțumit și a zis: "Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi. Căci vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din rodul viței, pînă va veni Împărăția lui Dumnezeu".

Și luînd o pîine, a mulțumit, a frînt-o și le-a dat-o zicînd: "Acesta este trupul Meu care se frînge pentru voi. Așa să faceți și voi spre pomenirea Mea". Tot astfel, luînd paharul după cină, îl dădu ucenicilor Săi și zise: "Acest pahar este Legămîntul cel Nou în sîngele Meu, care se varsă pentru voi".

Luca 22, 8-20

CONVORBIREA DE DUPĂ CINĂ

După cină Isus Se ridică de la masă, Se încinse cu un prosop și, umplînd un lighean cu apă, începu să spele picioarele ucenicilor Săi și să le șteargă cu prosopul cu care era încins. Dar cînd veni rîndul lui Petru, acesta îi zise: "Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?" Isus îi răspunse: "Ce fac Eu, tu nu știi acum, dar vei înțelege mai tîrziu".

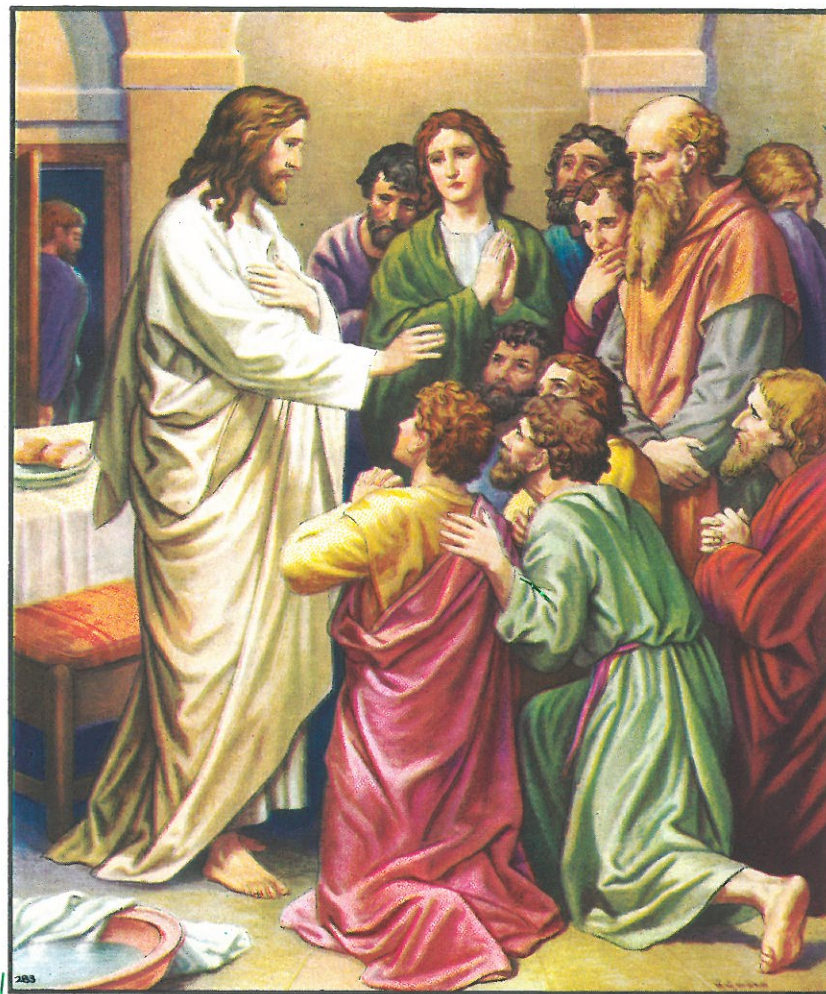
După ce le spălă picioarele, Isus Se așeză iarăși la masă și le zise: "Înțelegeți oare ce v-am făcut? Voi Mă numiți Învățător și Domn, și bine ziceți, căci sînt. Și dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat picioarele, atunci și voi sînteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Căci v-am dat o pildă pe care să o urmați și voi. Adevărat, adevărat vă spun, că robul nu este mai mare decît stăpînul său, nici apostolul mai mare decît cel ce l-a trimis. Dacă știți adevărul acesta, ferice de voi, cînd îl veți împlini. Nu vorbesc despre voi toți: îi cunosc pe cei pe care i-am ales. Dar trebuie să se îplinească Scriptura: "Cel care mănîncă din pîinea Mea, s-a înțors înapoi la Mine".

Apoi rosti cu inima tulburată: "Adevărat, adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va vinde". Ucenicii se priviră nedumeriți, iar Ioan Îl întrebă pe Isus, lăsîndu-și capul la pieptul Lui: "Doamne, spune, cine este el?" "Acela, căruia îi voi muia o bucată de pîine și i-o voi da", răspunse Isus. Și după ce o înmuie, o întinse lui Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul.

Iuda luă bucată și ieși îndată afară. Era noapte. După plecarea lui, Isus zise: "Copii mei!... Vă dau o nouă poruncă: iubiți-vă unii pe alții. Așa precum v-am iubit Eu, să vă iubiți și voi unii pe alții".

Apoi le spuse că în aceeași noapte Îl vor părăsi cu toții. Dar Petru Îi răspunse: "Chiar dacă toți Te vor părăsi, eu unul nu te voi lăsa nici odată". Și Isus îi zise: "Adevărat, adevărat îți spun că pînă va cînta cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori".

Ioan 13, 4-38

RUGĂCIUNEA DIN GHETSIMANI*

Isus părăsi în aceeași noapte Ierusalimul și împreună cu unsprezece ucenici trecu pîrîul Chedron*, oprindu-se în dreptul unei grădini, cunoscută sub numele de Ghetsimani. La intrarea în grădină Isus le spuse ucenicilor Săi: "Așteptați-Mă aici, Eu Mă duc să Mă rog". Și luînd cu El pe Petru, Iacov și Ioan, intră în grădină cu inima plină de zbucium și amărăciune, căci povara copleșitoare a păcatelor noastre îl făcea să sufere cumplit. "Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte. Rămîneți aici și vegheați împreună cu Mine". Apoi retrăgîndu-Se să Se roage, căzu cu fața la pămînt și rosti: "O, Tată! De Te-ai îndura să îndepartezi de la Mine paharul acesta! Împlinească-se însă voia Ta și nu a Mea!" Și în clipa aceea I se arătă un înger, care îl îmbărbătă și-i dădu noi puteri. În lupta grea ce se dădea în sufletul Lui, Isus prinse să Se roage și mai fierbinte. De pe fruntea Lui sudoarea picura la pămînt ca niște broboane mari de sînge. Iar cînd Se întoarse, îi găsi pe ucenici dormind și-i trezi, spunîndu-le: "Oare n-ați putut veghea un ceas împreună cu Mine? Fiți treji, vegheați și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită. Duhul este în adevăr plin de rîvnă, carnea însă este neputincioasă".

Și depărtîndu-Se de ei, începu să Se roage iarăși, zicînd: "Tată! Dacă nu este cu putință să treacă paharul acesta fără să-l beau, facă-se voia Ta!"

Cristos Se referea în această rugăciune la paharul suferinței, pe care trebuia să-l bea pentru păcatele noastre. E mai presus de orice închipuire tot adîncul amărăciunii și suferinței prin care trebuia El să treacă. Dar Fiul lui Dumnezeu l-a înfruntat cu liniște și supunere, știind bine că Se sacrifică pentru salvarea fiecăruia dintre noi. De n-ar fi sorbit tot paharul suferințelor Sale, păcatele noastre ar fi rămas neispășite.

Matei 26, 33–44; Luca 22, 39–46

*Ghetsimani – pe atunci o grădină cu măslini situată la est de Ierusalim, pe coasta de apus a Muntelui Măslinilor. Cuvîntul în traducere are două semnificații: 1. Teasc de untdelemn. 2. Grădină (vale) de măslini.

*Chedron – un pîrîu în valea din nord-vestul Ierusalimului, care primăvara ieșea din maluri, negru și vijelios.

PRINDEREA LUI ISUS

De trei ori Se apropie Isus de ucenicii Săi și de fiecare dată îi găsi dormind. Venind pentru a treia oară, El le zise: "Tot mai dormiți încă și vă odihniți? Iată că a venit ceasul: Fiul Omului va fi dat în mâinile păcătoșilor. Sculați-vă și să mergem, căci se apropie vânzătorul".

Dar în timp ce mai vorbea încă, în liniștea nopții se auziră pași și deodată apărură Iuda, unul din cei doisprezece ucenici. El se înțelesese cu marii preoți să-L vîndă pe Isus pentru treizeci de arginți.

Iuda venea însoțit de o mulțime de soldați și oameni de-ai fari-seilor și marilor preoți în mîini cu felinare, torțe aprinse și înarmați cu săbii și ciomege. Erau trimiși să-L prindă pe Isus. Vânzătorul Iuda merse de-a dreptul la Isus și-I zise: "Bucură-te, Învățătorule!" Și-L sărută. "Prietene, îi zise Isus, fă ce ai venit să faci! Cu o sărutare vinzi tu pe Fiul Omului?" Apoi se adresă soldaților veniți cu Iuda: "Pe cine căutați?" "Pe Isus din Nazaret", răspunseră ei. Dar auzindu-L că spune: "Eu sînt!", ei se dădură înapoi și se prăbușiră cu toții la pămînt.

Și Isus îi întrebă iarăși: "Ați ieșit cu săbii și ciomege să Mă prindeți ca pe un tâlhar? Zilnic eram cu voi în Templu și n-ați pus mîna pe Mine. Acesta este însă ceasul vostru și puterea întunericii. Dar totul s-a întîmplat așa ca să se împlinească cele scrise prin proroci".

Soldații se repeziră la El și, luîndu-L cu dinșii, Îl duseră acasă la marele preot Caiafa. Atunci toți ucenicii Îl părăsiră și fugiră de lîngă El.

Matei 26, 45-57; Luca 22, 45-53; Ioan 18, 1-12

TĂGĂDUIREA LUI PETRU

Doi dintre ucenici, Petru și Ioan, L-au urmat de departe pe Isus pînă acasă la Caiafa, ca să vadă cum se vor sfîrși toate.

Marii preoți, cărturarii și tot sinedriul căutau zadarnic să-i găsească lui Isus o vină, spre a-L putea condamna la moarte. Martorii mincinoși se găsiră destui, dar nici unul dintre ei nu putu aduce dovada unei vine cît de mici.

În cele din urmă veniră doi martori mincinoși care declarară: "Omul acesta a zis: "Eu pot să dărim Templul Domnului și să-l clădesc la loc în trei zile".

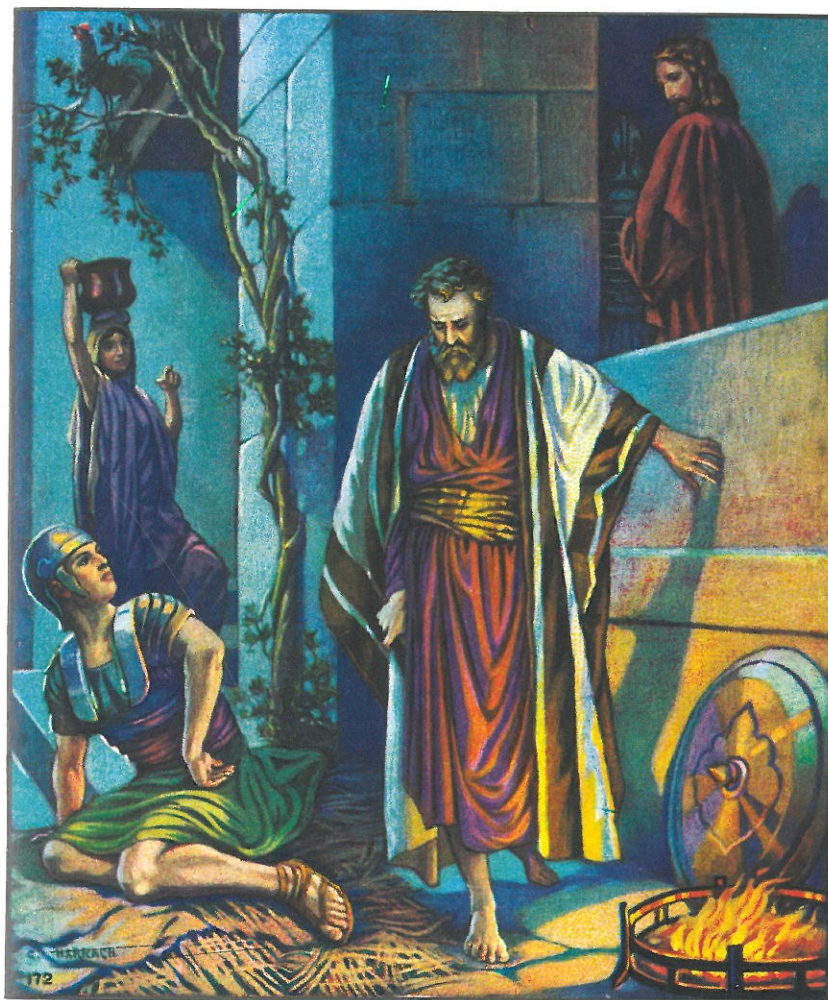
Marele preot se ridică cu grabă de la locul lui și I se adresă lui Isus: "Ce ai de spus acum? Auzi ce mărturisesc aceștia împotriva ta?" Dar Isus tăcea. Atunci marele preot Îi spuse: "Jură-Te și spune-ne în numele lui Dumnezeu Cel Viu dacă ești Cristos, Fiul lui Dumnezeu!" "Da, i-a răspuns Isus, sînt. Și adăugă: Dar vă spun că deacum încolo veți vedea pe Fiul Omului stînd la dreapta puterii* și venind pe norii cerului". La auzul acestor cuvinte marele preot rosti, sfîșiiindu-și veșmintele: "A hulit pe Dumnezeu! Ce mărturie ne mai trebuie? Chiar voi L-ați auzit acum hulind. Ce ziceți?" Și ceilalți răspunseră: "Este vinovat și trebuie să moară!" Și Îl scuipară în față pe Cel condamnat de dîșii, Îl loviră cu pumnii, iar unii Îl palmuiră, zicînd: "Prorocește-ne, Cristoase, cine Te-a lovit?"

În vremea asta Petru stătea în curte și se încălzea la un foc împreună cu slujitorii. Era frig. O slujnică se apropie de dînsul și-i spuse: "Și tu erai cu Isus Galileanul". Dar el tăgădui înaintea tuturor, zicînd: "Nu știu despre ce vorbești".

Iar cînd ieși pe poartă, îl zări o altă slujnică și spuse celor de față: "Și acesta era cu Isus Nazarineanul". El tăgădui pentru a doua oară, jurîndu-se că nu-L cunoaște pe Omul Acela. Peste puțin cîțiva din cei de față se apropiară de Petru și-i ziseră: "Nu încapе îndoială, ești și tu unul dintre ei, căci vorba te dă de gol". Atunci el se jură pe tot ce avea mai sfînt că nu-L cunoaște. Și pe cînd vorbea, a cîntat cocoșul. Și Petru își aduse aminte de cuvintele lui Isus: "Înainte de a cînta cocoșul, te vei lepăda de mine de trei ori". Și ieșind afară, plîns cu mare amărăciune...

Matei 26, 58-75

*La dreapta puterii – de-a dreapta lui Dumnezeu.

ISUS ÎNAINTEA LUI PILAT

Dis-de-dimineață toți marii preoți ținură sfat cu bătrînii, cărturarii și tot sinedriul, spre a grăbi condamnarea la moarte a lui Isus. Apoi îl legară și-L duseră sub strajă să-L predea lui Pilat din Pont. (Marcu 15, 1).

Pilat era guvernatorul roman al Iudeii și Samariei, Pămîntul Sfînt aflîndu-se pe atunci sub jurisdicția Romei. Iar fără aprobarea guvernatorului în Iudeea nici o sentință de moarte nu putea fi adusă la îndeplinire. Ultimul cuvînt îl avea Pilat.

Văzînd că Isus este condamnat la moarte, Iuda se simți cuprins de remușcări și întoarse cei treizeci de arginți marilor preoți și bătrînilor poporului, zicînd: "Am păcătuit, căci am vîndut sînge nevinovat". (Matei 27, 1-4)

"Iudeii nu au intrat în pretoriu (palatul idolatrului Pilat) ca să nu se pîngărească... Atunci Pilat a ieșit afară și le-a zis: "Ce vină îi găsiți Acestui Om?" "Dacă n-ar fi fost un răufăcător, nu ți l-am fi dat prins", au răspuns ei (Ioan 18, 28-30) și au început să-L acuze, strigînd: "L-am surprins pe Omul Acesta întărîtînd poporul nostru, îndemnînd a nu plăti tribut Cezarului și zicînd că El este Cristosul, un împărat". (Luca 23, 2) Atunci Pilat a intrat iarăși în pretoriu, L-a chemat pe Isus și L-a întrebat: "Tu ești Împăratul Iudeilor?" "Împărăția Mea nu aparține acestei lumi, a răspuns Isus. Dacă Împărăția Mea ar fi aparținut acestei lumi, slujitorii Mei ar fi luptat ca să nu cad în mîinile iudeilor..." "Atunci ești Împărat?" "M-am născut și am venit pe lume ca să mărturisesc adevărul. Oricine este din adevăr, ascultă glasul Meu!" a răspuns Isus. "Ce este adevărul?" L-a întrebat Pilat. (Ioan 18, 33-8)

Aflînd că Isus este originar din Galileea, Pilat îl trimise pe Isus la regele Irod, care domnea pe atunci în această provincie și în acele zile se afla și el la Ierusalim. Irod... I-a pus numeroase întrebări, dar Isus nu i-a răspuns nimic. Marii preoți și fruntașii iudei, fiind și ei de față, îl pîrau, învinuindu-L cu înverșunare. La rîndul lui Irod îi puse pe soldații săi să-L umilească și să-și bată joc de Isus și, îmbrăcîndu-L într-un veșmînt strălucitor de alb, îl trimise înapoi la Pilat. Cei doi, Irod și Pilat, care pînă atunci se dușmăneau, din acea zi deveniră buni prieteni.

Și Pilat chemă pe marii preoți, pe demnitari și mulțime de popor, și le zise: "Mi-ați adus pe Omul Acesta ca pe unul care întărîtă poporul. Și iată, cercetîndu-L înaintea voastră, nu L-am găsit vinovat de nici o faptă de care-L acuzați..."

Cu ocazia sărbătorilor Paștelui, Pilat trebuia să elibereze, conform obiceiului, pe un deținut condamnat la moarte. El se pregătea acum să-L elibereze pe Isus, dar mulțimea prinse să strige: "Moarte Lui! Eliberează-ni-l pe Baraba!"

Baraba fusese întemnițat pentru o răscoală ce avusese loc în cetate, precum și pentru un omor. Pilat ridică iarăși glasul, dorind să-L elibereze pe Isus. Dar ei strigau: "Răstignește-L! Răstignește-L!" Și strigătele gloatei și ale marilor preoți au biruit în cele din urmă». (Luca 23, 7-23).

173

“PURTÎNDU-ȘI CRUCEA...”

«Atunci Pilat L-a luat pe Isus și a pus să-L biciuiască. Soldații au împletit o cunună de spini, I-au pus-o pe cap și L-au îmbrăcat într-o haină de purpură, zicându-I: "Bucură-Te, Împărat al Iudeilor!" Și-L tot loveau cu palmele peste față.

Pilat a ieșit iarăși afară și a spus mulțimii adunate: "Iată vi-L aduc aici, ca să știți că nu-I găsec nici o vină". Și atunci Isus a ieșit, purtând cununa de spini pe frunte și mantia de purpură pe umeri. "Iată Omul!" le-a zis Pilat.

Cînd L-au văzut, preoții cei mari și slujitorii au strigat cu toții: "Răstignește-L! Răstignește-L!" "Eu nu-I găsec nici o vină", le-a spus Pilat. Iudeii i-au răspuns: "După legea noastră El trebuie să moară, pentru că Se declară pe Sine Însuși Fiul lui Dumnezeu". La auzul acestor cuvinte Pilat s-a speriat și mai tare și a intrat iarăși în pretoriu, zicându-I lui Isus: "De unde ești?" Dar Isus nu i-a răspuns nimic. "Nu vrei să-mi răspunzi? I-a întrebat demnitarul roman. Nu știi că am putere să Te eliberez și am putere să Te răstignesc?" "Tu ai putere asupra Mea, i-a răspuns Isus, numai pentru că ți-a fost dată de sus. Deaceia, cine M-a dat în mîna ta, este mai vinovat decît tine". Din acea clipă Pilat a încercat de mai multe ori să-L elibereze pe Isus. "El L-a scos afară și s-a așezat pe scaunul de judecată, în locul numit "Pardosit cu pietre" (sau în ebraică Gabata)... Și le-a spus astfel iudeilor: "Iată-L pe Împăratul vostru!" Dar ei au strigat: "Ia-L și răstignește-L!" (Ioan 19,1-14)

"Preoții cei mari și bătrînii au așîțat mulțimea să-L ceară pe Baraba, iar pe Isus să-L piardă... Pilat i-a întrebat: "Dar ce să fac cu Isus, care Se numește Cristos?" "Să fie răstignit!" i-a răspuns mulțimea. Atunci guvernatorul le-a spus: "Dar ce rău a făcut?" Ei însă au început să strige și mai tare: "Să fie răstignit!" Văzînd că totul e zadarnic și înverșunarea mulțimii creștea văzînd cu ochii, Pilat ceru să i se aducă apă și zise, spălîndu-se pe mîini în fața tuturor: "Nevinovat sînt de sîngele Acestui Om drept. Faceți cum știți!" Și tot poporul i-a răspuns: "Sîngele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri! Atunci el l-a eliberat pe Baraba, iar pe Isus a pus să-L biciuiască. Apoi L-a dat în mîinile lor ca să-L răstignească" (Matei 27, 20-26).

Soldații L-au luat pe Isus și L-au dus cu ei. Purtîndu-Și crucea, Isus a ajuns la Golgota (Dealul Căpățîinii) (Ioan 19, 16-17). În urma Lui venea o mulțime fără număr de bărbați și femei, care se băteau cu pumnii în piept și plîngeau cu lacrimi. Isus S-a întors spre lume și a rostit: "Fiice ale Ierusalimului, nu mă plîngeți pe Mine, ci plîngeți-vă pe voi înșivă și pe copiii voștri. Căci iată, vor veni zile... și oamenii vor ruga munții: "Prăbușiți-vă peste noi!" și dealurile: "Acoperiți-ne!" (Luca 23: 27-28, 30).

RĂSTIGNIREA LUI ISUS

« dată cu Isus soldații duceau la moarte și doi răufăcători. Iar când au ajuns la Golgota, L-au răstignit acolo pe El și pe cei doi răufăcători, pe unul la dreapta și pe altul la stînga Lui. Isus însă Se ruga pentru călăii Lui: "Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!" (Luca 23, 27-34).

Pilat a pus să se prindă pe cruce deasupra capului lui Cristos o tăbliță cu următoarea inscripție în limbile greacă, romană și evreiască: "Isus Nazarineanul regele Iudeilor".

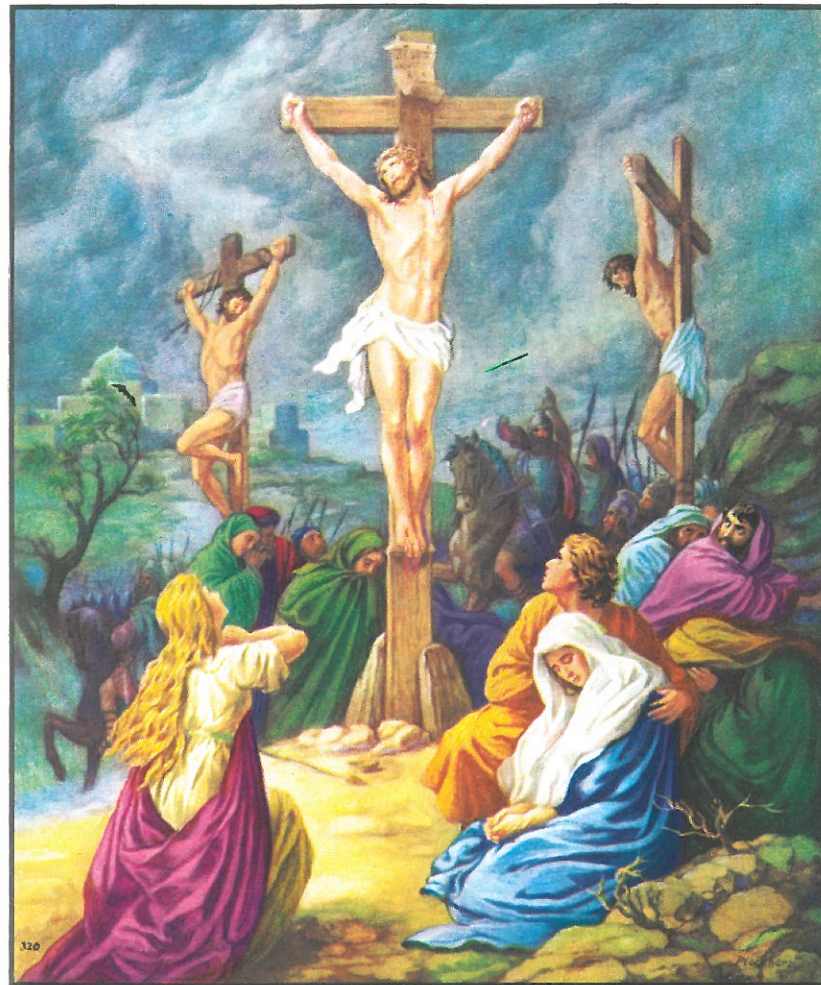
După ce L-au răstignit pe Isus, soldații I-au luat hainele și le-au împărțit în patru: cîte una pentru fiecare soldat, iar pentru cămașă au tras la sorți (Ioan 19, 19-23).

"Mulțimea batjocoritoare își rîdea de El, zicînd: "Pe alții i-a mîntuit. Să Se mîntuiască pe Sine Însuși, dacă este Cristosul, alesul lui Dumnezeu!" La rîndul lor soldații își băteau joc de Dînsul, dîndu-I oțet să bea și zicîndu-I: "Dacă Tu ești Împăratul Iudeilor, mîntuiește-Te pe Tine Însuși!" Aceeași ocară Îi arunca și unul dintre cei doi tîlhari, zicînd: "Dacă Tu ești Cristosul, mîntuiește-Te pe Tine și pe noi". Celălalt tîlhar, dimpotrivă, îi spunea, înfruntîndu-l: "Oare nu te temi de Dumnezeu Tu, care ispășești aceeași pedeapsă? Noi ne primim răsplata meritată pentru fărădelegile noastre, pe cînd Omul Acesta n-a făcut nici un rău". Apoi a zis către Isus: "Doamne, adu-ți aminte de mine cînd vei veni în Împărăția Ta!" Și El i-a răspuns: "Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în Rai!" (Luca 23, 35-43).

"Pe la ceasul al șaselea s-a făcut întuneric peste toată țara, pînă la ceasul al nouălea*, cînd Isus a strigat cu glas tare: "Eli, Eli, lama sabac-tani?" Adică: "Dumnezeul Meu, Dumnezeu Meu, de ce M-ai părăsit?"... Și îndată unul din soldați a alergat după un burete, l-a umplut cu oțet și, punîndu-l în vîrfurile unei trestii, l-a dus la buzele lui Isus..." (Matei 27, 45-49) "Iar cînd a gustat oțetul, Isus a rostit: "S-a sfîrșit!" (Ioan 19, 30).

"Apoi a strigat cu glas tare: "Tată, în mîinile Tale încredințez duhul Meu!" Și, plecîndu-Și capul, Își dădu duhul" (Luca 23, 46).

"Și în aceeași clipă perdeaua templului s-a rupt în două de sus pînă jos. Pămîntul s-a cutremurat, stîncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri adormite ale sfinților au înviat. Și ieșind din morminte după învierea Lui, au intrat în sfînta cetate și s-au arătat multora. Iar sutașul și cei ce păzeau pe Isus împreună cu el, văzînd cutremurul de pămînt și tot ce se petrecuse înaintea ochilor lor, s-au înfricoșat de moarte și au zis: "Cu adevărat Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu" (Matei 27, 51-54). "Și toate mulțimile care veniseră la această priveriște se băteau cu pumnii în piept, văzînd cele întîmplate" (Luca 23, 48).

*După timpul nostru – între orele 12 și 15

ÎNMORMÎNTAREA LUI ISUS

Isus S-a stins din viață vineri. A doua zi preoții cei mari și fariseii se duseră la Pilat, cerându-i să li se zdrobească răstigniților fluierile picioarelor, spre a li se putea ridica trupurile, ca să nu rămână pe cruce și în sabatul cel mare al Paștelui. Astfel, cu permisiunea guvernatorului, soldații le zdrobiră fluierile picioarelor celor doi răufăcători, care mai erau încă în viață. Dar, apropiindu-se de Isus și văzând că murise, nu-i zdrobiră fluierile picioarelor, precum făcuseră cu ceilalți doi. Spre a fi mai sigur însă, unul din soldați îi străpunse coasta cu sulita. Din rană țîșni îndată sînge și apă. S-a întîmplat astfel întocmai precum prorocise Scriptura: "Nici un os nu i se va zdrobi". Se împliniră și cuvintele prorocului Zaharia: "Vor privi la Cel pe care L-au străpuns".

Către seară sosi Iosif, un om de vază din Arimateea și sfetnic al sinedriului. Era și el un discipol al lui Isus, dar într-ascuns, de frica iudeilor. El îl rugă pe guvernator să-i dea trupul lui Isus, și acesta îi permise să-I ridice trupul de pe cruce.

Iosif venise însoțit de Nicodim, un alt sfetnic al sinedriului, care adusese aproape o sută de litri de uleiuri aromatice pentru îmbălsămare. Ei înfășurară trupul lui Isus cu un giulgiu nou de in, îmbibat cu mirodenii, după ritualul funebru al iudeilor. În vecinătatea locului unde fusese răstignit Isus se afla o grădină cu un mormînt proaspăt, pe care Iosif îl săpase în stîncă, spre a fi îngropat acolo după moarte. Cei doi așezară înăuntru trupul lui Isus, acoperindu-i fața cu o pînză și astupînd cu o piatră mare gura peșterii.

Sîmbătă preoții cei mari și fariseii intrară împreună la Pilat, zicîndu-i: "Domnule! Noi ne-am amintit că amăgitorul Acela, pe cînd mai era în viață, a spus că va învia peste trei zile. De aceea poruncește ca mormîntul Lui să fie bine păzit pînă a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii să-I fure trupul și apoi să vestească tuturor că a înviat din morți! Și înșelăciunea din urmă va fi mai rea decît cea dintîi!"

Și cu permisiunea guvernatorului ei sigilară piatra de pe mormînt, la intrarea căruia puseră soldați de strajă.

Matei 27, 62–66; Ioan 19, 31–42

CRISTOS A ÎNVIAT!

In noaptea de sîmbătă a avut loc un puternic cutremur de pămînt, căci un înger al Domnului a coborît din cer, răsturnînd piatra de la intrarea în peșteră și Domnul Isus Cristos a înviat și S-a ridicat din mormînt!

Îngerul se aseamăna cu un fulger și haina îi era albă ca zăpada. Străjile s-au cutremurat la vederea lui și s-au prăbușit la pămînt, pierzîndu-și cunoștința. Iar cînd și-au venit în fire, au alergat în oraș și le-au povestit preoților despre cele întîmplate. Aceștia au ținut sfat cu bătrînii, apoi le-au dat destui arginți soldaților, zicîndu-le astfel: "Duceți-vă și spuneți că ucenicii Lui au venit noaptea, pe cînd dormeați, și L-au furat". Iar dacă zvonul acesta va ajunge la urechea guvernatorului, îl vom potoli noi și nu veți avea nimic de suferit". Soldații au luat banii și au făcut întocmai precum fuseseră învățați.

Dimineața Salome, mama apostolilor Ioan și Iacov, Maria, mama lui Iacov cel mic și al lui Iosia, și Maria Magdalena au intrat în grădina unde se afla mormîntul ca să ungă trupul lui Isus cu mirodenii pregătite din timp. Pe drum se întrebau îngrijorate cine le va deschide intrarea în peșteră? Dar cînd au ajuns la mormînt, piatra de la intrare era dată la o parte, iar înăuntru au văzut un înger în veșminte albe. Femeile s-au însălmîntat, dar îngerul le-a spus: "Nu vă temeți! Voi Îl căutați pe Isus Nazarineanul cel răstignit. El nu este aici. A înviat din morți, precum a vestit. Iată locul unde a fost înmormîntat. Priviți și duceți-vă să le spuneți ucenicilor Lui că a înviat din morți..."

Femeile părăsiră în grabă peștera și alergară pline de spaimă și nespūsă bucurie să-i vestească pe ucenicii Lui despre învierea lui Cristos.

Matei 28, 1-8; Marcu 16, 1-7; Luca 24, 1-7

ISUS ESTE VIU!

Semeile părăsiră în grabă mormîntul și alergară să-i găsească pe ucenici, pentru a le împărtăși minunata veste a învierii Domnului. Dar deodată Isus le ieși în întâmpinare și le spuse: "Bucurați-vă!" La vederea Lui, femeile se apropiară cu inimile tresăltînd de bucurie și I se închinară. Atunci Isus le spuse: "Nu vă temeți! Mergeți și le spuneți fraților Mei să plece în Galileea, unde Mă vor vedea".

Aflîndu-i pe cei unsprezece ucenici, femeile îi vestiră că-L văzuseră pe Isus înviat din morți. Ucenicii însă, copleșiți de durere și deznădejde cum erau, nu dădură crezare unor spuse atît de nesăbuite, precum li se părea lor.

În schimb Petru și Ioan, auzind vestea învierii din morți a lui Isus, alergară îndată la mormînt să se încredințeze cu propriii lor ochi. Căci deși inimile le erau pline de dragoste pentru Învățătorul lor, ei erau încă prea abătuți și tulburați de întîmplările ultimelor zile! Ei credeau că Isus va deveni împărat al unei imense țări aici pe pămînt și nu ajunseseră încă să înțeleagă cuvintele Lui despre Împărăția lui Dumnezeu pe care El venise s-o consfințească în sufletele oamenilor. Neînțelese erau pentru ei și următoarele cuvinte rostite de Isus: "Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru".

Ioan, care alergia mai iute decît Petru, ajunse cel dintîi la peștera unde fusese înmormîntat Isus. El se plecă și nu văzu decît fișiile de pînză care zăceau pe jos, dar nu îndrăzni să intre. Curînd sosi și Petru. El intră în peșteră, văzu giulgiul în care fusese învelit trupul lui Isus, iar alături împăturit ștergarul care Îi acoperise capul...

Ioan intră după el și la vederea giulgiului și a mormîntului gol se încredință că Domnul înviase cu adevărat. Ei nu știau încă din Scripturi că Isus avea să învie din morți.

Matei 28, 8-10; Luca 24, 9-11; Ioan 20, 3-9

ISUS SE ARATĂ CELOR DOI UCENICI ÎN DRUM SPRE EMAUS

In aceeași zi doi dintre ucenicii lui Isus se îndreptau spre Emaus, un sat din apropierea Ierusalimului. Și cum mergeau ei așa, discutînd în cale despre cutremurătoarele evenimente din ultimele zile, iată că Isus Se apropie de ei și pași alături. Ucenicii însă nu-L recunoscă pe Învățătorul lor.

Isus îi întrebă: "Despre ce vorbiți și de ce sînteți atît de triști?" Atunci unul dintre ei, pe nume Cleopa, Îi răspunse astfel: "Ești cumva un străin, singurul care nu știe ce s-a întîmplat zilele acestea la Ierusalim... cu Isus Nazarineanul, prorocul cel puternic în faptă și în cuvînt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor? Cum L-au osîndit la moarte și L-au răstignit preoții cei mari și conducătorii noștri? Iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească Israelul. Dar iată că astăzi este a treia zi de cînd s-au petrecut toate acestea. Și pe de-asupra niște femei de-ale noastre ne-au adus o veste de necrezut: cum că ducîndu-se de dimineată la mormînt și negăsind trupul Lui, au văzut Îngeri care le-au spus că El este în viață. Și cîțiva dintre noi au alergat la mormînt și au găsit totul așa precum spusese femeile, dar pe El nu L-au văzut".

Atunci Isus le zise: "O, nepricepuți și prea zăbavnici cu inima ca să credeți toate cîte au spus prorocii! Nu trebuia oare Cristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa?"

Și începînd de la Moise și de la toți prorocii, le-a explicat tot ce spuneau Scripturile cu privire la El.

Apropiindu-se de satul spre care se îndreptau, ucenicii Îl rugară stăruitor să rămînă cu dînșii, căci vremea înclina către seară. Și Isus rămase cu dînșii. Iar în timp ce stăteau împreună la masă, El luă pîinea, o binecuvîntă, o frînse și le-o dădu lor. Abia atunci li se deschiseră ochii și-L cunoscă înșfîrșit. Dar în aceeași clipă El Se făcu nevăzut și ucenicii ziseră unul către altul: "Nu cumva inimile noastre ardeau în noi, cînd ne vorbea în cale și ne lămură Scripturile?"

Luca 24, 13-32

ISUS SE ARATĂ CELORLALȚI UCENICI

In clipa în care Isus Se făcu nevăzut dinaintea celor doi ucenici ce se îndreptau spre Emaus, ei se întoarseră îndată la Ierusalim. Aici îi găsiră adunați pe cei unsprezece apostoli împreună cu mulți alții și le povestiră cum le apăruse El în cale și cum L-au recunoscut abia atunci când a frânt pâinea și a împărțit-o cu ei.

În timp ce povesteau astfel, Isus apărură deodată în mijlocul lor și le spuse: "Pace vouă!" Tulburați și plini de spaimă, ucenicii își închipuiau că văd o nălucire. "De ce v-ați înspăimîntat și de ce vă lăsați pradă unor asemenea gânduri? îi întrebă Isus. Eu sînt! Priviți mîinile și picioarele Mele: Atingeți-Mă și vă veți încredința, căci nălucirile nu au nici carne, nici oase, precum vedeți că am Eu". Și zicînd așa, le arată urmele rănilor de la mîinile și picioarele Sale.

Dar văzînd că tot mai stau în cumpănă între bucurie și îndoială, Isus îi întrebă: "Aveți ceva de mîncare?" Ucenicii Îi dădură o bucată de pește fript și un fagure de miere și El le mîncă sub privirile lor. Apoi le spuse: "Eu v-am vorbit, fiind cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce s-a scris despre Mine în legea lui Moise, în cărțile prorocilor și în Psalmi... Așa trebuia să pătimească Isus după Scripturi, să moară și a treia zi să învie din morți, și în Numele Lui să se predice pocăința spre iertarea păcatelor tuturor popoarelor, începînd cu Ierusalimul. Voi sînteți martorii împlinirii acestor profeții. Eu voi trimite asupra voastră Duhul Sfînt după făgăduința Tatălui Meu. Voi însă să rămîneți în cetatea Ierusalimului, pînă veți primi putere de sus".

Și Isus le-a deschis atunci mintea ca să înțeleagă Scripturile.

Luca 24, 33-49

"MĂ IUBEȘTI CU ADEVĂRAT?"

Nai târziu Isus li se arată din nou ucenicilor Săi în Galileea, pe malul lacului Tiberiadei.

"Într-o seară Simon Petru, Toma zis Geamănul, Natanael din Cana Galileii, fiii lui Zebedei, precum și alți doi dintre ucenicii Lui Isus se aflau împreună. Simon Petru zise: "Mă duc să pescuiesc". "Venim și noi cu tine", răspunseră ceilalți, dar nu prinseră nimic în acea noapte. Iar când se luminează de ziuă, văzură pe țărm un om, pe care însă nimeni dintre ei nu-L recunoscuse. Era Isus. "Ați prins ceva?" îi întrebă Isus. "Nimic", răspunseră ucenicii. Atunci El le spuse: "Aruncați năvodul în partea dreaptă a bărcii și veți prinde". Pescarii făcură întocmai și prinseră atîta pește, că nu mai puteau trage năvodul din apă. Atunci unul dintre ucenici îi zise lui Petru: "Este Domnul!" Ucenicii se apropiară cu barca de țărm, trăgînd după dînșii plasa plină cu pește. Iar când ieșiră din barcă, dădură cu ochii de un foc aprins cu pește deasupra și pîine alături.

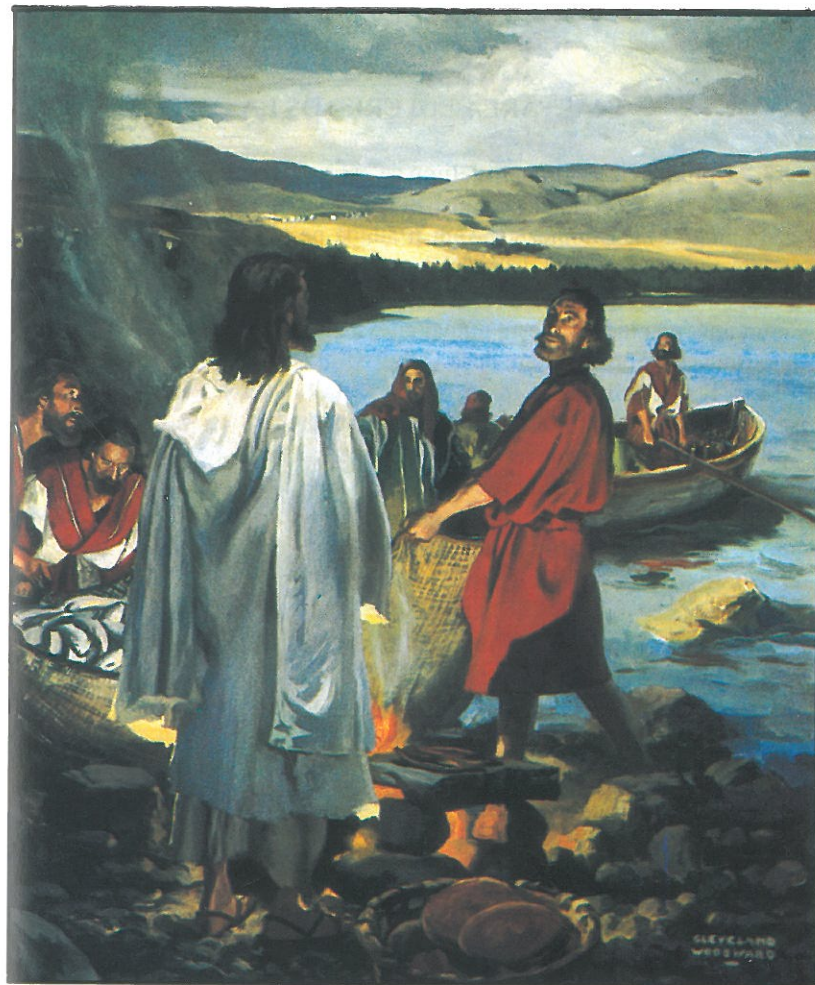
Era pentru a treia oară cînd Isus li se arăta ucenicilor după învierea Lui din morți.

Iar în timp ce mîncau, Isus îl întrebă pe Simon Petru: "Simon al lui Iona! Mă iubești tu mai mult decît ceilalți?" "Da, Doamne, Îi răspunse Petru, Tu știi că Te iubesc". Și Isus îi spuse: "Atunci paște mieluşei Mei". Apoi Isus îl întrebă pentru a doua oară: "Simon al lui Iona! Mă iubești tu cu adevărat?" "Da, Doamne, Îi răspunse Petru. Tu știi că Te iubesc!" Și Isus îi zise: "Paște oile Mele!" Și pentru a treia oară îl întrebă Isus: "Simon al lui Iona, Mă iubești tu cu adevărat?" Petru se întristă, pentru că Isus îl întrebă pentru a treia oară și-i răspunse și de astă dată: "Doamne, Tu le știi pe toate: știi prea bine că Te iubesc!" Și Isus îi zise: "Paște oile Mele".

Prin cuvintele "Paște mieluşei Mei" și "Paște oile Mele" Isus îi încredința lui Petru, precum și celorlalți ucenici, grija tuturor credincioșilor. Iar repetarea de trei ori a întrebării "Mă iubești tu cu adevărat" trebuia să-i amintească lui Petru că acesta s-a dezis de El de trei ori la rînd.

Și tu Îl iubești oare cu adevărat pe Isus?

Ioan 21, 1-17

ÎNĂLȚAREA LUI CRISTOS LA CER

După învierea din morți, timp de patruzeci de zile Isus Cristos Se arată în repetate rînduri ucenicilor Săi, vorbindu-le despre Împărăția lui Dumnezeu. Apoi îi adună pe toți laolaltă și le spuse: "Să nu vă depărtați de Ierusalim și să așteptați acolo împlinirea făgăduinței Tatălui pe care ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, pe cînd voi peste numai cîteva zile veți fi botezați cu Duhul Sfînt... Veți primi putere de la Duhul Sfînt care va pogorî peste voi și veți fi martorii Mei la Ierusalim, în toată Iudeea și Samaria, pînă la marginile pămîntului... Mergeți în toată lumea și predicați tuturor Evanghelia. Cine va crede și se va boteza, va fi mîntuit. Iar cine nu va crede, va fi osîndit. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor izgoni demonii; vor lua șerpi în mînă; și chiar dacă vor sorbi dintr-o băutură aducătoare de moarte, nu vor avea nimic de suferit; iar cînd vor atinge cu mîna bolnavii, aceștia se vor însănătoși".

Și zicînd așa, Isus Cristos Se înălță la cer chiar în fața ucenicilor Săi, dispărînd într-un nor ce-L ascunse de privirile lor. Și cum stăteau ei așa cu privirile îndreptate în sus, doi bărbați înveșmîntați în alb apărură fără veste dinaintea lor, zicîndu-le: "Bărbați galileeni! De ce stați și vă uitați la cer? Acest Isus, care S-a ridicat în slăvi din mijlocul vostru, va veni iarăși pe pămînt, tot astfel, precum L-ați văzut astăzi înălțîndu-Se la cer".

Marcu 16, 15–19; Faptele apostolilor 1, 3–11

“... CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA”

Sistemul cronologic al erei noastre începe cu anul nașterii lui Isus Cristos. El și-a început activitatea pămîntească la vîrsta de 30 de ani, activitate care a durat trei ani și jumătate, pînă la răstignirea Lui pe cruce. El a predicat Evanghelia, adică Vestea Bună, Mîntuirea și Împărăția lui Dumnezeu.

Cartea aceasta nu cuprinde decît o mică parte din numeroasele fapte și învățături ale Domnului nostru Isus Cristos. Iată numai cîteva dintre cele mai importante învățături ale Domnului Isus Cristos:

"Eu sînt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decît prin Mine" (Ioan 14, 6).

"Eu sînt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi" (Ioan 11, 25).

"Cît sînt în lume, Eu sînt Lumina lumii" (Ioan 9, 5).

"Eu sînt pîinea vieții. Cel ce vine la Mine nu va mai flămînză și cel ce crede în Mine nu va mai înseta niciodată" (Ioan 6, 35).

Fiul omului a venit să caute și să mîntuiască pe cel pierdut" (Luca 19, 10).

"Căutați mai întîi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui..." (Matei 6, 33).

"Vă las vouă pacea, vă dau pacea Mea, dar nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră și nici să se înfricoșeze" (Ioan 14, 27).

Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă! Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea ușoară" (Matei 11, 28-30).

Cine aude cuvîntul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, are viață veșnică și la judecată nu vine, căci a trecut din moarte la viață (Ioan 5, 24).

"Cine crede în Fiul, are viață veșnică. Iar cel ce nu ascultă de Fiul, nu va vedea viața, căci mînia lui Dumnezeu rămîne peste el" (Ioan 3, 36).

Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze" (Luca 9, 23).

"... Ce folosește un om dacă va cîștiga lumea toată, iar pe sine se va pierde sau se va păgubi?" (Luca 9, 25).

"Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, voi mărturisi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri" (Matei 10, 32-33).

Cerul și pămîntul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece" (Luca 21, 33).

FAPTELE APOSTOLILOR

Fenimentele relatate pînă aici din paginile Noului Testament culminează cu Înălțarea la cer a Domnului Isus Cristos. Ele se încadrează în patru cărți, cunoscute sub numele de Evanghelie, cuvînt care în traducere din limba greacă înseamnă "Veste Bună". Autorii acestei cărți, scrise cu ajutorul inspirației divine, sînt patru urmași ai Domnului: Matei, Marcu, Luca și Ioan.

"Faptele Apostolilor" reprezintă a cincea carte a Noului Testament, fiind în esență istoria răspîndirii Creștinismului pe tot cuprinsul Imperiului Roman, incluzînd teritoriile Israelului, Turciei, Greciei și Italiei contemporane.

Cartea aceasta cuprinde faptele apostolilor Petru și Pavel, concentrîndu-se în special asupra activității misionare a apostolului Pavel în lumea popoarelor păgîne.

Se cuvine să menționăm aici că temele centrale ale Vechiului Testament sînt istoria relațiilor de veacuri ale lui Dumnezeu cu poporul evreu și planul Lui de binecuvîntare și salvare a tuturor neamurilor lumii prin Mesia, Fiul Său, Isus Cristos.

"Faptele Apostolilor" sînt o primă mărturie a faptului că vestea mîntuirii înfăptuite de către Isus Cristos pe crucea Golgotei începute să se răspîndească de pe atunci și în lumea păgînă.

Se consideră că atît "Evanghelia după Luca", cît și "Faptele Apostolilor" au fost scrise de către medicul erudit Luca nu mai tîrziu de anul 63 d. Cr.

PREDICA LUI PETRU

Petru ieși împreună cu ceilalți unsprezece apostoli în fața mulțimii adunate și rosti cu voce tare: "Bărbați iudei și locuitori ai Ierusalimului! Aflați dar și luați aminte: ei nu sînt beți, cum vi se pare vouă, căci acum nu este decît al treilea ceas de zi. Dar aceasta este împlinirea profeției lui Ioel: "Iar în zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi revărsa Duhul Meu Sfînt peste toate făpturile omenești. Fiii și fiicele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea viziuni, iar bătrînii voștri vor avea vise profetice. Și în acele zile voi revărsa deopotrivă peste robii și roabele Mele Duhul Meu Sfînt și ei vor proroci... Și oricine va chema Numele Domnului, se va mîntui".

Ascultați deci, bărbați israeliți: pe Isus din Nazaret, Omul confirmat de Dumnezeu înaintea voastră prin puterea, minunile și semnele pe care le-a înfăptuit prin El în mijlocul vostru, precum știți bine și voi, pe Omul Acesta, dat în mîinile voastre după prevederea și planul dinainte hotărît al lui Dumnezeu, voi L-ați luat și L-ați omorît, răstignindu-L pe cruce cu mîini nelegiuite. Dar Dumnezeu L-a înviat, desfăcînd legăturile morții, pentru că moartea nu-L putea ține în strînsoarea sa.

Dumnezeu a înviat pe acest Isus și noi sîntem cu toții martorii acestei învieri. Și iată că înălțat fiind prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl făgăduința Duhului Sfînt, L-a revărsat acum peste noi, așa precum vedeți și auziți... Să știe bine deci toată casa lui Israel, că Dumnezeu L-a făcut Domn și Cristos pe Acest Isus, pe care voi L-ați răstignit".

Cuvîntul lui Petru a ajuns la inima ascultătorilor și în acea zi s-au botezat aproape trei mii de oameni. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe toți cei răscumparați de Isus Cristos.

Faptele Apostolilor 2, 14-47

VINDECAREA OLOGULUI

Într-o zi Petru și Ioan se îndreptau împreună spre templu, pentru a se închina Domnului în ora de rugăciune. Lângă poarta templului numită "Frumoasă" stătea un olog din naștere, adus și lăsat zilnic acolo să cerșească de la trecători. Petru și Ioan trecură pe alături și ologul întinse mîna, cerîndu-le milostenie. Cei doi se opriră în dreptul lui, privindu-l cu atenție, și Petru îi spuse: "Uită-te la noi!" Cerșetorul nu-i mai slăbi din ochi, așteptînd să capete ceva de pomană. Dar Petru îi zise: "Argint și aur nu am. Îți dau în schimb ce am: în numele lui Isus Cristos Nazarineanul, scoală-te și umblă. Și, apucîndu-l de mînă, îl ridică de jos. Și pe loc tălpile și gleznele i se întăriră și ologul dintr-o săritură se ridică în picioare și începu să umble. Apoi intră în templu împreună cu apostolii, săltînd de bucurie și lăudîndu-L pe Domnul. Și tot poporul îl recunoscu pe ologul ce stătea zilnic la poarta Frumoasă a templului, cerînd de pomană, și rămase uluit, văzînd minunea ce se petrecuse cu el.

Întrucît ologul vindecat se ținea mereu de Petru și Ioan, mulțimea alergă după ei în porticul templului. Văzînd așa, Petru se folosi de prilej și se adresează mulțimii adunate împrejurul lor: "Bărbați israeliți, de ce vă minunați și vă uitați la noi, de parcă prin puterea și evlavia noastră l-am făcut pe omul acesta să umble?.. Dumnezeuul părinților noștri L-a proslăvit pe Fiul Său Isus, pe care voi L-ați predat în mîinile lui Pilat și v-ați lepădat de El atunci cînd Pilat voia să-i dea drumul... Voi L-ați omorît pe Domnul Vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți, fapt ai cărui martori sîntem noi. Credința noastră în numele lui Isus l-a întărit pe omul acesta pe care îl vedeți și-l cunoașteți și l-a vindecat pe deplin în fața ochilor voștri.

Știu însă, fraților, că atît voi, cît și mai marii voștri, ați săvîrșit fapta aceasta numai din neștiință. Dar Dumnezeu Și-a împlinit astfel făgăduința anunțată dinainte prin toți profeții Lui despre pătimirile lui Cristos al Său.

Pocățiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se ștergă păcatele, ca să vină vremuri de înviore de la Domnul și ca să vi-L trimită pe Isus Cristos, Cel dinainte rînduit pentru voi, pe care cerul trebuie să-L primească pînă în vremile cînd se vor împlini toate, precum a vestit Dumnezeu din vechime prin sfinții săi proroci...

Înviind pe Fiul Său, Domnul L-a trimis înții la voi ca să vă binecuvînteze și să vă întoarcă pe fiecare de la răutățile voastre".

Faptele Apostolilor 3, 1-26

POGORÎREA DUHULUI SFÎNT PESTE UCENICI

Intorcându-se la Ierusalim de pe Muntele Măslinilor, de unde Cristos Se înălțase la cer, ucenicii Lui se adunară în casa unde de obicei se închinau și înălțau rugi Domnului. Împreună cu ei se aflau și câteva femei, printre care și Maria, mama lui Isus Cristos. Apoi ucenicii ținură sfat și în locul lui Iuda Iscarioteanul aleseră pe un al doisprezecelea apostol, pe nume Matias.

Iar în ziua cincizecimii*, care era de fapt și ziua încheierii secerișului, cei doisprezece apostoli se aflau cu toții împreună. Deodată se auzi din cer un vuiet puternic ca de furtună, care umplu întreaga casă. Apoi se iviră limbi de foc ce se împărțiră și se lăsară câte una peste fiecare dintre ei. Și deodată toți cei de față se umplură de Duhul Sfânt și prinseră să vorbească în limbi neștiute de ei pînă atunci!

Și se aflau în acea zi la Ierusalim mulți iudei, bărbați dreptcredincioși, sosiți de pretutindeni, din toate popoarele câte sînt sub cer! Și cum se stîrni acel vuiet, alergară cu toții spre locul de unde venea zgomotul și se minunară nespus, fiindcă îi auzeau pe apostoli vorbind fiecare în limba lor. Și mulțimea zicea cu uimire neascunsă: "Cum e cu putință ca toți acești galileeni să vorbească fiecare în limba în care ne-am născut?... Și uite că-i auzim vorbind în limbile noastre despre faptele minunate ale lui Dumnezeu!" Mulți nu știau ce să creadă, întrebîndu-se unii pe alții: "Ce vrea să însemne oare asta?" Iar alții își băteau joc, zicînd: "S-or fi îmbătat cu must..."

Faptele Apostolilor 1, 12-26; 2, 1-13

**Ziua cincizecimii – sărbătoare iudeică ce cădea în a cincizecea zi după Paște.*

VINDECAREA OLOGULUI

Intro zi Petru și Ioan se îndreptau împreună spre templu, pentru a se închina Domnului în ora de rugăciune. Lângă poarta templului numită "Frumoasă" stătea un olog din naștere, adus și lăsat zilnic acolo să cerșească de la trecători. Petru și Ioan trecură pe alături și ologul întinse mîna, cerîndu-le milostenie. Cei doi se opriră în dreptul lui, privindu-l cu atenție, și Petru îi spuse: "Uită-te la noi!" Cerșetorul nu-i mai slăbi din ochi, așteptînd să capete ceva de pomană. Dar Petru îi zise: "Argint și aur nu am. Îți dau în schimb ce am: în numele lui Isus Cristos Nazarineanul, scoală-te și umblă. Și, apucîndu-l de mîină, îl ridică de jos. Și pe loc tălpile și gleznele i se întăriră și ologul dintr-o săritură se ridică în picioare și începu să umble. Apoi intră în templu împreună cu apostolii, săltînd de bucurie și lăudîndu-L pe Domnul. Și tot poporul îl recunoscu pe ologul ce stătea zilnic la poarta Frumoasă a templului, cerînd de pomană, și rămase uluit, văzînd minunea ce se petrecuse cu el.

Întrucît ologul vindecat se ținea mereu de Petru și Ioan, mulțimea alergă după ei în porticul templului. Văzînd așa, Petru se folosi de prilej și se adresă mulțimii adunate împrejurul lor: "Bărbați israeliți, de ce vă minunați și vă uitați la noi, de parcă prin puterea și evlavia noastră l-am făcut pe omul acesta să umble?.. Dumnezeuul părinților noștri L-a proslăvit pe Fiul Său Isus, pe care voi L-ați predat în mîinile lui Pilat și v-ați lepădat de El atunci cînd Pilat voia să-i dea drumul... Voi L-ați omorît pe Domnul Vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți, fapt ai cărui martori sîntem noi. Credința noastră în numele lui Isus l-a întărit pe omul acesta pe care îl vedeți și-l cunoașteți și l-a vindecat pe deplin în fața ochilor voștri.

Știu însă, fraților, că atît voi, cît și mai marii voștri, ați săvîrșit fapta aceasta numai din neștiință. Dar Dumnezeu Și-a împlinit astfel făgăduința anunțată dinainte prin toți profeții Lui despre pătimirile lui Cristos al Său.

Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se ștergă păcatele, ca să vină vremuri de înviore de la Domnul și ca să vi-L trimită pe Isus Cristos, Cel dinainte rînduit pentru voi, pe care cerul trebuie să-L primească pînă în vremile cînd se vor împlini toate, precum a vestit Dumnezeu din vechime prin sfinții săi proroci...

Înviind pe Fiul Său, Domnul L-a trimis înfi la voi ca să vă binecuvînteze și să vă întoarcă pe fiecare de la răutățile voastre".

Faptele Apostolilor 3, 1-26

ARESTAREA LUI PETRU ȘI IOAN

După predica lui Petru și miraculoasa vindecare a ologului, numărul celor care au crezut în cuvântul lui Isus Cristos s-a ridicat la aproape cinci mii de oameni. Preoții și conducătorii însă, alarmați de mesajul apostolilor, porunciră să fie prinși și puși sub arest. A doua zi toți conducătorii, bătrânii, cărturarii și marii preoți se adunară la Ierusalim și, chemându-i pe cei doi apostoli, le cerură amănunte în privința vindecării ologului: "Cu ce putere și în numele cui ați săvârșit voi fapta aceasta?" Atunci Petru, fiind plin de Duhul Sfânt, le vorbi astfel: "Fruntași ai poporului și bătrâni ai Israelului! Fiindcă ni se cere să răspundem de ce l-am ajutat pe un beteag și prin ce mijloace l-am vindecat, aflați dar și voi și întreg poporul lui Israel, că omul acesta a fost pus pe picioare înaintea voastră în Numele lui Isus Cristos Nazarineanul, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este piatra lepădată de voi, zidarii, dar care a ajuns să fie pusă în capul unghiului. Și nimeni altul nu poate aduce mântuire, căci nu mai este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care ne-am putea găsi mântuirea".

Conducătorii rămaseră uimiți, văzînd îndrăzneala lui Petru și Ioan, oameni simpli și fără carte, dar înțeleseseră pe dată că cei doi fuseseră împreună cu Isus. Văzîndu-l însă alături pe omul vindecat de ei, nu puteau spune nimic împotriva lor.

Poruncindu-le apostolilor să aștepte afară, bătrânii și marii preoți ținură sfat, zicînd: "Ce să facem cu acești oameni? Căci toți locuitorii Ierusalimului știu că au săvîrșit o minune pe care nu o putem tăgădui. Dar ca vestea aceasta să nu se răspîndească în popor, să-i amenințăm și să le poruncim ca de acum încolo să nu mai pomenească nimănui de Numele Acesta".

Apoi marii preoți îi chemară pe apostoli și le porunciră cu strășnicie să nu mai vorbească și să nu mai învețe oamenii în Numele lui Isus. Drept răspuns Petru și Ioan le spuseră: "Judecați voi singuri dacă este drept să ascultăm mai mult de voi decît de Dumnezeu! Căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit".

Atunci tot sfatul îi amenință iarăși, dar îi lăsă să plece, căci nu știau cum să-i pedepsească, de frica poporului, fiindcă toți îl preamăreau pe Dumnezeu pentru fapta la care fuseseră de față atîția martori.

Faptele Apostolilor 4, 1-21

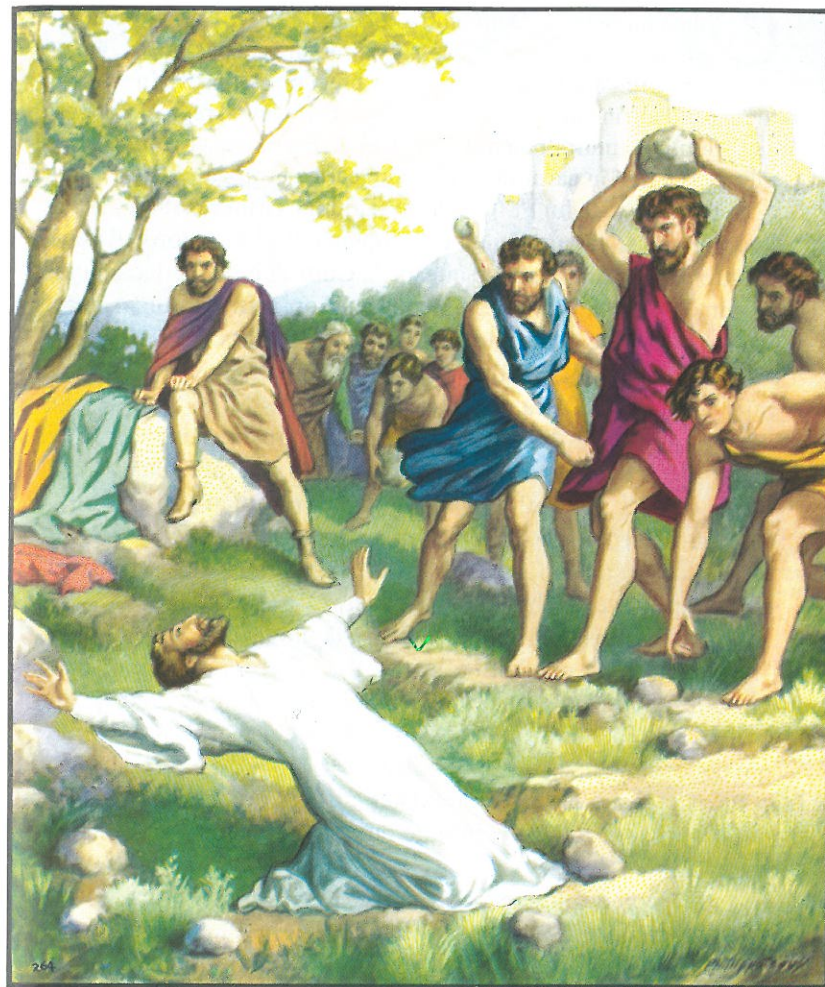
MOARTEA LUI ȘTEFAN – PRIMUL MARTIR PENTRU CREDINȚĂ

La propunerea apostolilor Biserica a ales șapte diaconi cu misiunea specială de a supraveghea activitatea de ajutorare a celor săraci și dezmoșteniți. Primul din cei șapte numiți în această funcție a fost Ștefan – un om plin de Duh Sfânt, de har și putere, care înfăptuia minuni și semne mari în popor. Dușmanii creștinismului îl urau de moarte și încercau să-l combată, dar văzînd că nu pot ține piept cuvîntului lui înflăcărat, au angajat martori falși care să susțină că ar fi hulit pe Dumnezeu și pe Moise. Stîrnind astfel poporul, ei l-au arestat și l-au adus în fața sinedriului. În timp ce acuzatorii își depuneau mărturiile mincinoase, toți membrii sinedriului au observat că fața lui Ștefan strălucea ca a unui înger.

După acuzațiile ce i s-au adus lui Ștefan, marele preot l-a întrebat: "Așa stau lucrurile?" Atunci Ștefan a început să le vorbească despre Cuvîntul lui Dumnezeu din Sfînta Scriptură. Ascultîndu-i cuvintele, ei scrișneau din dinți, spumegînd de furie neînfrînată. Dar Ștefan, plin de Duhul Sfînt, și-a ațintit ochii spre cer și a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stînd la dreapta lui Dumnezeu și a rostit: "Iată văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stînd la dreapta lui Dumnezeu". La aceste cuvinte toți își astupară urechile și tăbăriră asupra lui, urlînd ca niște fiare. Ei îl tîrîră afară din oraș și începură să-l lovească cu pietre. Ștefan îngenunche și strigă: "Doamne! Nu-i judeca pentru păcatul acesta!" Și zicînd așa, își dădu sufletul.

Multe mii de creștini au murit cu moarte de martir pentru credința lor în Isus Cristos, slăvind-L pe Dumnezeu și rugîndu-se pentru dușmanii lor, așa precum a făcut Ștefan. Ei mureau, dar rămîneau neînvinși. Moartea lor era o adevărată biruință, ce aprindea în multe inimi făclia credinței în Dumnezeul Cel Viu.

Faptele Apostolilor 6, 2–15; 7, 1–60

FILIP ȘI FAMENUL ETIOPIAN

Odată un înger al Domnului îi zise diaconului Filip: "Scoală-te și îndreaptă-te spre miază-zi pe drumul acel pustiu ce coboară de la Ierusalim spre Gaza. Filip făcu precum îi spusese îngerul. Și tocmai atunci un famen etiopian, un mare demnitar al reginei Candace și vistiernicul tuturor bogățiilor ei, venit la Ierusalim să se închine, se întorcea în țară în carul său, citind din cartea prorocului Isaia.

Și Duhul îi zise lui Filip: "Du-te și ajunge carul acesta!" Filip se apropie de car și cum îl auzi pe etiopian citind din prorocul Isaia, îl întrebă: "Înțelegi oare ce citești?" "Cum să înțeleg, dacă nu am pe nimeni să mă îndrume?" răspunse etiopianul și-l rugă să urce în car și să ia loc alături de dînsul. Pasajul din Scriptură pe care îl citea suna astfel: "...El a fost dus ca o oaie la tăiere și precum un miel fără grai înaintea celui ce-l tunde, tot astfel nu Și-a deschis nici El gura. În umilirea lui judecata i-a fost luată. Dar cine din cei de pe vremea Lui îi va face cunoscut neamul? Căci viața I-a fost luată de pe pămînt". Și demnitarul etiopian l-a întrebat: "Spune-mi, te rog, despre cine vorbește prorocul astfel? Despre el însuși sau despre un altul? Și Filip, plecînd de la această Scriptură, îi spuse vestea bună despre Isus.

Și cum mergeau Ei astfel, ajunseră la un pîrîu și famenul zise: "Iată o apă. Ce mă împiedică să fiu botezat?" "Nimic, dacă într-adevăr crezi din toată inima", îi răspunse Filip. "Cred că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu", zise famenul și opri carul. Amîndoi coborîră în apă și Filip îl boteză.

Iar cînd ieșiră la mal, Duhul Domnului îl răpi pe Filip și famenul nu-l mai văzu. Apoi, plin de bucurie, etiopianul își urmă calea.

Astfel Domnul l-a convertit pe acest păgîn din Africa, confirmînd odată în plus adevărul că Dumnezeu nu ține seama de fața omului, de țara și naționalitatea lui și "oricine invocă Numele Domnului va fi mîntuit".

Faptele Apostolilor 8, 26-39

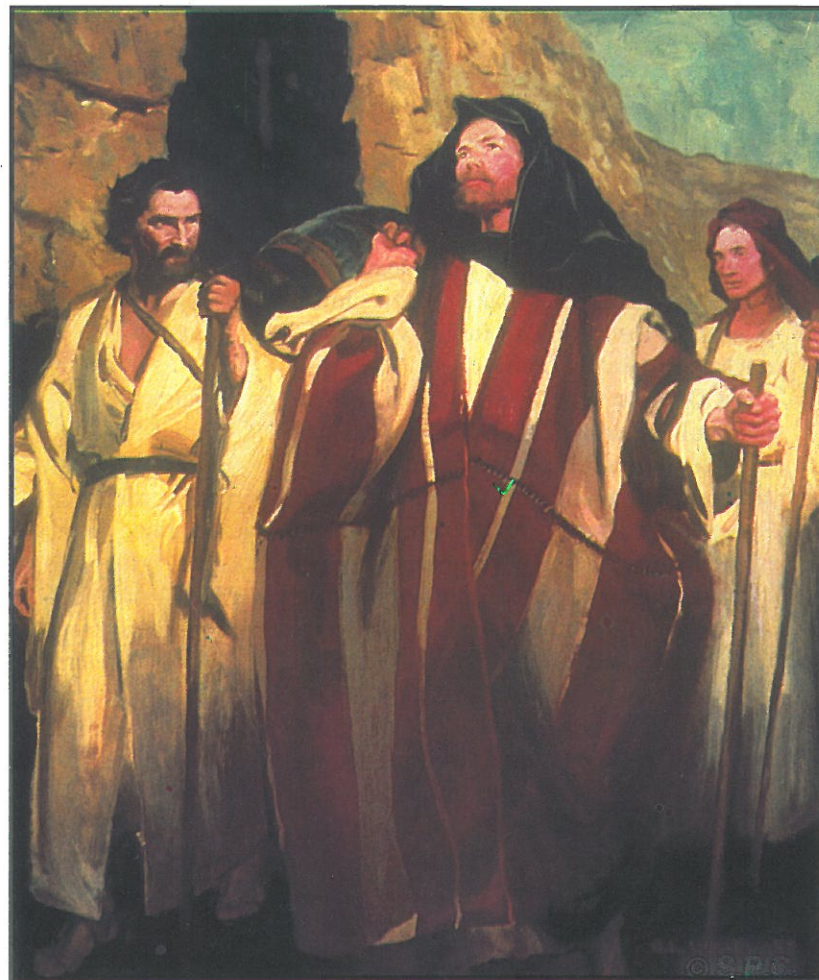
SAUL, PRIGONITORUL CREȘTINILOR

Sudeii au declanșat un val de persecuții împotriva ucenicilor lui Cristos. Unul dintre cei mai aprigi prigonitori ai Bisericii din Ierusalim era Saul. El le păzise hainele celor ce-l bătuseră cu pietre pe Ștefan. El năvălea prin casele creștinilor, legînd, tîrînd afară și aruncînd în închisoare deopotrivă bărbați și femei.

Saul era un fariseu din seminția lui Beniamin și-și făcuse studiile la cele mai înalte instituții religioase ale vremii. Cunoștea foarte bine Sfînta Scriptură. Era un zelos protector al tradițiilor părintești și respecta cu strictețe toate ritualurile și prescripțiile. Dar întrucît Saul nu cunoștea adevărul, el nu credea în Mesia – Cristosul.

Deaceea, clocotind de amenințări ucigașe împotriva ucenicilor Domnului, el a venit la marele preot, cerîndu-i scrisori adresate sinagogilor din Damasc ca să-i poată găsi și prinde pe toți adepții lui Cristos și să-i aducă legați la Ierusalim.

Faptele Apostolilor 7, 58; 8, 3; 9, 1–2

ISUS I SE ARATĂ LUI SAUL

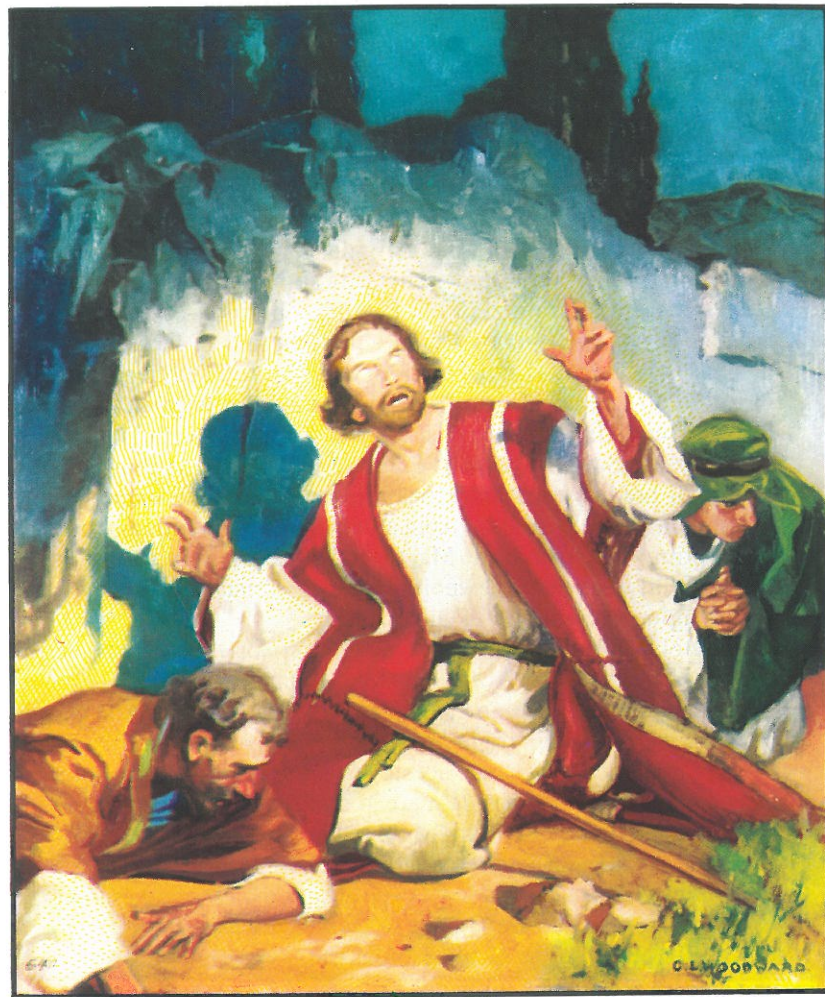
In timp ce Saul se apropia de Damasc, o lumină orbitoare s-a revărsat din cer asupra lui. El a căzut la pământ și a auzit o voce zicându-i: "Saul, Saul, de ce Mă prigonești?" "Cine ești Tu, Doamne?" întrebă Saul. Și vocea îi răspunse: "Eu sînt Isus, Cel pe care-L prigonești! Greu îți este să izbești cu piciorul în țepușă". Cuprins de spaimă și tremurînd, Saul îl întrebă: "Ce-mi ceri să fac, Doamne?" Și Domnul îi spuse: "Ridică-te, intră în oraș și vei afla ce trebuie să faci".

Oamenii care-l însoțeau pe Saul rămaseră încremeniți de uimire, căci auzeau vocea, dar nu vedeau pe nimeni. Saul se ridică de jos cu ochii deschiși, dar nu văzu nimic, orbit fiind de lumina puternică. Însoțitorii lui fură nevoiți să-l ia de mînă și să-l conducă astfel pînă la Damasc.

La Damasc se afla un adept al lui Cristos pe nume Anania. Domnul i se arătă într-o viziune, spunîndu-i: "Anania! Scoală-te și du-te pe strada ce se numește "Dreaptă". Găsește casa lui Iuda și întrebă de un om din Tars cu numele de Saul. El se află acum în rugăciune, căci i s-a arătat un om pe nume Anania, care și-a pus mîinile peste el ca să-și recapete vederea". "Doamne, îi răspunse Anania, am auzit atîtea despre relele pe care le-a făcut omul acesta sfinților Tăi din Ierusalim! Și aici are putere, căci marii preoți l-au împuternicit să-i găsească și să-i prindă pe toți acei care cred în Tine și Ți se închină Ție". Dar Domnul îi zise: "Du-te, căci el este vasul pe care l-am ales ca să poarte Numele Meu înaintea popoarelor și împăraților, precum și înaintea fiilor lui Israel. Și eu îi voi arăta cît va trebui să sufere pentru Numele Meu".

Anania intră în casa spre care îl îndreptase Domnul și, găsindu-l pe Saul, își puse mîinile peste el și zise: "Frate Saul! Domnul Isus, care ți s-a arătat în drum, m-a trimis ca să-ți recapeti vederea și să coboare peste tine Duhul Sfînt". Și Saul simți parcă niște solzi ce-i cădeau de pe ochi și-și recăpătă pe loc vederea. Apoi primi botezul și începu să predice prin sinagogi că Isus este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu.

Faptele Apostolilor 9, 3–20

FUGA LUI SAUL DIN DAMASC

Toți cei care ascultau predicile lui Saul se întrebau cu uimire: "Nu este el omul care-i prigonea cu atîta înverșunare pe adepții Numelui Acestuia? Și n-a venit el încoace să-i prindă pe toți și să-i predea în mâinile marilor preoți?"

Dar Saul continua să predice cu puteri sporite, punîndu-i în încurcătură pe iudeii din Damasc și demonstrînd tuturor că Isus Cristos este Mîntuitorul.

După un timp iudeii au complotat să-l omoare pe Saul. Porțile orașului erau păzite zi și noapte de străji gata să-l prindă la prima încercare de a părăsi Damascul. Aflîndu-le vicleșugul, Saul rămase în oraș. Creștinii din Damasc hotărîră să-l salveze și într-o noapte îl scoaseră în afara zidurilor cetății, coborîndu-l într-un coș. În felul acesta Saul părăsi Damascul. Ajungînd la Ierusalim, el încercă să ia legătura cu ucenicii lui Isus, dar toți se fereau de el. Nimănu-i nu-i venea să creadă că e și el unul din ucenici. Atunci Barnaba, unul din apostoli, îl aduse la ei și le povesti cum în drum spre Damasc Saul îl văzuse și-L auzise pe Domnul vorbindu-i și cum apoi predicase cu îndrăzneală în oraș, chemînd oamenii la credință în Numele lui Isus. Abia atunci apostolii și întreaga biserică îl primiră ca pe un frate. Mai târziu Saul a fost numit apostolul Pavel. Țelul vieții sale a devenit predica lui Cristos și convertirea lumii păgîne la credința în Dumnezeu.

Apostolul Pavel a scris multe epistole (scrisori) adresate bisericilor din diferite orașe. Aceste epistole sînt incluse în Noul Testament. Iată ce scria Pavel în una din epistole: "... Dar lucrurile care pentru mine erau cîștiguri, le-am socotit drept pagubă pentru Cristos. Mai mult decît atît: toate aceste lucruri le privesc drept o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru el m-am păgubit de toate și le socotesc drept gunoaie, ca să-L dobîndesc pe Cristos și să fiu găsit în El, nu a-vînd dreptatea mea cea din lege, ci pe aceea care este prin credința în Cristos, dreptatea care vine de la Dumnezeu prin credință..."

Astfel a preschimbat Cristos inima trufașă a fariseului Saul în una sinceră și devotată lui.

Faptele Apostolilor 9, 21-28; Filipeni 3, 7-9

UCENICA TABITA

O dinioară cetatea Iope era un oraș portuar de pe coasta Mării Mediterane. Orașul există și astăzi, Iope fiind vechea denumire a actualului Iafa, port maritim în statul Israel, situat la numai doi kilometri de Tel-Aviv, cel mai mare oraș al Israelului.

În cetatea Iope locuia o ucenică pe nume Tabita, ceea ce în traducere înseamnă "gazelă". Ea era un nesfârșit izvor de fapte bune și milostenii. Dar într-o zi se îmbolnăvi și curînd se stinse din viață. Femeile o spălară și o puseră în camera de sus.

Apostolul Petru se afla pe atunci în localitatea Lida. Și întrucît localitatea aceasta era nu departe de cetatea Iope, ucenicii trimiseră doi oameni cu rugămintea ca Petru să vină numaidecît la ei.

"Petru se ridică și plecă împreună cu ei. Iar cum sosi, fu adus îndată în camera de sus. Toate vădulele îl înconjurară, arătîndu-i cu lacrimi în ochi hainele și cămășile pe care le făcea cu atîta măiestrie Gazela pe cînd era în viață. Iar Petru, rugîndu-i pe toți să iasă din cameră, se lăsă în genunchi și începu să se roage. Apoi se întoarse spre corpul neînsuflețit al răposatei și spuse: "Tabita, scoală-te!" Ea deschise ochii și, văzîndu-l pe apostolul Petru, se așeză în capul oaselor. El îi întinse mîna și o ajută să se ridice. Apoi chemă vădulele și credincioșii și o aduse vie în fața lor.

Vestea se răspîndi cu iuteală în tot orașul și mulți crezură în Domnul. Petru rămase pentru mai mult timp în cetate, în casa unui tăbăcar pe nume Simon".

Cuvîntul Domnului ne îndeamnă la fapte bune, povătuindu-ne să le venim întotdeauna în ajutor semenilor noștri... "Să nu ne descurajăm, făcînd binele. Căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu ne vom da bătuți".

Faptele Apostolilor 9, 36-43; Ep. către Galateni 6, 9

CENTURIONUL CORNELIU

In perioada vieții lui Isus Cristos și a apostolilor Săi teritoriile Israelului și ale celorlalte state mediteraniene erau sub dominația Romei. În toate aceste state și teritorii staționau legiuni romane. Cohorta* Italică era cantonată în Cezareea, capitala romană a Palestinei și port la Marea Mediterană. Centurionul** Corneliu, un ofițer roman, era un om evlavios și temător de Dumnezeu, ca de altfel întreaga lui familie. El își petrecea viața în rugăciuni și fapte bune.

Odată, pe la ceasul al nouălea din zi, Corneliu avu o viziune: un înger al lui Dumnezeu intră la el și-i spuse: "Corneliu!.. Rugăciunile și milosteniile tale au ajuns pînă la Domnul. Trimite deci niște oameni la Iope și cheamă-l pe un bărbat, pe Simon care se mai numește și Petru... El îți va spune ce să faci ca să te mîntui și tu și toată casa ta".

După plecarea îngerului Corneliu chemă doi slujitori credincioși și pe soldatul ce servea pe lîngă casă și-i trimise la Iope".

Iope, actualul oraș israelit Iafa, se afla la 60 km. la sud de Cezareea. Trimișii sosiră în oraș și îl găsiră pe apostolul Petru. El îi primi în casă și-i ospătă. A doua zi Petru plecă împreună cu dîșii și în ziua următoare ajunse la Cezareea. Corneliu îi aștepta acasă, împreună cu rudele și prietenii cei mai apropiați... "Și Petru le zise celor de față: "Dumnezeu nu este părtinitor și în orice neam cel ce se teme de Domnul și face dreptate este primit de El. Domnul a trimis Cuvîntul Său fiilor lui Israel, binecuvîntînd Evanghelia păcii prin Isus Cristos, care este Domnul tuturor... Noi sîntem martori a tot ce a făcut El în Țara Iudeilor și la Ierusalim și cum a fost omorît și spînzurat pe lemn. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi... Isus ne-a poruncit să predicăm poporului și să mărturisim că El a fost rînduit de Dumnezeu Judecător al celor vii și al celor morți. Toți prorocii mărturisesc că oricine crede în El, primește prin Numele Lui iertarea păcatelor..."

Astfel și Corneliu a crezut în Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, și s-a botezat împreună cu toată familia și prietenii lui.

Faptele Apostolilor cap. 10

*Cohortă – unitate militară romană egală cu a zecea parte dintr-o legiune.

**Centurion – ofițer, comandantul unei unități de o sută de legionari romani (sutaș).

MIRACULOASA ELIBERARE A LUI PETRU DIN ÎNCHISOARE

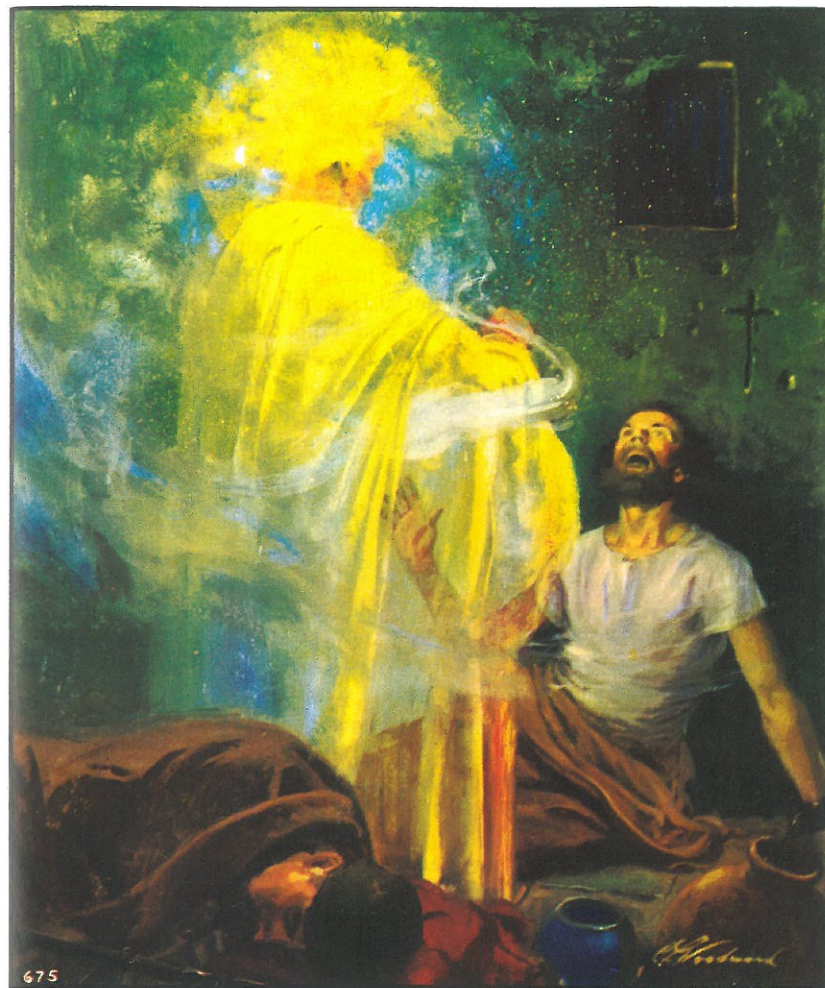
In acele îndepărtate timpuri un val de persecuții s-a abătut asupra Bisericii. Din ordinul regelui Irod a fost omorât apostolul Iacov, fratele lui Ioan. Văzînd că fapta lui este pe placul iudeilor, regele îl aruncă în închisoare și pe apostolul Petru, urmînd ca acesta să fie executat în public după sărbătoarea Paștelui. În tot acest timp Biserica înălța rugi fierbinți către Domnul pentru salvarea lui Petru.

Noaptea, în ajunul zilei fixate pentru execuție, Petru dormea între doi soldați, legat cu două rînduri de lanțuri, în timp ce alți soldați stăteau de strajă la porțile închisorii. Deodată în mijlocul nopții apărură un înger al Domnului și o lumină vie umplu închisoarea. Îngerul îl trezi pe apostol, lovindu-l în coastă, și-i spuse: "Scoală-te iute". Lanțurile de pe mîinile lui Petru căzură îndată și îngerul îi vorbi iarăși: "Pune-ți haina și urmează-mă". Petru ieși, călăuzit de înger, închipuindu-și că ceea ce vedea era o viziune și nu un fapt aievea. Ei trecură pe lîngă străji, fără să fie simțiți și ajunseră la poarta ce dădea în stradă și care se deschise de la sine. Îngerul ieși, însoțit de Petru și, mai făcînd cîțiva pași în stradă, se făcu nevăzut.

Venindu-și în fire, Petru își zise: "Acum înțeleg că Domnul Și-a trimis îngerul ca să mă izbăvească din mîinile lui Irod și de tot ce-mi pregătea mie poporul iudeu".

El cercetă cu privirea împrejurimile și se îndreptă spre locuința Mariei, mama lui Ioan, unde se adunaseră numeroși creștini să se roage Domnului. Iar cum ajunse acolo, le povesti credincioșilor despre miraculoasa lui eliberare din închisoare.

Faptele Apostolilor 12, 1-17

675

PRIMA EXPEDIȚIE MISIONARĂ A LUI PAVEL ÎN CIPRU ȘI ASIA MICĂ

Printre cei mai zeloși și devotați misionari creștini din acea epocă se numără și apostolul Pavel. El urma cu toată strictețea porunca lui Isus Cristos, actuală și astăzi pentru toți creștinii din întreaga lume: *"Duceți-vă deci și învățați toate popoarele, botezându-le în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și îndrumându-le să urmeze întocmai tot ce v-am poruncit Eu..."*

Apostolul Pavel a pornit din Antiohia în trei lungi călătorii misionare, străbătând diferite orașe și regiuni, situate în special pe teritoriile Greciei și Turciei de astăzi.

Prima sa expediție Pavel a întreprins-o împreună cu Barnaba. Din Antiohia ei au plecat cu o corabie spre insula Cipru. Din Biblie aflăm că acolo, în Cipru, acest mare slujitor al Domnului a fost numit "Pavel", versiunea romană a numelui ebraic "Saul". Din Cipru ei s-au reîntors în Asia Mică, după care și-au continuat drumul pe jos sau călare pe măgăruși pînă în provincia Galatia, oprindu-se mai întâi în orașul Iconia, unde o mare mulțime de oameni au crezut în Domnul Isus. Apoi cei doi misionari evanghelici s-au îndreptat spre orașul Listra, unde Domnul a vindecat prin Pavel un olog. Minunea aceasta a făcut mulțimea să creadă că Pavel și Barnaba sînt zei pogoriți pe pămînt. Preotul templului lui Jupiter a încercat chiar să le aducă jertfe. Dar ei se repeziră în mijlocul mulțimii, căutînd să o potolească: "Ce faceți, oameni buni! Sîntem oameni pătimitori și noi și am venit să vă binevestim să vă întoarceți de la aceste deșertăciuni la Dumnezeu Cel Viu, Care a făcut cerul, pămîntul și marea și tot ce se găsește în ele. Care în veacurile trecute a lăsat ca toate neamurile să umble pe căile lor, deși ne-a adus întotdeauna mărturia faptelor sale bune, trimițîndu-ne ploi și ani cu roadă, dîndu-ne hrană din belșug și umplîndu-ne inimile de bucurie".

Dar peste puțin niște iudei sosiți din Antiohia și Iconia au izbutit să-i întărească pe oamenii neștiutori, spunîndu-le: "Nimic nu e adevărat din ce spun ei. Totul este minciună". Oamenii începură să arunce în ei cu pietre, apoi, crezîndu-i morți, îi tîrîră afară din oraș. Dar ocrotiți fiind de Dumnezeu, amîndoi rămaseră în viață... Pavel își urmă călătoria și ajunse la orașul Derbe. El predică și acolo Evanghelia și făcu mulți adepți. De aici Pavel și Barnaba se înapoiară în Antiohia, "de unde au fost încredințați harului lui Dumnezeu pentru lucrarea pe care o împliniseră. La sosire chemară biserica și povestiră credincioșilor adunați cum i-a îndrumat Dumnezeu și cum a deschis pentru neamuri ușa credinței".

Prima expediție misionară a apostolului Pavel a durat aproape trei ani (anii 45-48 d. Cr.)

Faptele Apostolilor cap. 13 și 14

A DOUA EXPEDIȚIE MISIONARĂ A LUI PAVEL ÎN MACEDONIA ȘI GRECIA

In a doua sa călătorie misionară, tovarășul de drum al lui Pavel a fost Sila, un evreu creștin și unul din conducătorii Bisericii din Iudeea. Ei plecară din Antiohia, oprindu-se mai întâi la Derbe, apoi la Listra (unde cu câțiva ani în urmă Pavel era cît pe ce să fie omorît cu pietre). Aici Pavel îl întâlni pe Timotei, un tînăr care deveni curînd unul dintre cei mai fideli colaboratori ai lui. Astfel ei ajunseră la Troa, un oraș de pe coasta asiatică a Mării Egee. Noaptea Pavel avu o viziune: "În fața lui apăru un macedonean care-l rugă: "Vino în Macedonia și ajută-ne". După viziunea lui Pavel ne-am pregătit îndată să plecăm în Macedonia, fiind încredințați că Dumnezeu ne trimitea în acel loc să predicăm Evanghelia", scrie Luca, care i se alăturase cum se vede lui Pavel la Troa. Macedonia era o provincie romană situată în nord-estul Greciei. Ei se înbarcară pe o corabie cu care traversară Marea Egee, îndreptîndu-se spre orașul Filipi. Aici după toate probabilitățile s-a constituit prima Biserică europeană creștină. La Filipi Pavel și Sila au fost aruncați în închisoare. Despre această întîmplare veți citi în pagina următoare.

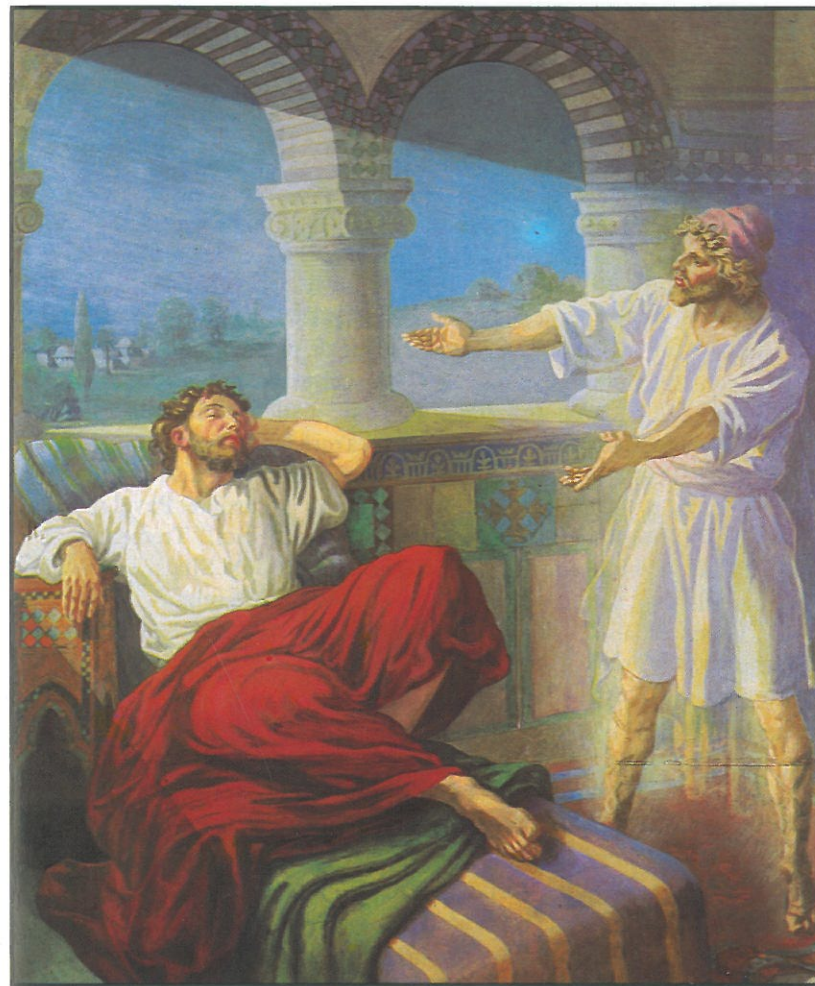
Din Filipi Pavel ajunse la Tesalonic, un mare oraș portuar de pe coasta Mării Egee. Aici el aduse la credință o mare mulțime de greci, precum și o parte din colonia evreiască. Restul evreilor însă se ridică cu înverșunare împotriva lui și furia lor crescuse atît de mult, încît Pavel și Sila fură nevoiți să plece imediat în orașul Bereea. De aici Pavel se îndreptă spre Atena, principalul oraș al Greciei. În acea perioadă Grecia se afla sub stăpînirea Romei, care îi schimbase denumirea în Ahaia. La Atena Pavel a predicat Cuvîntul Domnului atît în fața filozofilor, cît și a oamenilor din popor. Despre acest lucru vom afla în una din următoarele povestiri.

Pavel părăsi apoi Atena și plecă spre Corint, unul dintre cele mai importante orașe ale Imperiului Roman. La Corint Pavel rămase un an și jumătate, timp în care s-a pus temelia unei mari biserici creștine.

Din Corint Pavel se întoarse cu o corabie în Asia Mică și ajunse în marele oraș Efes. Apoi își urmă călătoria, trecînd prin Ierusalim, pentru ca în cele din urmă să se întoarcă în orașul Antiohia.

În cea de a doua sa expediție Pavel a petrecut aproximativ trei ani (din anul 50 pînă în 53 d. Cr.), parcurgînd în tot acest timp cîteva mii de kilometri.

Faptele Apostolilor 15, 36; 18, 22

PAVEL ȘI SILA LA ÎNCHISOARE

Odată apostolul Pavel sosi cu un slujitor al lui Dumnezeu la Filipi, o colonie romană. Aici ei vindecară o roabă, care era stăpînită de demonul ghicitului, cîștigînd mulți bani pentru stăpînii ei. Pierzînd astfel o sursă bănoasă de venit, stăpînii ei puseră mîna pe Pavel și Sila și-i aduseră înaintea judecătorilor din piața orașului. "Oamenii aceștia sînt iudei. Ei aștă poporul și predică niște obiceiuri, pe care noi, romanii, nu trebuie nici să le pomenim, nici să le urmăm". Tot poporul se ridică împotriva lor. Atunci judecătorii porunciră să fie dezbrăcați și bătuți cu vergile. Apoi îi aruncară în închisoare, prinzîndu-le picioarele în butuci. Dar Pavel și Sila nu-și pierdură curajul. Pe la miezul nopții, în timp ce se rugau, preamărindu-L pe Dumnezeu, iar întemnițații stăteau să-i asculte, un puternic cutremur zgudui închisoarea din temelii. Toate ușile se deschiseră, iar legăturile osîndiților se desprinseseră și căzură jos. Temnicerul se trezi și, văzînd ușile deschise, își scoase sabia și încercă să se străpungă, închipuindu-și că întemnițații evadaseră din închisoare. Pavel însă îi spuse: "Să nu-ți faci nici un rău, căci toți sîntem aici!" Tremurînd de frică, temnicerul se aruncă la picioarele lui Pavel și Sila și-i întrebă: "Domnii mei, spuneți-mi ce trebuie să fac ca să fiu mîntuit?" "Crede în Domnul Isus Cristos și vei fi mîntuit tu și toată casa ta". Atunci temnicerul îi scoase din închisoare, le spălă rănile și se boteză îndată împreună cu toți ai casei.

A doua zi judecătorii trimiseră cîțiva slujbași să-i spună temnicerului: "Dă drumul acestor oameni!" Dar Pavel le răspunse: "După ce noi, cetățeni ai Romei, am fost bătuți cu vergile și aruncați în temniță fără nici o judecată, acum mai sîntem și scoși afară pe ascuns? Ba nu, să vină ei înșiși și să ne scoată afară". Slujbașii le transmiseră judecătorilor aceste cuvinte. Auzind că apostolii sînt cetățeni romani, judecătorii speriați veniră îndată, își cerură scuze și, scoțîndu-i din închisoare, îi rugară să părăsească orașul.

Faptele Apostolilor 16, 16-39

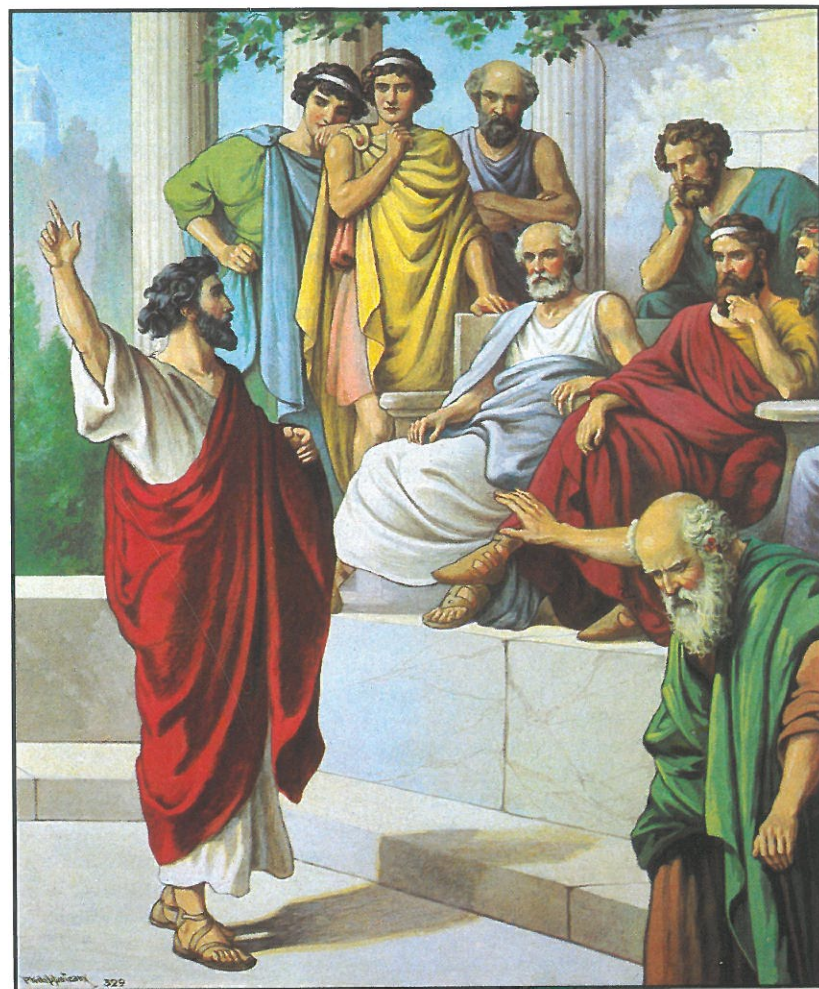

PAVEL LA ATENA

Precum v-am mai spus, în timpul celei de a doua călătorii misionare, Pavel a ajuns la Atena, capitala Greciei. Atena era pe atunci centrul culturii mondiale și patria unor renumiți filosofi ca Socrate, Platon, Aristotel și mulți alții. "Pavel se revoltă la vederea mulțimii de idoli ce umpleau orașul. El începu să poarte în sinagogi discuții cu iudeii și cu cei temători de Dumnezeu, precum și zilnic în piața publică cu toți cei ce i se nimereau în cale. Între el și unii filosofi epicurieni și stoici se iscau dispute aprinse. "Ce vrea să spună palavragiul acesta?" se întrebau unii, iar alții, auzindu-l că vorbește despre Isus și învierea Sa, ziceau: "Pare-se că încearcă să predice niște divinități noi".

Ei îl aduseră la Areopag și-l întrebă: "Putem să știm care este învățătura nouă pe care o vestești tu? Pentru că vorbele tale sună ciudat în auzul nostru. Deaceia am dori să știm ce vrea să însemne aceasta"... Și Pavel, ieșind în mijlocul Areopagului, le vorbi astfel: "Atenieni! Observ că sînteți deosebit de religioși. Căci trecînd prin oraș și privind la zeitățile voastre, am găsit un altar pe care sta scris: "Dumnezeului necunoscut". Despre acest Dumnezeu, la care vă închinați fără să-L cunoașteți, vreau să vă vestesc astăzi eu: despre Dumnezeul Care a creat lumea și tot ce este în ea. Și fiind Domnul cerului și al pămîntului, El nu locuiește în temple clădite de mîna omului și nu are nevoie să fie slujit de mîini omenesti, El dînd tuturor viață, suflare și toate lucrurile. El a făcut dintr-un sînge tot neamul omenesc, ca să locuiască peste tot pămîntul, ca ei să-L caute pe Dumnezeu, să dibuie și să-L găsească, deși El e aproape de fiecare dintre noi: căci în El trăim, ne mișcăm și sîntem, precum au zis și unii din poeții voștri: "Căci vlăstarii Lui sîntem". Și fiind vlăstari ai Domnului, nu trebuie să ne închipuim că Dumnezeirea este asemenea aurului, sau argintului, sau pietrei cioplite, potrivit artei și imaginației omului. Dumnezeu deci, trecînd cu vederea veacurile neștiinței, vestește acum oamenilor de pretutindeni să se pocăiască cu toții. Pentru că a hotărît o zi în care va judeca lumea cu dreptate, prin Omul pe care L-a rînduit și despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit prin învierea Lui dintre cei morți..."

Faptele Apostolilor 17, 16-31

A TREIA EXPEDIȚIE MISIONARĂ A LUI PAVEL – TREI-PATRU ANI DE CĂLĂTORIE

După câțva timp Pavel a pornit din Antiohia în a treia și cea mai lungă călătorie din activitatea sa misionară. El s-a îndreptat din nou spre nord. Străbătând regiunea Frigia, el a ajuns în Efes, un oraș portuar și una dintre cele mai vechi așezări de pe coasta asiatică a Mării Egee.

Efesul era un oraș mare, populația căruia totaliza aproape un sfert de milion de locuitori. Acțiunea evanghelizatoare a lui Pavel în acest oraș a durat aproape doi ani, "încât toți cei ce locuiau în Asia, iudei și greci, au auzit Cuvîntul Domnului. Și Dumnezeu înfăptuia numeroase minuni cu mîinile lui Pavel..." (Pe atunci Asia se numea numai o parte a Asiei Mici de astăzi). În Efes era un impresionant templu de marmură al zeiței Diana, construit timp de 220 de ani și considerat drept una din cele șapte minuni ale lumii. Argintarii și pictorii, ce vindeau drept suvenire altarele de argint ale Dianei, confecționate după modelul templului, au protestat cu vehemență împotriva activității lui Pavel și a conducătorilor creștini, datorită cărora mulți dintre admiratorii Dianei se întorseseră la Dumnezeu Cel Viu.

Pavel a fost nevoit să părăsească Efesul, traversînd astfel Marea Egee pe bordul unei corăbii și vizitînd diferite localități în Macedonia și Grecia, printre care din nou Filipi și Corintul. Apoi se întoarce în Asia Mică și predică pentru a doua oară la Troa. Din Troa își continuă calea pînă la Asos, iar de acolo ajunse pe mare la Mitilene, Samos, Troghilion, Milet. La Milet Pavel convoca prezbiterii mării adunări din Efes, ca să-și ia rămas bun de la ei, întrucît știa că nu-i va mai revedea pe pămînt. (Vezi pag. 480). Trecînd prin porturile de pe insulele Cos și Rodos, precum și prin porturile din Asia Mică Patara și Tir, Pavel ajunse la Ptolemaida. Apoi își continuă călătoria pe jos spre Cezareea și mai departe pînă la Ierusalim, unde a fost arestat.

A treia călătorie misionară a apostolului Pavel a durat trei-patru ani, din 54 pînă în 57 după Cr.

Expedițiile misionare ale apostolului Pavel n-au fost "călătorii turistice". Răspîndind Vestea Bună despre Cristos, el a avut mult de suferit. Însuși Pavel scrie: "...eu sînt... mai mult în osteneli, mai mult în închisori, în bătăi peste măsură, în moarte adeseori. De cinci ori am primit de la iudei patruzeci de lovituri fără una, de trei ori am fost biciuit cu nuiele, odată am fost împröscat cu pietre, am suferit trei naufragii, o noapte și o zi am fost în adîncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe rîuri, în primejdii din partea tîlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgînilor, în cetăți, în deșerturi, pe mare și între frați mincinoși..."

Faptele Apostolilor 18, 23; 21, 34; 2 Corinteni 11, 23–26

PĂCATUL MAGIEI

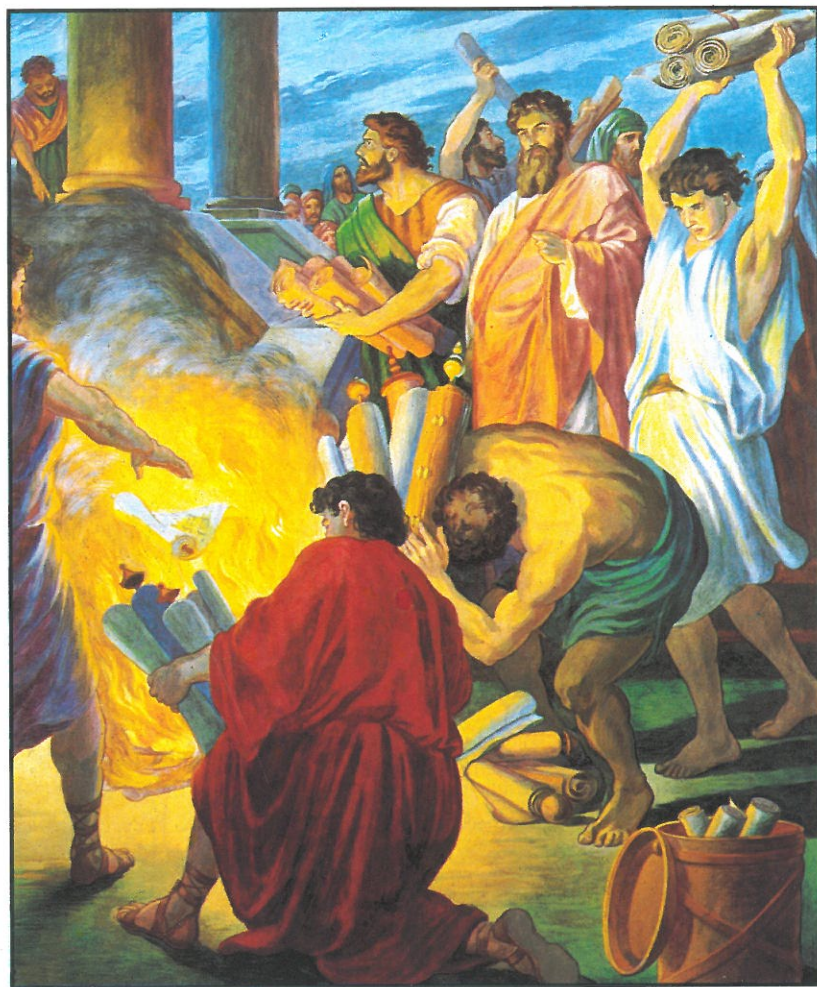
In zilele noastre numeroase persoane profesează tot felul de magii (ocultismul, ghicitul, vrăjitoria, descîntecele și alte practici demonice). Acesta fiind un mare păcat, Dumnezeu ne interzice orice contact cu ele.

În Vechiul Testament citim că Dumnezeu a interzis cu toată severitatea poporului Său să se ocupe cu magia, vinovatul putînd fi supus chiar unei pedepse cu moartea: "Să nu practicați vrăjitoria și ghicitul" (Lev. 19, 26). "Să nu se găsească printre voi nimeni, care să-și treacă fiul sau fiica prin foc, nici ghicitori sau prezicători, nici auguri sau cititori în stele, nici descîntători, nimeni din cei ce recurg la chemătorii de duhuri, la magicieni sau spiriști. Căci urîciune este înaintea Domnului oricine face asemenea lucruri. Și pentru aceste urîciuni Domnul Dumnezeuul tău îi va izgoni dinaintea ta" (Deut. 18, 10-12). "Dar dacă un bărbat sau o femeie cheamă duhul unui mort sau fac vrăji, să fie pedepsiți negreșit cu moartea. Să-i uciideți cu pietre: sîngele lor să cadă asupra lor" (Lev. 20, 27).

Iată un caz petrecut în timpul celei de a treia călătorii misionare a apostolului Pavel în orașul Efes: "Și Dumnezeu făcea minuni atît de neobișnuite cu mîinile lui Pavel, încît era destul ca acesta să pună peste cei bolnavi ștergare sau șorțuri purtate de el și bolile îi lăsau, iar duhurile rele ieșeau din ei. Pînă și niște exorciști iudei, care pribegeau din loc în loc, au încercat să se folosească de Numele Domnului Isus ca să scoată duhul rău dintr-un bolnav, zicînd: "Te conjur în numele lui Isus, pe care-L predică Pavel!" Aceștia erau cei șapte fii ai lui Sceva, un mare preot iudeu. Dar duhul rău le-a răspuns: "Pe Isus Îl cunosc, deasemenea și pe Pavel, dar voi cine sînteți?" Și omul stăpînit de duhul rău s-a năpustit asupra lor cu atîta înverșunare, că cei doi, despuiati și răniți, abia au scăpat cu fuga". Vestea s-a răspîndit cu iuteală în oraș și frica i-a cuprins pe toți iudeii și grecii care locuiau în Efes. Numele Domnului Isus era slăvit de mulți. Numeroși cetățeni dintre cei care au crezut în Cuvîntul Domnului veniră să-și mărturisească faptele. Și mulți dintre cei care practicaseră magia își aduseră de bună voie cărțile și le arseră în public; valoarea lor a fost apreciată la cincizeci de mii de arginți. Iată cu cîtă putere se răspîndește și biruia Cuvîntul Domnului.

Din aceste exemple rezultă că nici cărțile de magie nu trebuie să-și aibă locul în casele noastre.

Faptele 19, 11-20

APOSTOLUL PAVEL ÎȘI IA RĂMAS BUN DE LA PREZBITERII BISERICII DIN EFES

Cînd au venit în Melit prezbiterii bisericii din Efes ca să-și ia rămas bun de la Pavel, el le-a spus: "Știți cum m-am purtat întotdeauna cu voi, din prima zi în care am pus piciorul pe pământul Asiei, slujind Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi și prin încercările pe care mi le ridicau uneltirile iudeilor. Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, ci v-am vestit și v-am învățat înaintea tuturor și în case, mărturisind iudeilor și grecilor pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Cristos. Și acum, iată, fiind legat în duhul meu, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo, decît numai că Duhul Sfînt îmi mărturisește în fiecare cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri. Dar eu nu țin numaidecît la viața mea și sînt gata să înfrunt orice greutate, numai să-mi sfîrșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu. Și acum, iată, știu că nu-mi veți mai vedea fața, voi toți acei, în mijlocul cărora am umblat, predicînd Împărăția lui Dumnezeu.

...Știu că după plecarea mea se vor strecura între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma, și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să atragă pe ucenici după ei. ...Și acum vă încredințez în mîna lui Dumnezeu și a cuvîntului harului Său, care vă poate zidi și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți. N-am poftit nici argintul, nici aurul, nici hainele cuiva. Voi înșivă știți că mîinile acestea au lucrat pentru nevoile mele și ale celor care erau cu mine. În toate privințele v-am arătat că, lucrînd astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, pe care le-a spus El Însuși: "Este mai ferice să dai decît să primești". Și spunînd aceste lucruri, a îngenunchat și s-a rugat împreună cu toți ceilalți. Și au izbucnit cu toții în lacrimi, au căzut pe gîtul lui Pavel și l-au acoperit cu sărutări. Căci erau întristați mai ales de cuvîntul pe care li-l spusese, că nu-i vor mai vedea fața. Și l-au însoțit pînă la corabie".

Faptele 20, 17-38

PAVEL ÎNAINTEA GUVERNATORULUI FESTUS

Adoua zi după arestarea lui la Ierusalim, Pavel a fost adus din cetate înaintea Sinedriului, judecătoria supremă a evreilor. La judecată s-a iscat o mare zarvă și Pavel era cât pe ce să fie sfișiat de viu, dar comandantul roman i-a salvat viața, ordonându-le soldaților săi să-l smulgă din mâinile mulțimii.

În noaptea următoare Domnul i s-a arătat lui Pavel în vis, spunându-i: "Îndrăznește, căci după cum ai mărturisit despre Mine la Ierusalim, tot așa trebuie să mărturisești și la Roma". A doua zi peste patruzeci de iudei s-au legat cu jurământ să nu mănince și să nu bea, până nu-l vor omorî pe Pavel.

Aflînd aceasta, comandantul l-a trimis pe Pavel la Cezareea sub paza a 200 de ostași, 70 de călăreți și 200 de lăncieri. Cezareea se afla pe litoralul Mării Mediterane, la 100 km. de Ierusalim, fiind pe atunci orașul de reședință a guvernatorilor Iudeei. Ca și întreg pămîntul sfînt, Iudeea era sub dominația romanilor. La Cezareea Pavel se prezintă înaintea guvernatorului roman Felix, care deși nu-i găsi nici o vină, îl ținu doi ani de zile în închisoare.

Peste doi ani în locul lui Felix în funcția de guvernator a fost numit Porcius Festus. Peste cîteva zile împăratul Agripa și soția lui Berenice sosiră la Cezareea ca să-l salute pe Festus. Cu acest prilej Festus le oferi și lor posibilitatea să-l asculte pe Pavel. "Agripa și Berenice au venit cu mare pompă și au intrat în sala de judecată împreună cu comandanții militari și cu oamenii cei mai de vază din oraș... A fost adus acolo și Pavel", care le-a vorbit despre viața sa, despre întoarcerea la Domnul și despre Cristos: "...Mulțumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas pînă în ziua aceasta și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari... că Isus avea să pătimească și să învie Cel dintîi dintre morți pentru a vesti lumina atît poporului (iudeu), cît și păgînilor".

"Pe cînd Pavel vorbea astfel în apărarea sa, Festus strigă deodată: "Pavel, ești nebun! Prea multa învățătură ți-a întunecat mințile". "Nu sînt nebun, prea alesule Festus, spuse Pavel. Dimpotrivă, cuvintele mele sînt pătrunse de adevăr și înțelepciune... Să dea Dumnezeu ca toți cei care mă ascultați astăzi, să deveniți așa ca mine, numai fără lanțurile acestea".

Faptele cap. 23-26

PAVEL ÎN DRUM SPRE ROMA

Apostolul Pavel fusese înmormântat pentru că mărturisea pe Dumnezeu Cel Viu și pe Mântuitorul Isus Cristos. Dar știind că nu săvârșise nici un rău, el a cerut să fie judecat de Cezar. De aceea a fost transportat la Roma pe o corabie împreună cu alți prizonieri, paza cărora fusese încredințată unui ofițer numit Iuliu.

În timp ce navigau în largul mării, se dezlănțui o furtună puternică. Corabia plutea în voia valurilor. A treia zi oamenii aruncară în mare toată încărcătura de pe bordul corăbiei. Dar furtuna nu se potolea și echipajul își pierduse orice speranță de a scăpa cu viață. Oamenii nu mai mâncaseră de mult timp. Atunci Pavel veni în mijlocul lor și le zise: "Nu vă temeți, oameni buni. Nici unul dintre voi nu va pieri, numai corabia se va scufunda. Căci un înger al Dumnezeului Căruia îi aparțin și Căruia îi slujesc, a stat lângă mine azi noapte și mi-a zis: "Nu te teme, Pavel! Tu trebuie să apari înaintea Cezarului. Și iată, Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce călătorești împreună cu tine". De aceea, bărbați, aveți curaj, căci sunt încredințat că se va întâmpla așa precum m-a prevenit Dumnezeu. Dar vom fi aruncați pe o insulă".

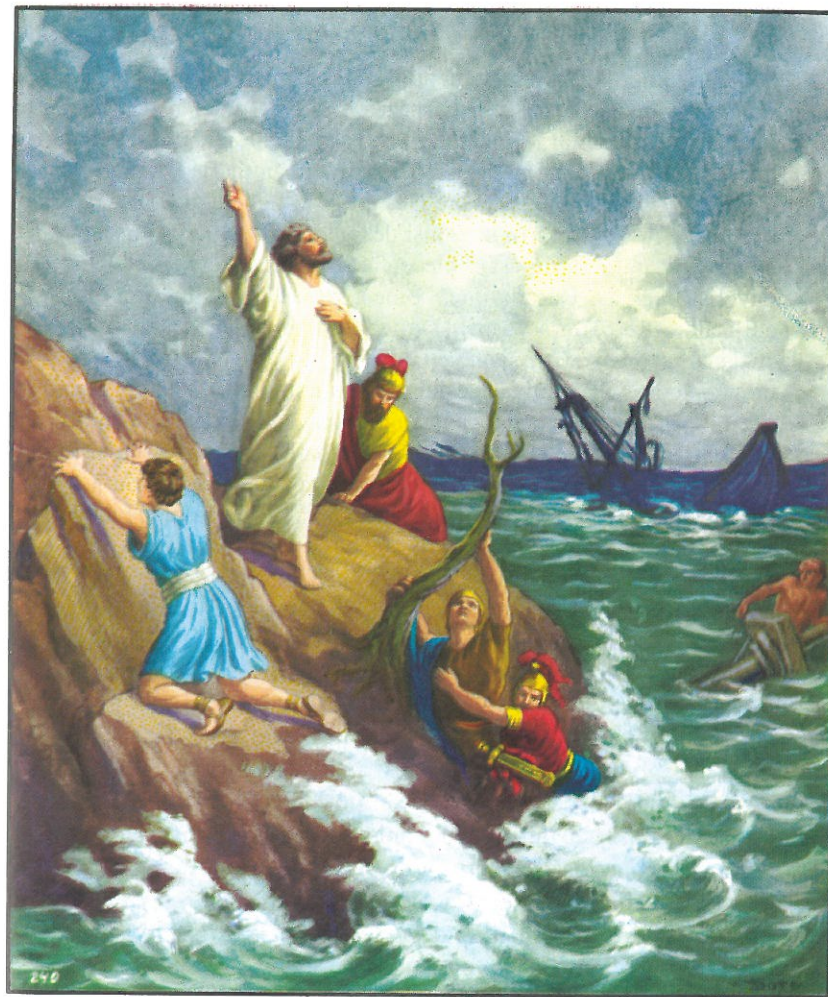
În a paisprezecea zi marinarii observară înaintea lor un golf cu maluri nisipoase și hotărîră să tragă la țărm. Întrucît noaptea aruncaseră ancorele și coborîseră pînzele de teamă să nu se lovească de stînci, ei tăiară ancorele și ridicară pînza cea mică, îndreptîndu-se spre golf. Dar deodată prora se împlîntă în nisip, în timp ce partea dinapoi a corăbiei se sfărîmă, izbită de valuri.

Ofițerul ordonă tuturor celor ce știau să înoate să se arunce în apă și să iasă la mal, iar ceilalți să-și salveze viața, agățîndu-se de scînduri sau de alte frînturi de corabie. Astfel toți cei 276 de oameni de pe corabie ajunseră cu bine pe uscat, teferi și nevătămați. Locuitorii acelei insule le făcură o primire nespuse de călduroasă și Domnul săvîrși acolo multe minuni prin apostolul Pavel.

După trei luni ei își continuă drumul spre Roma cu o corabie din Alexandria. Locuitorii insulei îi petrecură cu toate onorurile, dîndu-le cele de trebuință la drum, drept recunoștință pentru vindecarea multora dintre ei de către apostolul Pavel.

Apostolul Pavel slujea cu dăruire Domnului, înfruntînd încercări de tot felul. El credea cu fermitate că fiecare pas al vieții lui era călăuzit de Mărețul și Milostivul Dumnezeu. În epistola sa către Romani el scria: "Toate faptele lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu și al celor ce sînt chemați după planul Său". Să-L iubim dar și noi pe Dumnezeu, încrezîndu-ne în El deplin și atunci nimic nu ne va putea răpi acea profundă și sfîntă fericire, precum și pacea sufletului, pe care le dobîndim, primindu-L în inimă pe Cristos.

Faptele 25, 1-12; 27, 14-44; 28, 1-11

PAVEL LA ROMA

«Cînd am ajuns la Roma», – scrie doctorul Luca, – "sutașul a predat prizonierii comandantului pretoriului, iar lui Pavel i s-a îngăduit să rămînă numai cu ostașul care-l păzea. După trei zile Pavel a chemat pe mai-marii iudeilor... I-au hotărît o zi și au venit mai mulți la locuința lui. El le-a vorbit, mărturisind despre Împărăția lui Dumnezeu și căutînd să-i încredințeze despre Isus atît prin Legea lui Moise, cît și prin Proroci. Unii au fost convinși de ce le spunea el, alții însă n-au crezut. Iar cînd s-au ridicat să plece, fără să ajungă la vreo înțelegere, Pavel a adăugat aceste cuvinte: "Bine a spus Duhul Sfînt prin prorocul Isaia către părinții voștri: "Du-te la poporul acesta și zi-i: "Veți auzi cu urechile voastre și nu veți înțelege, veți privi cu ochii voștri și nu veți vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit, ei aud greu cu urechile, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindece". Să știți deci că mîntuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă neamurilor și ele o vor asculta". După aceste cuvinte iudeii au plecat, vorbind cu aprindere între ei. Iar el a rămas doi ani întregi locuind într-o casă, pe care o luase cu chirie. Primea pe toți care veneau să-l vadă, predicînd Împărăția lui Dumnezeu și învățînd cele privitoare la Domnul Isus Cristos, cu toată îndrăzneala și fără nici o piedică".

Cu aceste cuvinte se sfîrșește cartea "Faptele Apostolilor". Probabil sînteți curioși să știți ce s-a întîmplat mai tîrziu cu apostolul Pavel. Biblia nu precizează acest lucru. Conform Epistolelor apostolului Pavel către biserici și slujitori, precum și din alte surse, putem conchide că după cei doi ani amintiți, Pavel a fost eliberat, și pînă să nimerească pentru a doua oară în închisoare, a vestit Evanghelia în Italia, Grecia și Asia Mică. Conform tradiției, Pavel a primit martirajul în timpul persecuțiilor creștinilor, cînd pe tronul roman domnea sîngerosul împărat Neron.

Faptele 28, 16–31

PAVEL LA ROMA

«**C**înd am ajuns la Roma", – scrie doctorul Luca, – "sutașul a predat prizonierii comandantului pretoriului, iar lui Pavel i s-a îngăduit să rămînă numai cu ostașul care-l păzea. După trei zile Pavel a chemat pe mai-marii iudeilor... I-au hotărît o zi și au venit mai mulți la locuința lui. El le-a vorbit, mărturisind despre Împărăția lui Dumnezeu și căutînd să-i încredințeze despre Isus atît prin Legea lui Moise, cît și prin Proroci. Unii au fost convinși de ce le spunea el, alții însă n-au crezut. Iar cînd s-au ridicat să plece, fără să ajungă la vreo înțelegere, Pavel a adăugat aceste cuvinte: "Bine a spus Duhul Sfînt prin prorocul Isaia către părinții voștri: "Du-te la poporul acesta și zi-i: "Veți auzi cu urechile voastre și nu veți înțelege, veți privi cu ochii voștri și nu veți vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit, ei aud greu cu urechile, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindece". Să știți deci că mîntuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă neamurilor și ele o vor asculta". După aceste cuvinte iudeii au plecat, vorbind cu aprindere între ei. Iar el a rămas doi ani întregi locuind într-o casă, pe care o luase cu chirie. Primea pe toți care veneau să-l vadă, predicînd Împărăția lui Dumnezeu și învățînd cele privitoare la Domnul Isus Cristos, cu toată îndrăzneala și fără nici o piedică".

Cu aceste cuvinte se sfîrșește cartea "Faptele Apostolilor". Probabil sînteți curioși să știți ce s-a întîmplat mai tîrziu cu apostolul Pavel. Biblia nu precizează acest lucru. Conform Epistolelor apostolului Pavel către biserici și slujitori, precum și din alte surse, putem conchide că după cei doi ani amintiți, Pavel a fost eliberat, și pînă să nimerească pentru a doua oară în închisoare, a vestit Evanghelia în Italia, Grecia și Asia Mică. Conform tradiției, Pavel a primit martirajul în timpul persecuțiilor creștinilor, cînd pe tronul roman domnea sîngerosul împărat Neron.

Faptele 28, 16–31

EPISTOLELE APOSTOLILOR

Andată după moartea și învierea lui Isus Cristos, învățătura Lui – Evanghelia – a început să se răspândească rapid în Palestina, în întregul Imperiu Roman și în țările Orientului Apropiat, iar apoi și în întreaga lume. Apostolii lui Isus Cristos și alți ucenici au plecat în diferite orașe și țări ca să predice Cuvîntul lui Dumnezeu. Domnul le confirma spusele prin minuni: cînd aceștia se rugau lui Dumnezeu în numele lui Isus Cristos, cei bolnavi se însănătoșeau, ologii se vindecau și chiar cei morți se întorceau la viață, astfel încît oamenii primeau în inima lor Cuvîntul lui Dumnezeu, întorcîndu-se de la căile lor păcătoase. Creștinii erau persecutați, însă credința în Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, era mai puternică decît persecuțiile.

Ca să întărească credința în Cristos, apostolii scriau bisericilor scrisori numite și "Epistole". Unele Epistole erau scurte, de aproximativ o pagină, iar altele, cum ar fi "Epistola către Romani", mult mai lungi. Unele erau adresate tuturor creștinilor, cum sînt cele ale lui Iacov, Petru, Ioan și Iuda, pe cînd altele (Epistolele lui Pavel) – anumitor biserici și persoane.

Unele Epistole apostolul Pavel le-a scris pe cînd se afla în închisoare pentru Cuvîntul lui Dumnezeu. "...Sufăr pînă acolo, că sînt în lanțuri, ca un făcător de rele; dar Cuvîntul lui Dumnezeu nu este legat", – scria Pavel prietenului său Timotei (2 Tim. 2, 9).

Noul Testament conține 21 Epistole. Ele au fost scrise sub îndrumarea și inspirația Sfîntului Duh al lui Dumnezeu, astfel că împreună cu celelalte părți ale Bibliei, adică ale Sfintelor Scripturi, reprezintă CUVÎNTUL LUI DUMNEZEU. Primii creștini erau conștienți de faptul acesta și transcriau cu sîrguință aceste Epistole, le citeau în biserici și case copiilor lor, le arătau prietenilor, le dăruiau, și astfel contribuiau la răspîndirea Cuvîntului lui Dumnezeu.

În antichitate nu existau desigur "Societăți Biblice", adică organizații care astăzi publică și răspîndesc Sfînta Scriptură. Oamenii transcriau manual Cuvîntul lui Dumnezeu. Ei copiau fie anumite cărți ale Noului Testament, precum Evanghelia după Ioan, Epistola către Galateni, etc., fie textul întreg al Noului Testament și chiar Biblia integral. Însă pentru a transcrie mai bine de o mie de pagini ale Vechiului Testament și cîteva sute de pagini ale Noului Testament era nevoie de timp îndelungat. Copiștii întrebunțau foi de "papyrus", un material de scris confecționat din tulpina plantei cu același nume, sau de "pergament", o piele prelucrată special pentru a se putea scrie pe ea.

Desigur, este dificil să redai conținutul atît de cuprinzător al Epistolelor într-o formă rezumativă. Fiecare Epistolă conține adevăruri fundamentale, pe care Dumnezeu le transmite pe calea aceasta oamenilor. Iată cîteva idei esențiale, desprinse din textele Epistolelor:

Credința și fapta (Ep. lui Iacov). Cum să suporti suferința prin răbdare (1 Petru). Cum să rămîi curat și credincios în zilele de desfrîu și lepădare (2 Petru). Bucuria și biruința (1 Ioan). Dragostea (2 Ioan). Primirea de oaspeți (3 Ioan). Cum să păzești credința și să te ferești de cădere (Iuda). Îndreptățirea prin credință (Romani). Cristos este Domnul (1 Corinteni). Mîngîierea, slujirea (2 Corinteni). Nu poți fi mîntuit prin îndeplinirea Legii, ci numai prin Cristos (Galateni). Despre Biserica lui Cristos (Efeseni). Unitatea frățească (Filipeni). Slava și măreția lui Cristos (Coloseeni). Domnul Isus Cristos va veni din nou pe pămînt (1 și 2 Tesaloniceni). Credincioșia în lucrarea Domnului și devotamentul față de El (1 și 2 Timotei). Prezbiterii bisericilor trebuie să fie exemple de trăire sfîntă (Tit). Să ne iertăm unul pe altul (Filimon). Străvechiul popor Israel și **Legea** – și Noul Israel, cel duhovnicesc, și **harul** lui Dumnezeu (Epistola către Evrei).

Epistolele sînt o parte foarte importantă a Bibliei. Ca să le înțelegi, ele trebuiesc citite cu toată atenția. Citește Cuvîntul lui Dumnezeu cu dragoste. Roagă-te Domnului și El îți va ajuta să înțelegi Sfînta Scriptură.

EPISTOLA LUI IACOV

In Epistola lui Iacov găsim multe cugetări scurte și profunde. De exemplu despre **bogăția lumească**: "Căci a răsărit soarele cu căldura lui arzătoare și a uscat iarba, floarea ei a căzut și frumusețea înfățișării ei a pierit: așa se va vesteji bogatul în căile lui"; – **despre ispitire**: "Ferice de cine rabdă ispita! Căci, după ce va fi găsit bun, va primi cununa vieții, pe care El a promis-o celor care Îl iubesc"; – **Despre minie**: "Să știți, preaiubiții mei frați: orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, și Domnul îl va ridica; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate"; – **despre pocăință și rugăciune**: "Mărturișiți-vă deci unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit"; – **despre dragostea față de cei rătăciți**: "Frații mei, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr și-l întoarce un altul, să știe că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o mulțime de păcate".

Epistola lui Iacov

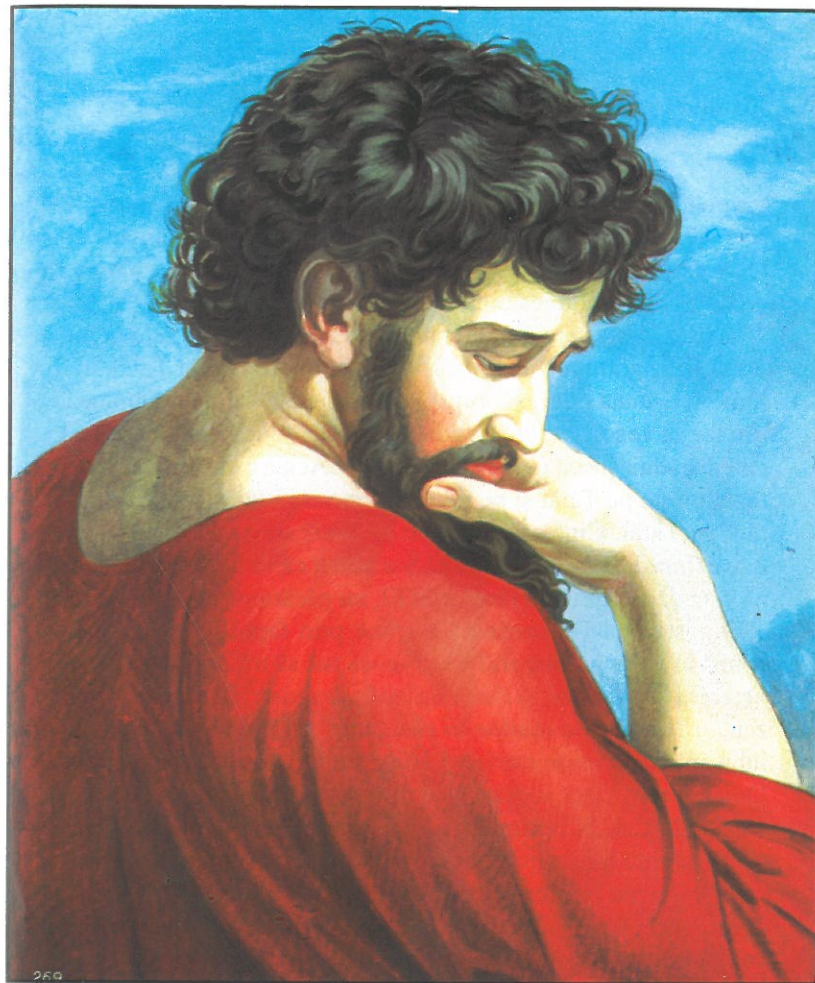
CELE DOUĂ EPISTOLE ALE APOSTOLULUI PETRU

Petru era unul din cei doisprezece apostoli ai lui Isus. El a scris două Epistole către bisericele creștine din Asia Mică, situate pe teritoriul Turciei de astăzi. Se presupune că Petru a scris Prima sa Epistolă pe timpul groaznicilor persecuții ale creștinilor, pentru a-i îmbărbăta. Pe atunci creștinii erau torturați și omorâți. În Imperiul Roman autoritățile au vrut să nimicească creștinismul, mai ales în perioada domniei lui Neron în 64–67 după Cr.

În Prima sa Epistolă către frații și surorile creștine, Petru scrie astfel: "Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur *ați fost răscumpărați* din felul deșert de viețuire pe care l-ați moștenit de la părinții voștri, ci *cu sîngele scump al lui Cristos*, Mielul fără cusur și fără pată... Căci orice făptură este ca iarba și toată slava ei ca floarea ierbii; iarba s-a uscat și floarea a căzut, *dar Cuvîntul Domnului rămîne pentru veșnicie*. Și acesta este Cuvîntul Evangheliei, care v-a fost vestit... *Să vă feriți de postele firii*, care se războiesc cu sufletul, și să aveți o purtare cinstită în mijlocul neamurilor... El (Isus) a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, izbăviți fiind de păcate, să trăim pentru neprihănire: *prin rănile Lui ați fost vindecați*. Căci erați ca niște oi rătăcite. Dar acum v-ați întors la Păstorul și Supraveghetorul sufletelor voastre... *Nu întoarceți rău pentru rău*, nici batjocură pentru batjocură; dimpotrivă, binecuvîntați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvîntarea... Sfințiți în inimile voastre pe Cristos ca Domn... Ca să ne aducă la Dumnezeu, *Cristos a suferit o dată pentru păcatele noastre*, Cel Drept pentru cei nedrepti, fiind omorît în trup, dar înviat în duh... Dacă sînteți batjocoriți pentru Numele lui Cristos, ferice de voi, fiindcă Duhul slavei și al lui Dumnezeu dăinuie peste voi. Nimeni dintre voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca răufăcător. Dimpotrivă, *dacă suferi pentru că ești creștin, să nu-ți fie rușine*, ci să-L preamărești pe Dumnezeu pentru asemenea soartă.

Conform tradiției, Petru a fost condamnat la moarte și, la dorința lui, a fost răstignit pe cruce cu capul în jos, fiindcă nu se considera demn a fi răstignit la fel ca Domnul nostru Isus Cristos.

Prima Epistolă a lui Petru

CELE TREI EPISTOLE ALE APOSTOLULUI IOAN

Conform unor vechi mărturii și, precum susțin teologii, aceste trei Epistole le-a scris apostolul și evanghelistul Ioan Teologul. Cuvîntul chee, ațît în Evanghelia după Ioan, cît și în cele trei epistole, este dragostea.

Principalul în prima epistolă a lui Ioan este dragostea, viața cu Dumnezeu, bucuria, biruința, siguranța, țelul vieții. – *A umbla în lumină*: "Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții și sîngele lui Isus Cristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat... Cine zice că este în lumină și urăște pe fratele său, este în întuneric pînă acum". – *Relațiile cu lumea*: "Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii, pofta ochilor și trufia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu, rămîne în veac". – *Anticristul*: "Cine este mincinosul, dacă nu cel care tăgăduiește că Isus este Cristosul? Acela este Anticristul care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul, n-are nici pe Tatăl. Cine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl". – *Isus este Mîntuitorul*: "Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. Oricine rămîne în El, nu păcătuiește". – *Dragostea*: "Dragostea lui Dumnezeu s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El... Dumnezeu este dragoste, și cine rămîne în dragoste, rămîne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămîne în el... Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întîi... Oricine crede că Isus este Cristosul, este născut din Dumnezeu... Căci aceasta este dragostea de Dumnezu, să păzim poruncile Lui. Și poruncile Lui nu sînt grele". – *Prorocii mincinoși*: "Duhul lui Dumnezeu și duhul rătăcirii veți cunoaște astfel: orice duh care mărturisește că Isus Cristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh care nu mărturisește pe Isus Cristos, venit în trup, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Anticrist..." – *Viața veșnică*: "V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viață veșnică".

Prima Epistolă a lui Ioan

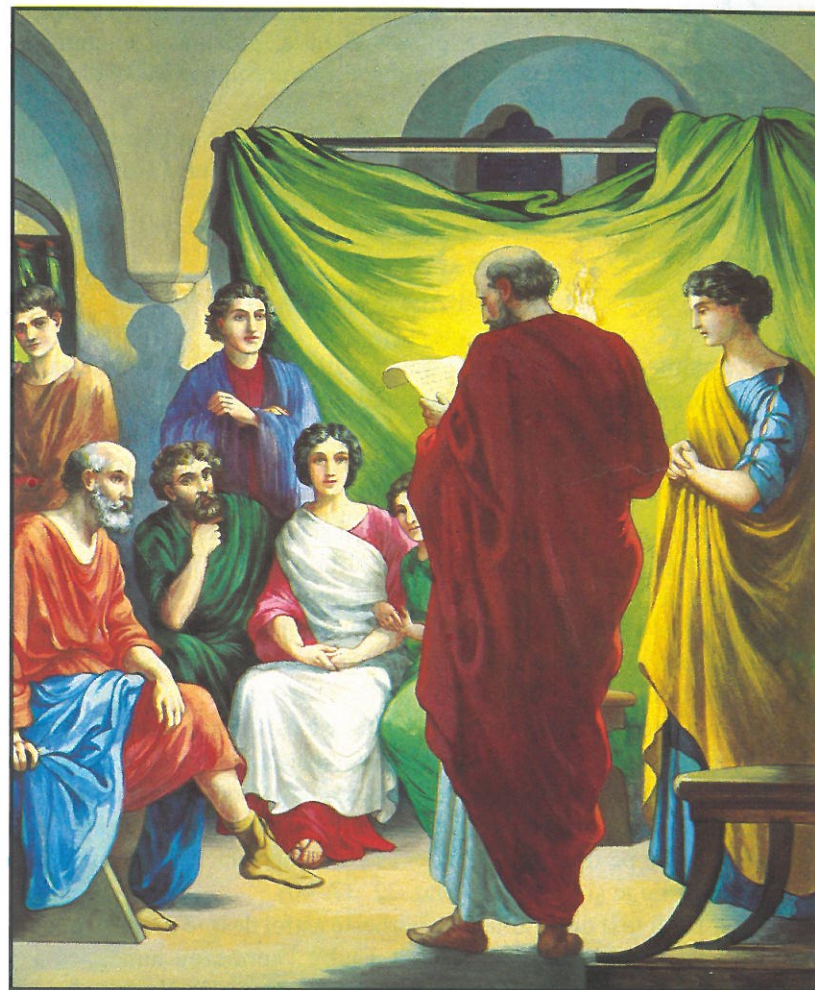
EPISTOLA LUI IUDA

E consideră că această Epistolă este scrisă de Iuda, despre care menționează Evanghelia după Matei 13,55. Iuda îndeamnă creștinii "să lupte pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna". Prin unele exemple din Vechiul Testament Iuda avertizează credincioșii să nu urmeze faptele celor păcătoși: "Vreau să vă aduc aminte, deși știți odată pentru totdeauna toate aceste lucruri, că Domnul, după ce a scos poporul israelit din țara Egiptului, a nimicit pe cei care n-au crezut. El păstrează pentru judecata zilei celei mari, în lanțuri veșnice, în întuneric, pe acei îngeri care nu și-au păstrat starea de la început, ci și-au părăsit locuința. Tot așa Sodoma și Gomora, și cetățile din jurul lor, care se dăduseră și ele cu totul desfrânării și umblau după trup străin, sînt un exemplu grăitor, suferind pedeapsa unui foc veșnic. Și totuși, își pîngăresc în același fel trupul, nesocotesc stăpînirea și batjocoresc măririle... Iar aceștia batjocoresc ce nu cunosc și se pierd singuri în ceea ce știu din fire, ca animalele fără minte... Sînt niște valuri înfuriate ale mării, care își spumegă rușinările; niște stele rătăcitoare, cărora le este păstrată negura întunericului pentru veșnicie".

Arătînd această cale rea, Iuda învață oamenii cum să trăiască și să creadă: "Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă pe credința voastră preasfîntă și rugîndu-vă prin Duhul Sfînt, păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu, așteptînd mila Domnului nostru Isus Cristos pentru viața veșnică. Fiți înțelegători față de cei ce se îndoiesc; mîntuiți-i pe alții, smulgîndu-i cu teamă din foc, demascați-i cu teamă, urînd pînă și cămașa spurcată de pe trupul lor.

Epistola sfîrșește cu minunatele cuvinte de proslăvire a lui Dumnezeu: "Iar Acelui ce poate să vă păzească de orice cădere și să vă așeze fără vină și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, prin Isus Cristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpînire mai înainte de toți vecii acum și veci! Amin".

Epistola lui Iuda

Noul Testament include 13 epistole ale apostolului Pavel, adresate creștinilor din orașele Roma, Corint, Efes, Filipi, Colose, Tesalonic și din regiunea Galatia, precum și anumitor persoane cum sînt Timotei, Tit, Filimon. (Se presupune că Pavel ar fi scris și Epistola către Evrei.)

Epistolele lui Pavel alcătuiesc a patra parte din Noul Testament. E pur și simplu cu neputință să expui întreg tezaurul Cuvîntului divin cuprins în aceste epistole.

DRAGOSTEA

"Dumnezeu este dragoste" – ne învață Cuvîntul lui Dumnezeu.

În prima Epistolă către Corinteni apostolul Pavel scrie astfel despre dragoste:

"Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sînt o aramă sunătoare sau un chimval zîngănitor.

Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea atîta credință, încît să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sînt nimic.

Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și nu aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic..."

Dragostea este esența învățăturii lui Isus Cristos. Isus a spus: "Iubește pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată gîndirea ta". Aceasta este cea dintîi și cea mai importantă poruncă. Iar a doua este asemenea ei: "Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși". Pe aceste două porunci se întemeiază întreaga Lege și Prorocii" (Mat. 22, 37–40).

Iar în alt text din Biblie Isus vorbește astfel despre dragostea lui Dumnezeu: "Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică". (Ioan 3, 16)

DRAGOSTEA

*"Dragostea este îndelung răbdătoare
este plină de bunătate
dragostea nu invidiază
dragostea nu se laudă
nu se umflă de mîndrie
nu se poartă necuviincios
nu caută folosul său
nu se mînie, nu se gîndește la rău
nu se bucură de nelegiuire
ci se bucură de adevăr
acopere totul
crede totul
nădăjduiește totul
suferă totul*

*Dragostea nu va pieri niciodată...
Acum dar rămîn aceste trei:
credința, nădejdea și dragostea;
dar cea mai mare dintre ele este dragostea".*

1 Epist. către Corinteni 13, 4–13

FAPTELE FIRII ȘI RODUL DUHULUI

Domnul nostru Isus Cristos a spus ucenicilor Săi: "Eu sînt vița, voi sînteți mlădițele. Cine rămîne în Mine și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă. Căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic". Cînd avem legătură vie cu Domnul Isus și o păzim în inima noastră, atunci, ca mlădițe ale viei ce sîntem, aducem multă roadă. Isus a povestit ucenicilor Săi și pilda următoare: "Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sînt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din mărăcini? Tot așa orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele".

În Epistola către Galateni apostolul Pavel scrie despre "faptele firii" și "rodul duhului": "*Și faptele firii pămîntești sînt cunoscute și sînt acestea:*

adulterul,	mîniile,
desfrînarea,	neînțelegerile,
necurăția,	dezbinările,
destrăbălarea,	ispitele,
idolatria,	invidiile,
vrăjitoria,	ereziile,
vrăjmășia,	omorurile,
certurile,	bețiile,
geloziile,	petrecerile dezmățate etc.

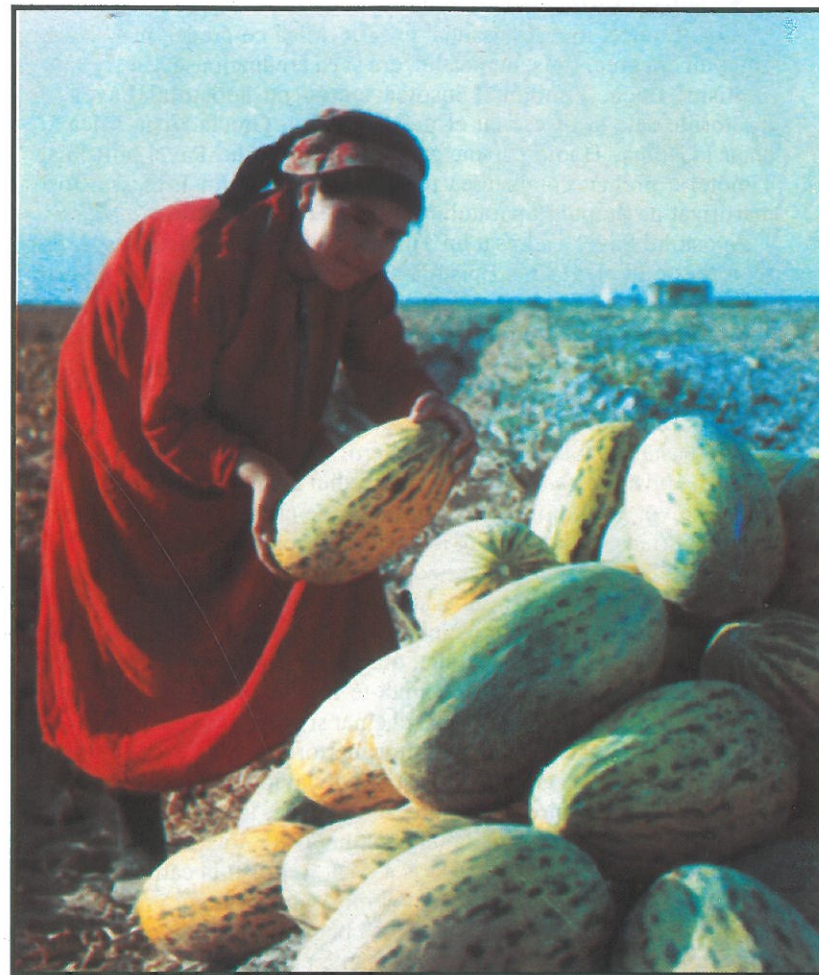
Vă spun deci, precum v-am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

Roda Duhului, dimpotrivă, este:

dragostea,	bunătatea,
bucuria,	facerea de bine,
pacea,	credincioșia,
îndelunga răbdare,	blîndețea,
	stăpînirea de sine".

Ar fi bine să memorizați această listă a roadelor duhului.

Epistola către Galateni 5, 19-23; Ioan 15, 5-6

TÎNĂRUL CREȘTIN TIMOTEI

Tn timpul celei de-a doua călătorii misionare Pavel ajunsese pînă la Derbe și Listra, unde îl întâlni pe Timotei, un tînăr ucenic al lui Cristos. Eunice, mama acestuia, era o evreică ce credea în Cristos. Tatăl lui era grec. Lois, bunica lui, era și ea credincioasă. Ca și evanghelistul Luca, Timotei îl însoțea mereu pe apostolul Pavel în călătoriile sale și fusese cu el în Macedonia, Grecia, Asia Mică și chiar la Roma. Tradiția spune că după omorîrea lui Pavel la Roma, Timotei a preluat conducerea renumitei biserici din Efes și a fost martirizat pe timpul împăratului roman Nero sau Domițian.

Apostolul Pavel a adresat lui Timotei două epistole. Iată despre ce se vorbește în ele: Prima Epistolă către Timotei: "*Rugăciuni pentru toți oamenii*: "Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sînt înălțați în dregătorii, ca să putem duce o viață pașnică și liniștită, cu toată cinstea și evlavia. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mîntuitorul nostru". Pavel a scris această epistolă pe timpul lui Nero, fanaticul prigonitor al creștinilor. – *Învățătura demonică*: "Dar Duhul spune lămurit că în timpurile ce vor veni, unii se vor îndepărta de credință, dînd ascultare unor duhuri înșelătoare și unor învățături demonice". – Bogăția: "Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri. Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de toate relele acestea și caută dreptatea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blîndețea". – *Lupta cea bună a credinței*: "Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai făcut acea frumoasă mărturisire înaintea multor martori". – *Slujitorul vrednic*: "Ferește-te de vorbe goale și lumești. Fii evlavios... fii pentru credincioși o pildă în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție... ia seama bine la citire, la îndemn, la învățătură..."

Se presupune că Pavel ar fi scris a doua sa Epistolă către Timotei, aflîndu-se în temniță și așteptîndu-și moartea pe timpul împăratului Nero. El scrie: "M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. Acum mă așteaptă cununa dreptății, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc venirea Lui".

Epistola 1, 2 către Timotei

"UN DOMN, O CREDINȚĂ, UN BOTEZ"
VERSETE DIN EPISTOLE

Toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu" (Romani 3, 23).

"...Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Cristos Isus, Domnul nostru". (Romani 6, 23).

"Este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Cristos Isus" (1 Timotei 2, 5).

"Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi" (1 Corinteni 15, 3).

"Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți, vei fi mîntuit" (Romani 10, 9).

"Propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sînt pe calea pierzării, dar pentru noi care sîntem pe calea mîntuirii, este puterea lui Dumnezeu" (1 Corinteni 1, 18).

"Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!" (1 Corinteni 16, 13).

"Mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Cristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede" (Romani 1, 16).

"Nu vă înșelați: Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera" (Galateni 6, 7).

"Orice făptură este ca iarba și toată slava ei ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos" (1 Petru 1, 24).

"Toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut cînd trăia în trup" (2 Corinteni 5, 10).

"Fiecare dintre noi va da socoteală înaintea lui Dumnezeu" (Romani 14, 12).

"Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile" (Evrei 3, 15).

"Un Domn, o credință, un botez" (Efeseni 4, 5).

APOCALIPSA LUI IOAN

Mămîntul pe care locuim nu va dăinui veșnic. În multe locuri din Biblie se pot citi asemenea cuvinte profetice, mai ales în Apocalipsa lui Ioan, care este ultima carte a Bibliei.

Ioan a fost unul din cei doisprezece apostoli ai lui Isus Cristos. Se crede că era cel mai tînăr dintre ei. Conform tradițiilor primilor creștini, toți apostolii, afară de Ioan, au sfințit ca mucenici. Dar și Ioan a suferit pentru Cristos. Pe cînd era exilat în insula greacă Patmos, i s-a arătat Domnul și i-a zis: *"Eu sînt Alfa și Omega, Cel dintîi și Cel de pe urmă. Scrie carte despre tot ce vezi și trimite-o bisericilor..."* (Apoc. 1, 10–11).

În general, profețiile și evenimentele ultimelor zile sînt descrise simbolic în această carte. De exemplu scrisorile către cele șapte biserici, cele șapte peceteți, cei patru călăreți, cele șapte trîmbițe, cele șapte potire cu urgia lui Dumnezeu, Armagedonul, cartea vieții, numărul fiarei–666, cetatea Babilonului – desfrînata cea mare, fiara cu șapte capete și zece coarne, cei zece împărați, împărăția de o mie de ani, Noul Ierusalim... pietrele scumpe, pomul vieții...

Apocalipsa lui Ioan cuprinde taine adînci. Un lucru este absolut clar: Domnul Isus Cristos va veni din nou pe pămînt. El va judeca lumea. El era așteptat de către primii creștini precum Îl așteptăm și noi.

Să dăm citire unei scrisori din cele mai sus menționate către cele șapte biserici. Aceste șapte biserici existau pe timpurile cînd Ioan și-a scris "Apocalipsa", dar scrisorile ne relevă profetic viitorul bisericii și al credincioșilor. Fără îndoială, anumite cuvinte ale acestor scrisori mă privesc atît pe mine, cît și pe tine.

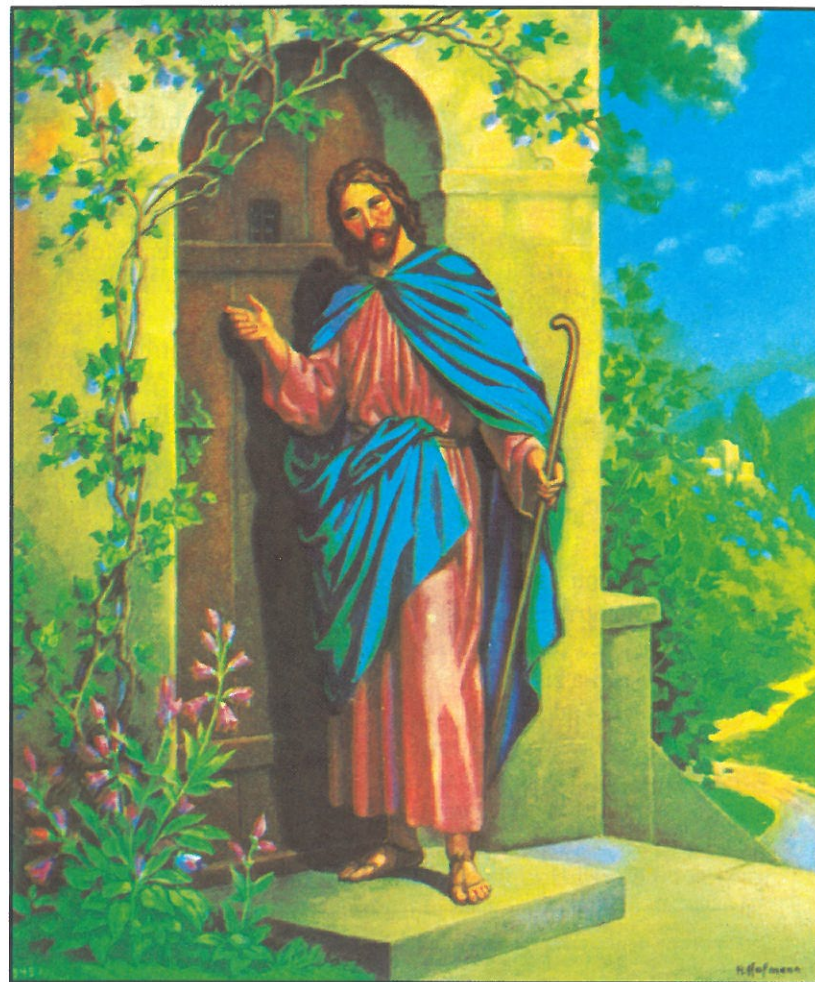
"IATĂ, EU STAU LA UȘĂ ȘI BAT..."

"Iată ce zice Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu: Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot! O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea. Pentru că zici: "Sînt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic", și nu știi că ești nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu se vadă rușinea goliciunii tale, și alifie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii deci plin de râvnă și pocăiește-te!"

Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.

Celui care va birui, îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie, precum am biruit și Eu și am stat cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul".

Apocalipsa 3, 14-22

UN CER NOU ȘI UN PĂMÎNT NOU

Din ultimele capitole ale "Apocalipsei lui Ioan" se conturează descrierea simbolică a judecății de apoi, a unui cer și a unui pământ nou.

"Și am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel care stătea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morții mari și mici stînd în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a mai fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea, Moartea și Locuința Morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui...

Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintîi și pământul dintîi trecuseră, și marea nu mai era. Și am văzut coborîndu-se din cer, de la Dumnezeu, Noul Ierusalim, cetatea sfîntă, gătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Și am auzit un glas puternic, care venea din cer, zicînd: "Iată cortul lui Dumnezeu este cu oamenii. El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai exista. Nu va mai fi nici plîns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintîi au trecut".

Cel care stătea pe scaunul de domnie a zis: "Iată, Eu le fac pe toate noi". Și mi-a zis apoi: "Scrie, fiindcă aceste cuvinte sînt vrednice de crezut și adevărate". Apoi mi-a zis: "S-a săvîrșit!"

Eu sînt Alfa și Omega, Începutul și Sfîrșitul. Cui îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vii. Cel care va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui și el Îmi va fi fiu. Cît despre fricoși, necredincioși, urcicioși, ucigași, desfrînați, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă, adică moartea a doua".

Cetatea n-are nevoie nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu și făclia îi este Mielul... Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în urîciune și minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului".

Apocalipsa 20, 11-13; 21, 1-8 23, 27

ULTIMA PAGINĂ DIN BIBLIE

 finta Scriptură, Biblia, se încheie cu o referire la viitor, despre a doua venire a Fiului lui Dumnezeu Isus Cristos. Mai jos dăm citire unui pasaj din "Apocalipsa lui Ioan", din ultima pagină a Bibliei:

«Apoi mi-a zis: "Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta, căci timpul este aproape. Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este drept, să trăiască și mai departe în dreptate; și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe. Iată, Eu vin curînd și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.

Eu sînt Alfa și Omega, Cel dintîi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfîrșitul. Ferice de cei care își spală hainele ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate! Afară sînt cîinii, vrăjitoarii, desfrînații, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește și făptuiește minciuna.

Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă mărturisească aceste lucruri în biserici. Eu sînt Rădăcina și Sămînța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață.

Și Duhul și Mireasa zic: "Vino!" Și cine aude, să zică: "Vino!" Și cel, căruia îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!

Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta, că dacă va adăuga cineva la ele, Dumnezeu îi va adăuga nenorocirile scrise în cartea aceasta. Și dacă cineva scoate din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfîntă, scrise în cartea aceasta. Cel care dă mărturie despre aceste lucruri zice: "Da, Eu vin curînd!" Amin. Vino, Doamne, Isuse!

Harul Domnului Isus Cristos să fie cu toți sfinții! Amin».

Apocalipsa 22, 10-21

Καὶ λέγει μοι, "Μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου, ὁ καιρὸς γὰρ ἔγγυς ἐστίν. Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ρυπαρὸς ρυπαρευθήτω ἔτι, καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι, καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι."

"Ἰδοὺ, ἔρχομαι ταχύ, καὶ ὁ μισθός μου μετ' ἐμοῦ, ἀποδοῦναι ἑκάστῳ ὡς τὸ ἔργον ἔσται αὐτοῦ. Ἐγὼ τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὡ, ὁ Πρῶτος καὶ ὁ Ἐσχάτος, ἡ Ἀρχὴ καὶ τὸ Τέλος.

"Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσελθῶσιν εἰς τὴν πόλιν. Ἔξω οἱ κύνες καὶ οἱ φάρμακοι καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος.

"Ἐγὼ Ἰησοὺς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐγὼ εἰμι ἡ Ῥίζα καὶ τὸ Γένος Δαβὶδ, ὁ Ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς ὁ πρωϊνός."

Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν, "Ἐρχου!" Καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω, "Ἐρχου!" Καὶ ὁ διψῶν ἐρχέσθω. Ὁ θέλων, λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν.

Μαρτυρῶ ἐγὼ παντὶ τῷ ἀκούοντι τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου, ἐάν τις ἐπιθῇ ἐπ' αὐτά, ἐπιθήσαι ὁ Θεὸς ἐπ' αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. Καὶ ἐάν τις ἀφέλῃ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφέλοι ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆς πόλεως τῆς Ἁγίας, τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.

Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα, "Ναί, ἔρχομαι ταχύ." Ἀμήν. Ναί, ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

Apocalipsa 22,10-21

ÎNVĂȚAȚI TOATE POPOARELE

Inainte de înălțarea Sa la cer, luîndu-și rămas bun de la ucenici, Mîntuitorul nostru Isus Cristos a spus: "Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pămînt. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezîndu-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului. Amin".

Din diverse pasaje evanghelice vedem că Domnul iubește toate popoarele lumii. Iată cîteva cuvinte din Sfînta Scriptură ce confirmă aceasta:

"...Căci ai fost înjunghiat (Mîntuitorul Isus Cristos) și ai răscumplat pentru Dumnezeu cu sîngele Tău oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și de orice neam".

"După aceea m-am uitat și iată că era o mulțime mare pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice popor și de orice limbă, stînd în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de palmier în mîini".

"Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pămîntului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor".

Deci, dragă cititorule, oricît de numeros sau mic la număr este poporul din care provii, tu îi ești drag Domnului. El te iubește. Toți oamenii, precum și toate popoarele, îi sînt deopotrivă de dragi. Isus Cristos a murit ca să mîntuiască pe toți oamenii de pe pămînt: "Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mîntuit" – citim în Scriptură. Citește și tu Sfînta Evanghelie, Cuvîntul lui Dumnezeu! Ea este tradusă pînă acum în aproape două mii de limbi ale lumii.

Matei 28, 18–20; Apocalipsa 5,9; 7,9; 14,6

Dragă cititorule!

Tată că am ajuns la finele acestei cărți, care cuprinde doar unele evenimente biblice și de regulă într-o formă prescurtată. Biblia numără circa 1200 de pagini cu caractere mici. Desigur ea conține mult mai multe evenimente, descrise mult mai amănunțit decât în textul de față.

Biblia, sau Sfintele Scripturi, este Cuvîntul lui Dumnezeu și nici o altă carte (chiar și cea de față) nu o poate înlocui. Te sfătuim, dragă cititorule, să-ți procuri o Biblie completă sau cel puțin cartea Noului Testament, adică partea Bibliei scrisă după nașterea lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu.

Biblia este cea mai citită carte din întreaga lume. Milioane de oameni simpli și savanți din toate țările lumii citesc zilnic Biblia. În ea găsesc calea vieții și mîntuirii, cuvîntul mîngîierii și încurajării.

Citește Cuvîntul lui Dumnezeu. Domnul a spus:

**"Cerul și pămîntul vor trece,
dar cuvintele Mele nu vor trece"
(Evanghelia după Matei 24,35).**

Întreaga Biblie, de la prima la ultima pagină, reprezintă Cuvîntul lui Dumnezeu. Numai Biblia conține Cuvîntul Lui. Alte cărți nu pot decât să explice Biblia.

Citește Cuvîntul lui Dumnezeu zilnic și fie ca în inima ta să găsească ecou cuvintele psalmistului: **"Cuvîntul tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea"** (Ps. 119, 105).

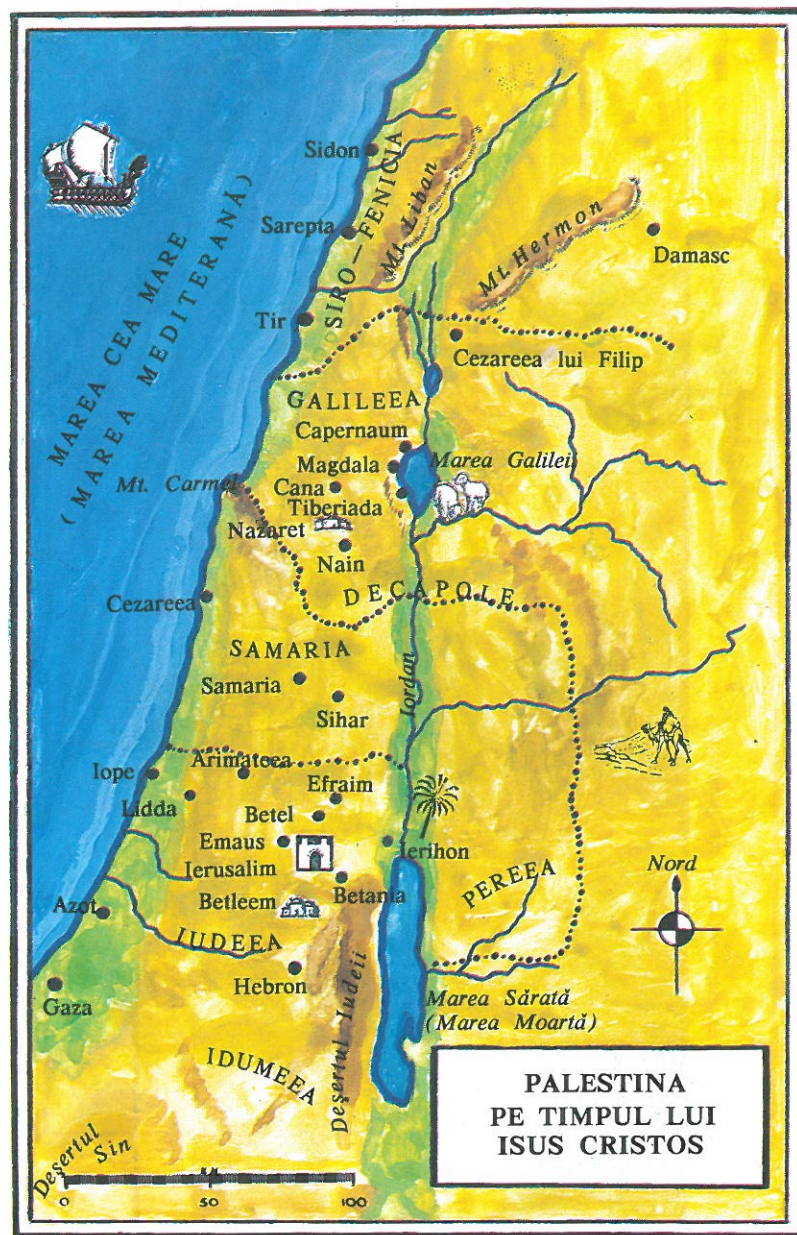
Cu sentimente creștine,
Editorul

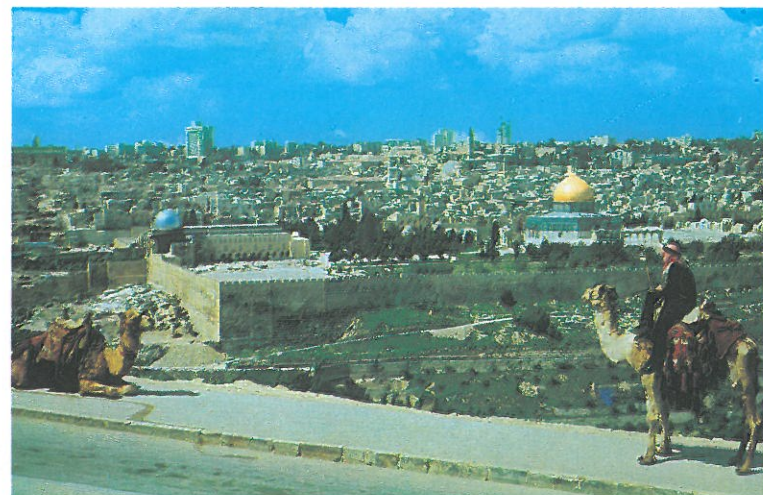
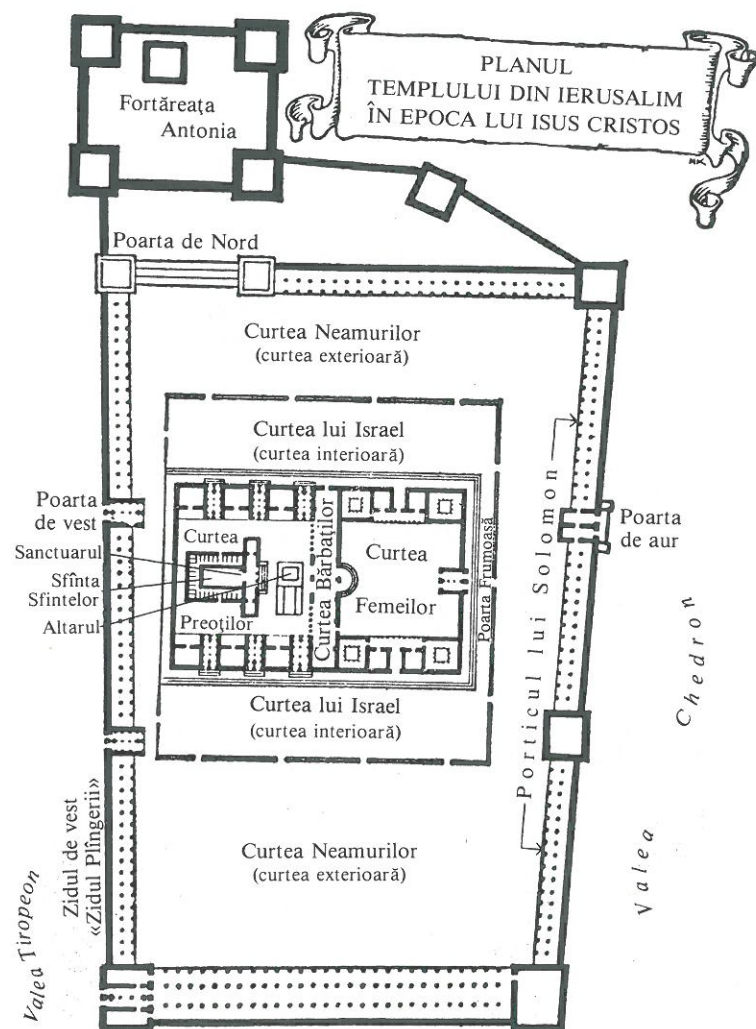

HĂRȚI GEOGRAFICE
ȘI
FOTOGRAFII ALE LOCURILOR SFINTE
(texte și explicații)

© Institutul de traduceri ale Bibliei, Palphot și Vict. arch. n. e. h. est.

IERUSALIM

Vedere de pe Muntele Măslinilor (dinspre est). Locul Templului lui Solomon. Astăzi pe acest loc se află moscheea Omar.

IERUSALIM, MUNTELE MĂSLINILOR (vedere dinspre vest)

Cînd S-a apropiat și a văzut cetatea, Isus a plîns pentru ea.
Luc. 19,41

MUNTELE SINAI

Domnul S-a pogorît pe vârful muntelui Sinai și l-a chemat pe Moise. Și Moise s-a urcat pe vârful muntelui.

Ex. 19,20

MAREA SĂRATĂ

Aceștia s-au adunat cu toții în valea Sidim, unde acum e Marea Sărată.

Gen. 14,3

MUNTELE TABOR

Tu ai făcut miazănoaptea și miazăziua; Taborul și Hermonul se bucură de Numele Tău.

Ps. 89,12

MORMÎNTUL RAHELEI

Iar cînd a murit, Rahela a fost înmormîntată pe drumul care duce spre Efrata (Betleem).

Gen. 35,19

NAZARET

În luna a șasea, îngerul Gavril a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria.

Luc. 1,26-27

BETLEEM

“Și tu, Betleeme, țara lui Iuda, nu ești nicidecum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda; căci din tine va ieși o Căpetenie, care va fi Păstorul poporului Meu Israel.

Mat. 2,6

IORDAN

Atunci a venit Isus din Galileea la Iordan, ca să fie botezat de Ioan.

Mat. 3,13

CAPERNAUM

A părăsit Nazaretul și a venit să locuiască în Capernaum, lângă mare, în ținutul lui Zabulon și Neftali.

Mat. 4,13

CANA

A treia zi s-a o nuntă în Cana din Galileea și mama lui Isus era acolo.

Ioan 2,1

MAREA GALILEII

Pe când Se afla lângă lacul Ghenezaret și îl îmbulzea norodul ca să audă Cuvîntul lui Dumnezeu...

Luc. 5,1

CALEA DIN IUDEEA SPRE SAMARIA

Atunci a părăsit Iudeea și S-a întors în Galileea. Fiindcă trebuia să treacă prin Samaria.

Ioan 4,3-4

BETANIA

Cu șase zile înainte de Paști, Isus a venit în Betania, unde era Lazăr, care fusese mort, și pe care îl înviase din morți.

Ioan 12,1

CEZAREEA

În cealaltă zi au ajuns la Cezareea. Iar Corneliu îi aștepta cu rudele și prietenii apropiați pe care-i chemase. Fapt. 10,24

COLISSEUMUL DIN ROMA

Locul unde și-au găsit moartea mulți martiri creștini
Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din cauza mărturiei lui Isus și
din cauza Cuvîntului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei
și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mîină. Apoc. 20,4

CUPRINSUL

Despre Biblie	7
Prefață	10
VECHIUL TESTAMENT	
Crearea lumii. Începutul	14
Crearea lumii. Continuare	16
Crearea omului	18
Izgonirea primilor oameni din rai	20
Cain și Abel	22
Potopul. Arca lui Noe	24
Potopul	26
Sfîrșitul potopului	28
Curcubeul și legămîntul lui Dumnezeu cu omul	30
Turnul babel	32
Avraam	34
Avraam și Lot	36
Promisiunea dată de Dumnezeu lui Avraam	38
Vestitorii lui Dumnezeu la Avraam	40
Distrugerea Sodomei și Gomorei	42
Jertfirea lui Isaac	44
Rebeca	46
Isaac și Rebeca	48
Iacov obține binecuvîntarea părintească	50
Visul lui Iacov	52
Întîlnirea lui Iacov cu Rahela	54
Lupta lui Iacov cu Dumnezeu	56
Împăcarea lui Iacov cu Esau	58
Iosif, fiul iubit al lui Iacov	60

Visele lui Iosif	62
Frații îl vînd pe Iosif Negustorilor	64
Iosif devine mare supraveghetor în casa lui Potifar	66
Iosif în temniță	68
Iosif tălmăcește visele faraonului	70
Iosif devine guvernator al Egiptului	72
Cei șapte ani de foamete	74
Iosif se destăinuiește fraților săi	76
Întîlnirea lui Iosif cu tatăl său	78
Robia israeliților	80
Nașterea lui Moise	82
Fiica faraonului îl salvează pe Moise de la înec	84
Rugul aprins	86
Moise și Aaron Înaintea faraonului	88
Sîngele mielului pascal	90
Domnul îi scoate pe israeliți din Egipt	92
Trecerea mării roșii	94
Zdrobirea oștilor egiptene în apele mării Roșii	96
Dumnezeu trimite israeliților mană din cer	98
Moise scoate apă din stîncă	100
Cele zece porunci	102
Vițelul de aur	104
Cortul Întîlnirii	106
Daruri pentru construcția cortului sfînt	108
Sfințirea noului cort	110
Moise trimite iscoade în Canaan	112
Pedepsirea răzvrătiților	114
Șarpele de aramă	116
Prorocul Balaam și îngerul	118
Moise numește în locul său pe Iosua	120
Povețe pentru copii	122
Jertfa primelor roade	124
Moartea lui Moise	126
Rahab salvează iscoadele	128
Trecerea Iordanului	130

Cucerirea Ierihonului	132
Războiul cu amoriții	134
Judecătorii israeliților	136
Ghedeon	138
Voinicul Samson	140
Moartea lui Samson	142
Rut și Naomi	144
Rut în holdele lui Boaz	146
Rugăciunea anei	148
Ana îl consacră pe Samuel Domnului	150
Domnul se descoperă lui Samuel	152
Moartea preotului Eli	154
Saul este ales împărat	156
David ciobănașul – viitor împărat	158
David și Goliat	160
Ionatan	162
David în tabăra lui Saul	164
David devine împărat al înregului Israel	166
Chivotul Domnului adus la Ierusalim	168
Psalmii lui David	170
Prorocul Natan la David	172
Moartea lui Absalom	174
Domnia Înțeleptului Solomon	176
Templul lui Dumnezeu	178
Solomon binecuvîntează templul	180
Solomon și împărăteasa din Saba	182
Decăderea lui Solomon	184
Divizarea împărăției	186
Iuda, Regatul de sud	188
Israel – regatul de Nord	190
Prorocul Ilie	192
Învierea fiului văduvei din Sarepta	194
Ilie și prorocii lui Baal	196
Minunea cu apa și untdelemnul	198
Naaman în Israel	200

Vindecarea lui Naaman	202
Orbirea cotropitorilor sirieni	204
Încoronarea lui Ioaş	206
Trufia pedepsită	208
Israelul îl reneagă pe Dumnezeu	210
Asiria cucereşte Israelul	212
Samaritenii	214
Rugăciunea regelui Ezechia	216
Legământul regelui Iosia	218
Prorocul Ieremia	220
Baruc scrie profeţiile lui Ieremia	222
Regele Ioachim arde textul prefetic al lui Ieremia	224
Babilonul cucereşte regatul Iuda	226
Distrugerea Ierusalimului	228
Daniel şi prietenii lui	230
Idolul de aur şi cei trei tineri neînfracaţi	232
Daniel tălmăceşte cuvintele tainice	234
Daniel se roagă	236
Daniel în groapa cu lei	238
Întoarcerea iudeilor din captivitate	240
Împărăteasa Estera	242
Împărăteasa Estera (continuare)	244
Neemia recunstruieşte zidurile Ierusalimului	246
Poporul strigă către Dumnezeu	248
Suferinţele lui Iov	250
Iov trece cu bine toate încercările	252
Psalmii	254
Memoraţi versetele din psaltire	256
Cartea Proverbelor	258
Cartea Predicatorului	260
Prorocii	262
Prorocul Isaia	264
"Din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug"	266
Şi nu va fi pe pământ făutate	268
Prorocul Osea	270

Prorocul Ioel	272
Prorocul Iona	274
Prorocul Mica	276
Profeţiile despre prima venire a lui Mesia	278
NOUL TESTAMENT	
Noul Testament	283
Zaharia şi îngerul Gavriil în templu	286
Naşterea lui Ioan Botezătorul	288
Vestea bună: naşterea lui Isus	290
Naşterea lui Isus	292
Vestea bună pentru păstori	294
Păstorii din Betleem	296
Bătrînul Simeon şi Pruncul divin	298
Magii I se închină lui Isus	300
Darurile magilor	302
Fuga în Egipt	304
Micul Isus în Nazaret	306
Isus în templu	308
Ioan Botezătorul	310
Botezul Domnului Isus	312
Ispitirea lui Isus	314
Isus Îşi alege ucenicii	316
Prima minune a Mântuitorului	318
Izgonirea vânzătorilor din templu	320
Convorbirea lui Isus cu Nicodim	322
Isus şi samariteanca	324
Pescuitul miraculos	326
Vindecarea paralizicului	328
Predica de pe munte	
1. Fericirile	330
2. Despre lege, porunca a şasea, nuntă şi jurământ	332
3. Despre iubire, milostenie şi rugăciune	334
4. Despre post şi speranţa în Tatăl Ceresc	336
5. Despre judecată, stăruinţă în rugăciune, regula de aur, cele două căi	338

6. Despre profeții mincinoși, îndeplinirea voinței	
Domnului, două temelii	340
Învierea fiului văduvei	342
Pilda semănătorului	344
Șase pilde despre Împărăția Cerurilor	346
Isus potolește furtuna	348
Învierea fiicei lui Iair	350
Înmulțirea pîinilor	352
Isus umblă pe valuri	354
Schimbarea la față	356
Dragostea atotiertătoare	358
Pilda samariteanului milostiv	360
Isus Păstorul cel bun	362
Surorile Marta și Maria	364
Pilda bogatului nesăbuit	366
Pilda cu bogatul și Lazăr	368
Pilda cu oaia pierdută	370
Pilda fiului risipitor	372
Întoarcerea fiului risipitor	374
Învierea lui Lazăr	376
Cei zece leproși	378
Pilda cu fariseul și vameșul	380
Isus binecuvîntează copiii	382
Vindecarea orbului Bartimeu	384
Convertirea lui Zacheu	386
Cui i se iartă mult, iubește mult	388
Intrarea Domnului în Ierusalim	390
Isus deplînge Ierusalimul	392
Pilda Viticultorilor	394
“Mulți chemați, puțini aleși”	396
“Dați cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!”	398
Prima și cea mai importantă poruncă	400
Cei doi bănuți ai văduvei sărace	402
Isus vorbește despre viitor	404

Pilda celor zece fecioare	406
Vița și mlădițele	408
Cina cea de taină	410
Convorbirea de după cină	412
Rugăciunea din Ghetsimani	414
Prinderea lui Isus	416
Tăgăduirea lui Petru	418
Isus înaintea lui Pilat	420
“Purtîndu-și crucea...”	422
Răstignirea lui Isus	424
Înmormîntarea lui Isus	426
Cristos a înviat!	428
Isus este viu!	430
Isus se arată celor doi ucenici în drum spre Emaus	432
Isus se arată celorlalți ucenici	434
"Mă iubești cu adevărat?"	436
Înălțarea lui Cristos la cer	438
“... Calea, adevărul și viața”	440
Faptele Apostolilor	442
Pogorîrea Duhului Sfînt peste ucenici	444
Predica lui Petru	446
Vindecarea ologului	448
Arestarea lui Petru și Ioan	450
Moartea lui Ștefan -primul martir pentru credință	452
Filip și famenul etiopian	454
Saul, prigonitorul creștinilor	456
Isus i se arată lui Saul	458
Fuga lui Saul din Damasc	460
Ucenica Tabita	462
Centurionul Corneliu	464
Miraculoasa eliberare a lui Petru din închisoare	466
Prima expediție misionară a lui Pavel în Cipru și Asia Mică	468
A doua expediție misionară a lui Pavel în Macedonia și Grecia	470

Pavel și Sila la închisoare	472
Pavel la Atena	474
A treia expediție misionară a lui Pavel – trei-patru ani de călătorie	476
Păcatul magiei	478
Apostolul Pavel își ia rămas bun de la prezbiterii bisericii din Efes	480
Pavel înaintea guvernatorului Festus	482
Pavel în drum spre Roma	484
Pavel la Roma	486
Epistolele Apostolilor	488
Epistola lui Iacov	492
Cele două Epistole ale apostolului Petru	494
Cele trei Epistole ale apostolului Ioan	496
Epistola lui Iuda	498
Epistolele apostolului Pavel	500
Dragostea	501
Faptele firii și rodul Duhului	502
Tînărul creștin Timotei	504
"Un Domn, o credință, un botez" – versete din epistole	506
Apocalipsa lui Ioan	508
"Iată, Eu stau la ușă și bat..."	510
Un cer nou și un pămînt nou	512
Ultima pagină din Biblie	514
Învățați toate popoarele	516
Dragă cititorule!	518
Hărți geografice și fotografii ale locurilor sfinte	